

OSREDNJA
KNJIŽNICA
CELJE

Sentjurske

NOVICE

šentjurski lokalni časopis

letnik IX, št.5

28. maj 2002

cena 300 SIT

www.sentjurskenovice.si

poštšina plačana pri pošti Celje

JAGROS d.o.o. SUPERMARKET

JAGER

Multivitaminski
napitek DAN 1,5L
1.29,90 SIT

Oglje za žar 3kg
299,90 SIT

PRI NAKUPU 6 kom.
DARILLO: 2 kozarca DAN

ŠENTJUR

649
Osrednja knjižnica
Muzejski trg 1a
Celje
3000

El. škarje
za živo mejo IKRA 400W
12.990 SIT

1.349.-

Nivedur S.25kg

SLADKOR
Beli kristalini
neto 1 kg
Sladkor 1kg
69,90 SIT

15 TOVARNJA SLADKORJA s.s.
ORMOŽ

PURPEN
666 SIT

Purpen
750ml

RESEVNA
Trgovina in storitve d.d.

Mestni trg 3, [entjur Tel.: 03 747 14 00

Sladoled Schroer
*čokolada 1000 ml

269.-

119.-

Cola
Tuš 1,5l

Jaffa
Crvenka
300g

Alpsko
mleko
3,2% 1l

329.90

149.90

Sir GAUDA Tuš

1.099.90

1 kg

54.- kos

Sadni jogurt
LC Tuš 150g

Kislo mleko 180g
Ljubljanske mlekarne

73.-

Bonduelle
koruza
530g

257.90

Moka Klasje
*gladka
*ostra

109.-

1 kg

Piščanec Pivka

559.-

1 kg

Piščančja bedra,
prsa

699.-

1 kg

Svinjsko stegno,
kare

1.190.-

1 kg

Svinjski vrat

1.076.-

1 kg

Svinjska rebra

920.-

1 kg

Pašteta Kekec
Pomurka 100g

169.-

Hrenovke Jurmes

999.90

1 kg

Posebna
klobasa

868.-

1 kg

CENE VELJAJO DO RAZPRODAJE ZALOG!

VSE SLIKE SO SIMBOLIČNE

Živeti z nami je ceneje

VSE CENE SO V SIT

VSEBINA

UVODNIK

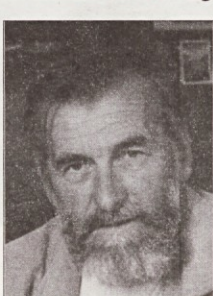
Franc Kovač

Kje si, šentjurska elita?

Vsaka družbena skupnost ima svoje voditelje, svoje elite. Čeprav se morda sliši prenapeto, vendar je resnica, da so le te nepogrešljiv element sleherne uspešne skupnosti. Vedno in povsod so potrebni ljudje, ki nosijo zastavo.

Pred desetletjem so se elite obvezno rekrutirale iz partijskih vrst, ali pa so se vsaj uveljavljale pod njenim dežnikom. Praviloma je bila najvidnejša politična elita, z njo so bile tesno zraščene gospodarska, prosvetna, kulturna, uradniška in druge elite. Pri tem ne upoštevam cerkvene elite, ki je vedno obstajala, čeprav takrat še bolj na izrazito osebni ravni. In so funkcionirale, kakor pač so. Demokratizacija v devetdesetih letih jih je v šentjurskem prostoru vse dobesedno odplaknila. Razen cerkvene, ki se je v tem desetletju opazno razširila v javno sfero.

Če so stari kadri tu in tam »revolucijo« vsaj fizično preživeli, je praviloma niso preživeli pomensko kot občinska elita. Njeni ostanki, čeprav gre tudi še za razmeroma mlade in produktivne ljudi, funkcionirajo na drugih ravneh. Mirana Korena na primer vidimo le še na televiziji, Mirjan Bevc, nekdanji in sedanj generalni direktor Alposa in nekoč celo član republiškega partijskega vodstva, je bolj Avstrijec kot Šentjurčan, Šešerko, Križmančič, Ogrizek, Lesnika, Vodušek... so se »izgubili« v malem podjetništvu.

Meja, kot naslednica Kmetijskega kombinata, najproduktivnejše valilnice šentjurskih elit, je dobesedno presahnila. Direktorji večjih šentjurskih firm so »tujci«, na primer v Bohorju, Meji, E-Športu - Thunderju, Tajfunu. Nekdanja prosvetna in vzgojiteljska elita se je večinoma zaprla v svoje

službe ali penzije in živi več ali manj odmaknjeno od javnosti.

Zamenjava elit je naravni proces razvoja in se zato ne velja pretirano vznemirjati, zlasti še ne, če njihova mesta uspešno zavzemajo nove generacije z novimi idejami. Kot vse kaže, pa imamo s to menjavo elit v Šentjurju kar težave. Stare elite so izginile dobesedno preko noči, nove pa niso uspele povsem ali uspešneje zapolniti te praznine. Posledice so opazne v dolgotrajni organizacijski in motivacijski medlosti cele občinske skupnosti.

Nekatera dogajanja na odmevnejših občinskih prireditvah zadnjega časa, ki sicer po svoji vsebini sploh niso pomembna, posredno kažejo na krizo naših elit. Jurjevanje, sicer simpatični farni praznik - zanj gre neposredno ali posredno več kot polovica vsem javnim prireditvam namenjenega občinskega denarja - je že dolgo dejansko občinski praznik in najmočnejša identifikacijska točka nove šentjurske politične elite. Drugi njegovi vidiki, gospodarski, turistični, kulturni... so praktično zanemarljivi. Toda namesto, da bi župan in njegova ekipa na njem vidno odigrala svojo vlogo, blestela in učvrščevala svoje voditeljske pozicije, se

dogaja nekaj povsem drugega: na teh manifestacijah jih skoraj ni. Na Šentrocku ali na veselici naslednji večer sem med rajajočim ljudstvom zaman iskal veselo omizje, za katerim bi bil župan skupaj s podžupanom, direktorico občinske uprave, vodji oddelkov, krščanskimi občinskimi svetniki, zakaj ne tudi z dekanom Zemljičem, in pa seveda z vrsto domačih vplivnežev. Pa bi po vseh zakonih obnašanja elit tam morali biti. Že zaradi svoje vloge v družbeni hierarhiji, če že ne tudi iz potrebe po zabavi.

Prav nič drugače ni bilo na prvomajski Resevni. Čeprav je njihovo tamkajšnje popolno odsotnost mogoče vsaj delno opravičevati s »komunističnim« značajem tega praznika, ki tej eliti pač ni po meri.

Oba navedena primera sta na prvi pogled hudo banalna. Toda le na prvi pogled. V bistvu kar kruto kažeta na medlost naše politične elite. Ali pa na njeno strahovito razpršenost, odtujenost, morda celo naveličanost. Kar v končni fazi pomeni isto.

Županu Malovrhu je treba priznati, da se vztrajno in tudi dokaj uspešno trudi za svojo voditeljsko avtoriteto, toda kljub temu ostaja izoliran in osamljen. Kot da se njegova ekipa sploh ne identificira z njim. Vsaj javno in dejavno ne. Je župan brez prijateljev in sodelavcev? Vse bolj kaže, da okrog sebe res nima nikogar več. Kar je pravzaprav zelo nenavadno, kajti okrog ljudi, ki imajo moč, je praviloma vedno nadpovprečno živahno.

Kaj se je zgodilo z županom Malovrhom, je težko reči. Morda je kriv njegov ekskluzivizem, nekakšna ljubosumnost, ki jo širi okrog sebe. Kot da iz preventivnih razlogov ne pusti v svojo bližino nikogar, ki bi ga kakorkoli lahko zasenčil. Iz te manije izhaja ona druga, da o vsem odloča sam, da je tudi prepričan, da je edini, ki je sposoben dobrih odločitev. Toda v javnosti se njegova voditeljska vloga vse bolj krči na leporečne slavnostne nagovore in na razmeroma samotni sedež v prvi vrsti v kulturnem domu, največkrat ob Cvetu Erjavcu, včasih tudi dekanu Zemljiču, ali ob soprogi, ki pa ji je prva vrsta očitno nadvse zoprna. To pa ni prav harmonična ekipa, niti način, s katerima bi lahko župan motiviral in popeljal za seboj našo občansko skupnost. Župan Malovrh je očitno nekje zapravil svoje prave voditeljske talente in razbil ali zdesetkal »svojo« občinsko elito, katere vlogo je v celoti prevzel sam. Vsaj tako funkcionira, samozavestno in hkrati neobgleno. Posledica je hipokrizija oziroma efekt »cesarjevih novih oblačil«. Kar je seveda strateška napaka - in škoda zanj in za občino.

Ali nosijo vsaj del krivde za krizo občinske elite tudi ŠN s svojim včasih že pretiranim »dihanjem za ovratnik«? Ne verjamem. Prave elite na tak način ni mogoče ogroziti. Prava elita živi svoje avtonomno življenje in praviloma integrira vse bistvene družbene potenciale, tudi medijske. To, da so ŠN ostale na drugi strani in kljub temu brez posebnih težav preživele spopad z občinsko elito, je prej še eno znamenje njene šibkosti kot trdoživosti našega časopisa.

Promet:
kako skozi Šentjur 4

Thunder odšel iz Šentjurja 4

Nemški strokovnjaki proti
"Ratajevi" bazni postaji 5

Šolski jubileji na Planini
in Ponikvi 7

Kdo bo ravnatelj v
OŠ Slivnica? 8

Štefan Tisel
županski kandidat 9

Lučka v očeh brez leska 10

Birma kot posel 11

Mesečnik Šentjurske novice izdaja:
Šentjurske novice, d.o.o., Šentjur,
Dušana Kvedra 11

Glavni in odgovorni urednik:
Franc Kovač

Lektoriranje:
Eva Kovač

Postavitve in oblikovanje:
Jure Godler

Tisk:

Grafika Gracer, Celje

8,5% DDV je vračunan v ceno.

Naslova uredništva:
Dušana Kvedra 11, 3230 Šentjur

Telefon:
03 574 15 00, 041 759 816

E-pošta:
sentjurske.novice@siol.net

Spletna verzija

www.sentjurskenovice.si

Transakcijski račun:
Šentjurske novice
06000-0105036264

naslednja številka:

[sreda]

NOVICE

26. junij 2002

Šentjurska prometna stihija

Ena največjih zagat nadaljnega šentjurskega razvoja je opredelitev prometne strategije. Zlasti problematična je vertikala sever-jug.

Če začnemo pri njegovih skrajnih krakih, ugotovimo, da se od Žiž do Dramelj še vedno peljemo po makadamu, prav tako pretežni del poti od Planine do Sevnice. Nič veliko bolje ni na odseku od Črnolice do Slivnice in dalje mimo Slivniškega jezera do območja najbogatejših in dobro eksploatiranih občinskih nahajališč pitne vode in gramoza pod Žusmom. Toda najbolj delikaten odsek je skozi mesto Šentjur po Ulici Dušana Kvedra, do križišča pri Zikošek in po ulici Kozjanskega odreda skozi Črnolico.

Cestna infrastruktura v občini je že nekaj časa ozko grlo gospodarskega razvoja. Žal tega nikakor ne dojame občinska vodilna garnitura, ki brez celovitega koncepta gasi posamezna najbolj aktualna žarišča, zato ni čudno, da ne uspemo pri državnem proračunu participirati za pomembnejša sredstva. Zadnje čase, predvsem ko so povzdignili svoj glas prebivalci v Ulici Dušana Kvedra, se župan in njegova ekipa spreneveda in skuša izmakniti odgovornosti z izgovorom, da gre za državno cesto. Tudi če bi država v tem trenutku hotela karkoli resnejšega storiti za rešitev tega problema, bi ostala nemočna.

Zakaj?

Občina namreč nima dolgoročnih konceptov razvoja cestne infrastrukture, in še manj rešitve za samo mesto Šentjur. Ko je bila rešena varianta ceste iz smeri od Celja proti Rogaški mimo avtobusne in železniške postaje, se je pojavil problem podvoza, ko je bil rešen, se je zataknilo na obvozni cesti od križišča na Selah do Celja, nerešen ostaja problem nadvoza preko železnice, pločnikov itd. Tako je končno prišlo do pojava težave, za katero že 30 let vsi vemo, vsaka občinska garnitura pa je pred njo vztrajno tiščala glavo v pesek: glavna in zelo obremenjena cesta od avtocestnega odcepa v Dramljah vodi naravnost skozi občinski center, po ozkih ulicah, mimo stanovanjskih hiš, šole, vrtcev in drugih poslovnih objektov.

Tega problema se bo enkrat treba resno lotiti. Občina je tista, ki oblikuje in sprejema prostorsko ureditvene plene, zato bo potrebno postaviti takšen dolgoročni načrt razvoja cestne infrastrukture v občini, v katerem bodo rešeni ne le ulica Dušana Kvedra, temveč tudi nadvoz preko železnice in dalje po ulici Kozjanskega odreda.

Posebno delikaten in akuten je problem nadvoza, kajti vse bolj se postavlja vprašanje o primernosti lokacije predvidenega nadvoza v konceptu celotnega načrtovanja obvoza na relaciji sever-jug. Potrebna bo hitra in odločna aktivnost in po razmisleku morda tudi odločitev o prestavitvi predvidene lokacije, verjetno v smeri bolj vzhodno proti Grobelnemu. Tam bi obstoječo cesto proti Rogaški presekalo križišče z obvoznic iz Dramelj proti Slivnici in Planini. Križišče bi bilo nato pod Novo vasjo s cesto ob železnici povezano s sedanjo industrijsko cono. Seveda je to le ena izmed možnosti.

Vse kaže, da je obstoječa občinska garnitura preutrujena, da bi se lahko lotila tako podjetnega in zahtevnega dolgoročnega projekta. Tisti, ki bo to zmož, se bo prav gotovo zapisal v zgodovino Šentjurja.

Je to prava priložnost in izziv za jesenske lokalne volitve?

Jože Artnak

Po sledovih stečaja E-športa

Thunder odvihral iz Šentjurja

Že več kot ves mesec dni je, odkar so se ustavili bivši Elegantovi stroji, usoda bivšega E-športa je zapečaten, uspeh Thunderja, E-športovega naslednika pa je še vedno več ali manj v božjih rokah. Poslovni prostori bivšega E-športa so prazni, na vhodnih vratih je veriga s ključavnico, nikjer ni bilo nikogar, ki bi vedel povedati, kaj se pravzaprav dogaja.

Najprej sem poklical **Marjano Vodišek**, bivšo predsednico sindikata: »Žal vam ne morem ničesar povedati. Od 24. aprila naprej sem doma, knjižico imam na Zavodu, denarja nimam, tudi socialne pomoči ne dobim, informacij nimam nobenih. Pravijo, da bodo nekatere dobile pogodbeno delo pri novi firmi, za kako dolgo in za kakšen denar, nimam pojma. Da se nekaj že dela v Dobju in v Celju v Metki, sem slišala.«

Stečajni upravitelj Tomaž Kos je povedal: »Nič posebnega se ne dogaja. Odpovedal sem najemna razmerja Ahacu in Elegantu v

jutri. Moram pa reči, da je tukajšnji župan Salobir prijazen in se zelo trudi.«

Franc Leskovšek, tajnik občine Dobje, kljub temu, da je bil zelo jezen, ker ga je Pepca v prejšnji številki ŠN oštevilčila, ni odklonil informacije: »Prostori v bivši šoli so bili prazni, Osoletu so očitno odgovarjali, tudi zato, ker so bile v njih že potrebne inštalacije, in jih je vzel v najem. Najemna pogodba ni skrivnost, 120 000 SIT mesečno znaša in je sklenjena za nedoločen čas. Neplačevanje najemnine pomeni takojšnjo prekinitev pogodbe.

Seveda smo zainteresirani za to proizvodnjo, da se vsaj nekaj vrti, pa tudi okrog 10 Dobjank iz bivšega E-športa bo tu dobilo delo. Ali bo Osole uspel, seveda ne morem reči. Z ozirom na delo na splošne težave v tekstilni industriji in na delu na dveh lokacijah mu ne bo lahko.«

Roman Moškotevc, lastnik proizvodnih hal bivšega E-športa: »Nimam besed. Vse sem

naredil, da bi proizvodnja šla naprej, pa ni šlo. Pravijo, da še osel gre le enkrat na led, mene so hoteli spraviti na led že tretjič. Prizadelo in razjezilo me je, ko sem videl, da pravzaprav ni nikomur nič mar za usodo te tovarne in zaposlenih, da sem bil pravzaprav edini, ki sem bil zanj pripravljen nekaj žrtvovati. K meni so poslali delavke z listom papirja, naj bi podpisal, da jim dajem poslovne

V Dobju

prostore v brezplačni najem. Pa niti besedice o vračilu dolga, ali pa vsaj o zagotovitvi, da ga imajo namen vrniti. Ne od župana in ne od Osoleta. Pa vendar gre za vsoto, ki je resno zamajala mojo osnovno dejavnost. Bil sem pripravljen odkupiti tudi Elegantove stroje, ki bi mi bili garancija, da tu nekaj še bo, pa tudi to ni šlo. Zdaj smo očitno na koncu, Osole še poskuša nekaj na silo, s proizvodnjo v Celju in Dobju, v kar pa osebno ne verjamem. Zame je trenutno pomembno, da bo Ahac končno lahko začel koristiti te svoje prepotrebne in poslovno zanimive prostore.«

Kakšne so možnosti naslednika E-športa g. Osoleta, seveda ne morem reči. Položaj tekstilcev vsekakor ni obetaven.«

V stari šoli v Dobju sem našel 30 delavk. V dveh razredih so delovni pogoji še kar ugodni, na hodniku in v sosednjem prostoru na levi strani bolj improvizirajo. Načeti podi, tu in tam okrušene stene in stropi, ki zamakajo, niso dajali najboljšega občutka.

Mojstrica **Sonja Bračko** je bila prijazna: »Za informacije boste morali poklicati novega lastnika Osoleta. Jaz lahko le rečem, da tu ni tako, kot je bilo v Šentjurju, toda smo vesele, da se sploh dela. Tu delamo na »svojih« strojih že od 13. maja. Sicer še ne vemo nič o plačilu, ker bomo pogodbe o delu, začasnem seveda, sklepale predvidoma

prostore v brezplačni najem. Pa niti besedice o vračilu dolga, ali pa vsaj o zagotovitvi, da ga imajo namen vrniti. Ne od župana in ne od Osoleta. Pa vendar gre za vsoto, ki je resno zamajala mojo osnovno dejavnost. Bil sem pripravljen odkupiti tudi Elegantove stroje, ki bi mi bili garancija, da tu nekaj še bo, pa tudi to ni šlo. Zdaj smo očitno na koncu, Osole še poskuša nekaj na silo, s proizvodnjo v Celju in Dobju, v kar pa osebno ne verjamem. Zame je trenutno pomembno, da bo Ahac končno lahko začel koristiti te svoje prepotrebne in poslovno zanimive prostore.«

F.K.

Aforizmi in domislice

Kdo pravi, da pri nas ni več poštenja, kot ga je bilo poprej? Prej so kradli vsi, zdaj pa kradejo samo izvoljeni.

J.M.M.

Nemški strokovnjaki izmerili »Ratajevo« GSM bazno postajo

Vznemirjenje med ogroženimi občani iz Ulice na razgled, kjer je pred tremi leti postavil Mobitel na Ratajevi garaži svojo GSM bazno postajo, se nikakor ne poleže. Torek, 7. maja, bo še dodatno razgrel že tako pregreto ozračje, saj je tega dne g. Lipič iz Slovenskega ekološkega gibanja pripeljal v Šentjur strokovnjake iz Nemčije in Avstrije, ki so v okolici tamkajšnje GSM bazne postaje izmerili zanimive količine elektromagnetnih sevanj.

Kdo je meril

Najprej nekaj podatkov o merilski ekipi. Merjenje, je organiziralo Slovensko ekološko gibanje, izvajal pa Institut Bioslor iz Munchena in g. Wulf Dietrich Rose iz mednarodne družbe za raziskovanje elektroskopa iz Kitzbuhla. O tem,

Najmočnejše sevanje je pri Ratajevih

kakšne so reference omenjenih gospodov in kolikšna je teža njihovih meritev, ne vem nič. Predsednik Slovenskega ekološkega gibanja g. Lipičnik je vsekakor zagotavljal, da je g. Rose eden izmed zelo znanih izvedencev za ugotavljanje onesnaževanja okolja z elektromagnetnimi valovi. V dveh dneh je ta ekipa obiskala in premerila 15 spornih lokacij GSM baznih postaj na območju Slovenije.

Škodljivost - deset minut mobilnega telefoniranja - 24 ur spremenjen EEG

Preden zapišem rezultate merjenja okrog sporne lokacije v Šentjurju, je vsekakor treba povedati, da sevanja GSM baznih postaj nihče ne zanika, toda prav tako nihče tudi ne trdi, da njihovo sevanje ni v mejah, ki jih dovoljuje tovrstna slovenska uredba. Torej po zakonu je vse v redu in sevanje naj bi ne bi ogrožalo narave in živih bitij.

Stanislav Lorenz, lastnik Bioslor inštituta, kot g. Rose pa sta nekoliko drugačnega mnenja. Po njunih trditvah naj bi mednarodna strokovna javnost že sprejela dejstvo, da že ugotovljene termične spremembe v organizmu še zdaleč niso najpomembnejša in edina posledica visokofrekvenčnih EMV, ki prihajajo tako iz mobilnih aparatov kot GSM baznih postaj. Obstajala je še cela vrsta drugih biološko aktivnih vplivov, katerih pomen za organizem in okolje še ni povsem preučen. Da gre za nadvse resne zadeve, dokazujejo z elektroencefalogramom (EEG) človeških možganov: po 10-minutni uporabi mobilnega telefona EEG registrira še 24 ur določene spremembe možganskih valov. Tako sta zatrjevala Lorenz in Rose. Po svetu priporočajo kot razumno dopustno mejo sevanja v jakosti 1 mikro wat/m². Za uspešno vzpostavitev mobilne

telefonske zveze zadostuje milijonkrat nižja vrednost, to je 1 nano wat/m². »Ratajeva« GSM bazna postaja ima jakost 10 watov.

»Ratajeva« Bazna postaja seva

Meritve so dale rezultate, ki bodo nekatere stanovalce ulice Na razgled vrgele v zrak. Začeli smo na Prešernovi cesti, ki je precej nižje od »Ratajevih« in po vseh pravilih ne bi smela biti nevarna: 64 mW/m² je nekaj desetkrat več, kot naj bi bilo po mnenju gospoda Rosea dopustno. Na Babnikovi terasi se je številka spustila na 61, v notranjosti njihove hiše pa so bile vrednosti med 30 in 40 mW. Nič posebno vznemirljivega, pa vendar po kriteriju »razumne preventive«, kot trdijo evropska ekološka gibanja, vsekakor preveč.

Prava poplava mW pa se je začela v neposredni okolici bazne postaje. Na Vahnevem dvorišču so namerili 637 mW, na Flandrovi terasi 572, v spalnici Ploštajnerjevih že 875, na dvorišču pri Moserju 901, pri Krulcu (oddaljen od antene okrog 100 metrov) še vedno 789. Rekordno število mW so si pridelali Ratajevi (kar je po svoje tudi »pošteno«, saj so edini tudi dobili določeno odškodnino): na njihovi terasi, neposredno poleg bazne postaje, je aparat pokazal sevanje v jakosti 937 mW/m².

Kaj zdaj?

Dilem sevanja bazne postaje prav gotovo tudi tokratna merjenja ne bodo odpravila. Predstavniki občine in KS, ki so dali soglasje k postavitvi GSM bazne postaje, se bodo še naprej sklicevali, da so izmerjene vrednosti še daleč pod mejo, ki jo dovoljuje državna uredba, kar je seveda res, neposredni sosedje GSM bazne postaje pa bodo mahali z izmerjenimi številkami. Ki pa so po svoje zastrašujoče. Še naprej bodo trdili, da imajo subjektivne težave s počutjem in spanjem in da so resno ogroženi. Spor bo torej tlel še naprej in bo slej ko prej končal na sodišču. Lahko bi se rešil le s preselitvijo bazne postaje. Do te pa ne bo prišlo, dokler se občina in KS ne bosta postavili na stran občanov in nastopila proti Mobitelu. Kar pa spet nosi s seboj denarne težave. Pa ne gre le za 40 000 DEM, kolikor naj bi po trditvah sosedov znašala odškodnina, ki so jo za namestitve antene na svojo garažo dobili Ratajevi, temveč tudi za stroške postavitve in iskanja nove lokacije.

Ploštajnerjevi in Moserjevi imajo mobitel na ušesu vsak dan 24 ur

Problematičnost sevanja bazne postaje najlepše ilustrira primerjava s sevanjem mobilnega telefona, za katerega je splošno sprejeto, da pri daljši uporabi lahko povzroča spremembe v možganih, govorijo celo o možnosti rakavih obolenj. Mobilc je na razdalji 5 centimetrov, kolikor običajno znaša

oddaljenost od glave, seval z jakostjo 824 mW/m². Torej z manjšo jakostjo kot so jo namerili pri Ploštajnerjevih ali Moserjevih. Na razdalji 70 centimetrov od aparata so izmerili le še 5 mW. Torej je primerjanje sevanja mobilca z GSM bazno postajo, kar so na predhodnih sestankih počeli tako mobitelovci kot občinski in krajevni funkcionarji, povsem zavajajoče.

Sama po sebi se ponuja ugotovitev, da je verjetnost, da so sosedje na Ulici na Razgled vsaj biološko, če že ne tudi objektivno dokazljivo zdravstveno ogroženi, da o nespornih psiholoških učinkih sploh ne govorimo.

Občina in KS na prangerju

Njuna odgovornost je le delna, toda nesporna. Za izdajo lokacijske in gradbene dokumentacije je pristojna država, toda ti dve instituciji sta dali soglasje za postavitve bazne postaje takorekoč sredi Šentjurja. In to brez soglasja ali obveščanja domnevno ogroženih občanov. Zgolj na osnovi Mobitelovih argumentov.

Še dodatno zaplete zadevo dejstvo, da je s postavitvijo te bazne postaje naredila posel zase Marija Ratej, ki je vodja občinskega oddelka za okolje in prostor. Interesna povezava z občinsko

800 mW pri Ploštajnerjevih

upravo je tako več kot očitna, županova sokrivda, ki je izdal soglasje razmeroma »skrivnostno« in hitro, pa očitna.

Bazna postaja gre na volitve?

Čas pred lokalnimi volitvami je idealen za reševanje tovrstnih »filozofskih« sporov. Opozicija bi primer zagrabila z obema rokama, javno mnenje, ki je vsaj teoretično vedno naklonjeno varstvu okolja, bi bilo odločno na njeni strani. Zato lahko prav v kratkem pričakujemo »protiofenzivo« župana in občinske uprave. Po najkrajšem možnem postopku bodo verjetno obrnili ploščo in se odpovedali bazni postaji. Vsaj na deklarativni ravni. Realno pa se bo postopek premeščanja bazne postaje zavlekel daleč tja v pozno jesen. Po lokalnih volitvah pa se bo sploh ustavil. Če se ogroženi občani ne bodo poslužili bolj konkretnih prijemov.

F.K.

Šentjurska prometna stihija

Ena največjih zagat nadaljnega šentjurskega razvoja je opredelitev prometne strategije. Zlasti problematična je vertikala sever-jug.

Če začnemo pri njegovih skrajnih krakih, ugotovimo, da se od Žič do Dramelj še vedno peljemo po makadamu, prav tako pretežni del poti od Planine do Sevnice. Nič veliko bolje ni na odseku od Črnolice do Slivnice in dalje mimo Slivniškega jezera do območja najbogatejših in dobro eksploatiranih občinskih nahajališč pitne vode in gramoza pod Žusmom. Toda najbolj delikaten odsek je skozi mesto Šentjur po Ulici Dušana Kvedra, do križišča pri Zikošek in po ulici Kozjanskega odreda skozi Črnolico.

Cestna infrastruktura v občini je že nekaj časa ozko grlo gospodarskega razvoja. Žal tega nikakor ne dojame občinska vodilna garnitura, ki brez celovitega koncepta gasi posamezna najbolj aktualna žarišča, zato ni čudno, da ne uspemo pri državnem proračunu participirati za pomembnejša sredstva. Zadnje čase, predvsem ko so povzdignili svoj glas prebivalci v Ulici Dušana Kvedra, se župan in njegova ekipa spreneveda in skuša izmákniti odgovornosti z izgovorom, da gre za državno cesto. Tudi če bi država v tem trenutku hotela karkoli resnejšega storiti za rešitev tega problema, bi ostala nemočna.

Zakaj?

Občina namreč nima dolgoročnih konceptov razvoja cestne infrastrukture, in še manj rešitve za samo mesto Šentjur. Ko je bila rešena varianta ceste iz smeri od Celja proti Rogaški mimo avtobusne in železniške postaje, se je pojavil problem podvoza, ko je bil rešen, se je zataknilo na obvozni cesti od križišča na Selah do Celja, nerešen ostaja problem nadvoza preko železnice, pločnikov itd. Tako je končno prišlo do pojava težave, za katero že 30 let vsi vemo, vsaka občinska garnitura pa je pred njo vztrajno tiščala glavo v pesek: glavna in zelo obremenjena cesta od avtocestnega odcepa v Dramljah vodi naravnost skozi občinski center, po ozkih ulicah, mimo stanovanjskih hiš, šole, vrtcev in drugih poslovnih objektov.

Tega problema se bo enkrat treba resno lotiti. Občina je tista, ki oblikuje in sprejema prostorsko ureditvene plane, zato bo potrebno postaviti takšen dolgoročni načrt razvoja cestne infrastrukture v občini, v katerem bodo rešeni ne le ulica Dušana Kvedra, temveč tudi nadvoz preko železnice in dalje po ulici Kozjanskega odreda.

Posebno delikaten in akuten je problem nadvoza, kajti vse bolj se postavlja vprašanje o primernosti lokacije predvidenega nadvoza v konceptu celotnega načrtovanja obvoza na relaciji sever-jug. Potrebna bo hitra in odločna aktivnost in po razmisleku morda tudi odločitev o prestavitvi predvidene lokacije, verjetno v smeri bolj vzhodno proti Grobelnemu. Tam bi obstoječo cesto proti Rogaški presekalo križišče z obvoznico iz Dramelj proti Slivnici in Planini. Križišče bi bilo nato pod Novo vasjo s cesto ob železnici povezano s sedanjo industrijsko cono. Seveda je to le ena izmed možnosti.

Vse kaže, da je obstoječa občinska garnitura preutrujena, da bi se lahko lotila tako podjetnega in zahtevnega dolgoročnega projekta. Tisti, ki bo to zmozel, se bo prav gotovo zapisal v zgodovino Šentjurja.

Je to prava priložnost in izziv za jesenske lokalne volitve?

Jože Artnak

Po sledovih stečaja E-športa

Thunder odvihral iz Šentjurja

Že več kot ves mesec dni je, odkar so se ustavili bivši Elegantovi stroji, usoda bivšega E-športa je zapečatená, uspeh Thunderja, E-športovega naslednika pa je še vedno več ali manj v božjih rokah. Poslovni prostori bivšega E-športa so prazni, na vhodnih vratih je veriga s ključavnico, nikjer ni bilo nikogar, ki bi vedel povedati, kaj se pravzaprav dogaja.

Najprej sem poklical **Marjano Vodišek, bivšo predsednico sindikata**: »Žal vam ne morem ničesar povedati. Od 24. aprila naprej sem doma, knjižico imam na Zavodu, denarja nimam, tudi socialne pomoči ne dobim, informacij nimam nobenih. Pravijo, da bodo nekatere dobile pogodbeno delo pri novi firmi, za kako dolgo in za kakšen denar, nimam pojma. Da se nekaj že dela v Dobju in v Celju v Metki, sem slišala.«

Stečajni upravitelj Tomaž Kos je povedal: »Nič posebnega se ne dogaja. Odpovedal sem najemna razmerja Ahacu in Elegantu v

jutri. Moram pa reči, da je tukajšnji župan Salobir prijazen in se zelo trudi.«

Franc Leskovšek, tajnik občine Dobje, kljub temu, da je bil zelo jezen, ker ga je Pepca v prejšnji številki ŠN oštevilčila, ni odklonil informacije: »Prostori v bivši šoli so bili prazni, Osoletu so očitno odgovarjali, tudi zato, ker so bile v njih že potrebne instalacije, in jih je vzel v najem. Najemna pogodba ni skrivnost, 120 000 SIT mesečno znaša in je sklenjena za nedoločen čas. Neplačevanje najemnine pomeni takojšnjo prekinitev pogodbe.

Seveda smo zainteresirani za to proizvodnjo, da se vsaj nekaj vrti, pa tudi okrog 10 Dobjank iz bivšega E-športa bo tu dobilo delo. Ali bo Osole uspel, seveda ne morem reči. Z ozirom na delo na splošne težave v tekstilni industriji in na delu na dveh lokacijah mu ne bo lahko.«

Roman Moškotevc, lastnik proizvodnih hal bivšega E-športa: »Nimam besed. Vse sem

naredil, da bi proizvodnja šla naprej, pa ni šlo. Pravijo, da še osel gre le enkrat na led, mene so hoteli spraviti na led že tretjič. Prizadelo in razjezilo me je, ko sem videl, da pravzaprav ni nikomur nič mar za usodo te tovarne in zaposlenih, da sem bil pravzaprav edini, ki sem bil zanj pripravljen nekaj žrtvovati. K meni so poslali delavke z listom papirja, naj bi podpisal, da jim dajem poslovne

prostore v brezplačni najem. Pa niti besedice o vračilu dolga, ali pa vsaj o zagotovitvi, da ga imajo namen vrniti. Ne od župana in ne od Osoleta. Pa vendar gre za vsoto, ki je resno zamajala mojo osnovno dejavnost. Bil sem pripravljen odkupiti tudi Elegantove stroje, ki bi mi bili garancija, da tu nekaj še bo, pa tudi to ni šlo. Zdaj smo očitno na koncu, Osole še poskuša nekaj na silo, s proizvodnjo v Celju in Dobju, v kar pa osebno ne verjamem. Zame je trenutno pomembno, da bo Ahac končno lahko začel koristiti te svoje prepotrebne in poslovno zanimive prostore.«

F.K.

Aforizmi in domislice

Kdo pravi, da pri nas ni več poštenja, kot ga je bilo poprej? Prej so kradli vsi, zdaj pa krajejo samo izvoljeni.

J.M.M.

V Dobju

stečaju, 7. maja smo zaposlenim razdelili knjižice, zbiramo terjatve, delamo bilanco, 4. septembra je prvi narok za preizkus terjatev. Kot vse kaže, bo stečajne mase zelo malo, gre za 8 šivalnih strojev in 20 stolov, skupaj v vrednosti 390 000 SIT, obveznosti pa bo precej več, zlasti do delavcev.

Kakšne so možnosti naslednika E-športa g. Osoleta, seveda ne morem reči. Položaj tekstilcev vsekakor ni obetaven.«

V stari šoli v Dobju sem našel 30 delavk. V dveh razredih so delovni pogoji še kar ugodni, na hodniku in v sosednjem prostoru na levi strani bolj improvizirajo. Načeti podi, tu in tam okrušene stene in stropi, ki zamakajo, niso dajali najboljšega občutka.

Mojstrica **Sonja Bračko** je bila prijazna: »Za informacije boste morali poklicati novega lastnika Osoleta. Jaz lahko le rečem, da tu ni tako, kot je bilo v Šentjurju, toda smo vesele, da se sploh dela. Tu delamo na »svojih« strojih že od 13. maja. Sicer še ne vemo nič o plačilu, ker bomo pogodbe o delu, začasnem seveda, sklepale predvidoma

Nemški strokovnjaki izmerili »Ratajevo« GSM bazno postajo

Vznemirjenje med ogroženimi občani iz Ulice na razgled, kjer je pred tremi leti postavil Mobitel na Ratajevi garaži svojo GSM bazno postajo, se nikakor ne poleže. Torek, 7. maja, bo še dodatno razgrel že tako pregreto ozračje, saj je tega dne g. Lipič iz Slovenskega ekološkega gibanja pripeljal v Šentjur strokovnjake iz Nemčije in Avstrije, ki so v okolici tamkajšnje GSM bazne postaje namerili zanimive količine elektromagnetnih sevanj.

Kdo je meril

Najprej nekaj podatkov o merilski ekipi. Merjenje, je organiziralo Slovensko ekološko gibanje, izvajal pa Institut Bioslor iz Munchena in g. Wulf Dietrich Rose iz mednarodne družbe za raziskovanje elektrosмога iz Kitzbuhla. O tem,

Najmočnejše sevanje je pri Ratajevih

kakšne so reference omenjenih gospodov in kolikšna je teža njihovih meritev, ne vem nič. Predsednik Slovenskega ekološkega gibanja g. Lipičnik je vsekakor zagotavljal, da je g. Rose eden izmed zelo znanih izvedencev za ugotavljanje onesnaževanja okolja z elektromagnetnimi valovi. V dveh dneh je ta ekipa obiskala in premerila 15 spornih lokacij GSM baznih postaj na območju Slovenije.

Škodljivost - deset minut mobilnega telefoniranja - 24 ur spremenjen EEG

Predem zapišem rezultate merjenja okrog sporne lokacije v Šentjurju, je vsekakor treba povedati, da sevanja GSM baznih postaj nihče ne zanika, toda prav tako nihče tudi ne trdi, da njihovo sevanje ni v mejah, ki jih dovoljuje tovrstna slovenska uredba. Torej po zakonu je vse v redu in sevanje naj bi ne bi ogrozilo narave in živih bitij.

Stanislav Lorenz, lastnik Bioslor inštituta, kot g. Rose pa sta nekoliko drugačnega mnenja. Po njunih trditvah naj bi mednarodna strokovna javnost že sprejela dejstvo, da že ugotovljene termične spremembe v organizmu še zdaleč niso najpomembnejša in edina posledica visokofrekvenčnih EMV, ki prihajajo tako iz mobilnih aparatov kot GSM baznih postaj. Obstajala je še cela vrsta drugih biološko aktivnih vplivov, katerih pomen za organizem in okolje še ni povsem preučen. Da gre za nadvse resne zadeve, dokazujejo z elektroencefalogramom (EEG) človeških možganov: po 10-minutni uporabi mobilnega telefona EEG registrira še 24 ur določene spremembe možganskih valov. Tako sta zatrjevala Lorenz in Rose. Po svetu priporočajo kot razumno dopustno mejo sevanja v jakosti 1 mikro wat/m². Za uspešno vzpostavitev mobilne

telefonske zveze zadostuje milijonkrat nižja vrednost, to je 1 nano wat/m². »Ratajeva« GSM bazna postaja ima jakost 10 watov.

»Ratajeva« Bazna postaja seva

Meritve so dale rezultate, ki bodo nekatere stanovalce ulice Na razgled vrgle v zrak. Začeli smo na Prešernovi cesti, ki je precej nižje od »Ratajevih« in po vseh pravilih ne bi smela biti nevarna: 64 mW/m² je nekaj desetkrat več, kot naj bi bilo po mnenju gospoda Rosea dopustno. Na Babnikovi terasi se je številka spustila na 61, v notranjosti njihove hiše pa so bile vrednosti med 30 in 40 mW. Nič posebno vznemirljivega, pa vendar po kriteriju »razumne preventive«, kot trdijo evropska ekološka gibanja, vsekakor preveč.

Prava poplava mW pa se je začela v neposredni okolici bazne postaje. Na Vahnevem dvorišču so namerili 637 mW, na Flandrovi terasi 572, v spalnici Ploštajnerjevih že 875, na dvorišču pri Moserju 901, pri Krulcu (oddaljen od antene okrog 100 metrov) še vedno 789. Rekordno število mW so si pridelali Ratajevi (kar je po svoje tudi »pošteno«, saj so edini tudi dobili določeno odškodnino): na njihovi terasi, neposredno poleg bazne postaje, je aparat pokazal sevanje v jakosti 937 mW/m².

Kaj zdaj?

Dilem sevanja bazne postaje prav gotovo tudi tokratna merjenja ne bodo odpravila. Predstavniki občine in KS, ki so dali soglasje k postavitvi GSM bazne postaje, se bodo še naprej sklicevali, da so izmerjene vrednosti še daleč pod mejo, ki jo dovoljuje državna uredba, kar je seveda res, neposredni sosedje GSM bazne postaje pa bodo mahali z izmerjenimi številkami. Ki pa so po svoje zastrašujoče. Še naprej bodo trdili, da imajo subjektivne težave s počutjem in spanjem in da so resno ogroženi. Spor bo torej tlel še naprej in bo slej ko prej končal na sodišču. Lahko bi se rešil le s preselitvijo bazne postaje. Do te pa ne bo prišlo, dokler se občina in KS ne bosta postavili na stran občanov in nastopila proti Mobitelu. Kar pa spet nosi s seboj denarne težave. Pa ne gre le za 40 000 DEM, kolikor naj bi po trditvah sosedov znašala odškodnina, ki so jo za namestitev antene na svojo garažo dobili Ratajevi, temveč tudi za stroške postavitve in iskanja nove lokacije.

Ploštajnerjevi in Moserjevi imajo mobitel na ušesu vsak dan 24 ur

Problematičnost sevanja bazne postaje najlepše ilustrira primerjava s sevanjem mobilnega telefona, za katerega je splošno sprejeto, da pri daljši uporabi lahko povzroča spremembe v možganih, govorijo celo o možnosti rakavih obolenj. Mobilce je na razdalji 5 centimetrov, kolikor običajno znaša

oddalečnost od glave, seval z jakostjo 824 mW/m². Torej z manjšo jakostjo kot so jo namerili pri Ploštajnerjevih ali Moserjevih. Na razdalji 70 centimetrov od aparata so izmerili le še 5 mW. Torej je primerjanje sevanja mobilca z GSM bazno postajo, kar so na predhodnih sestankih počeli tako mobitelovci kot občinski in krajevni funkcionarji, povsem zavajajoče.

Sama po sebi se ponuja ugotovitev, da je verjetnost, da so sosedje na Ulici na Razgled vsaj biološko, če že ne tudi objektivno dokazljivo zdravstveno ogroženi, da o nespornih psiholoških učinkih sploh ne govorimo.

Občina in KS na prangerju

Njuna odgovornost je le delna, toda nesporna. Za izdajo lokacijske in gradbene dokumentacije je pristojna država, toda ti dve instituciji sta dali soglasje za postavitev bazne postaje takorekoč sredi Šentjurja. In to brez soglasja ali obveščanja domnevno ogroženih občanov. Zgolj na osnovi Mobitelovih argumentov.

Še dodatno zaplete zadevo dejstvo, da je s postavitvijo te bazne postaje naredila posel zase Marija Ratej, ki je vodja občinskega oddelka za okolje in prostor. Interesna povezava z občinsko

800 mW pri Ploštajnerjevih

upravo je tako več kot očitna, županova sokrivda, ki je izdal soglasje razmeroma »skrivnostno« in hitro, pa očitna.

Bazna postaja gre na volitve?

Čas pred lokalnimi volitvami je idealen za reševanje tovrstnih »filozofskih« sporov. Opozicija bi primer zagrabila z obema rokama, javno mnenje, ki je vsaj teoretično vedno naklonjeno varstvu okolja, bi bilo odločno na njeni strani. Zato lahko prav v kratkem pričakujemo »protiofenzivo« župana in občinske uprave. Po najkrajšem možnem postopku bodo verjetno obrnili ploščo in se odpovedali bazni postaji. Vsaj na deklarativni ravni. Realno pa se bo postopek premeščanja bazne postaje zavlekel daleč tja v pozno jesen. Po lokalnih volitvah pa se bo sploh ustavil. Če se ogroženi občani ne bodo poslužili bolj konkretnih prijemov.

F.K.

Anketa

Vaš mobilc seva?

Te dni se je Šentjur spet pojavil v soju medijskih žarometov in to po zaslugi sporočila Slovenskega ekološkega gibanja, da je GSM bazna postaja na Ulici na Razgled, bolj znana po imenu »Ratajeva bazna postaja« (imenovana po družini Rataj, ki je dala v najem prostor Mobitelu), ena od 14 izmerjenih anten, ki ima močnejše EM sevanje. Spraševali smo šentjurske občane, kaj menijo o vplivih, nevarnostih in drugih posledicah mobilne telefonije oziroma visokofrekvenčnih EM valovanj na počutje in zdravje ljudi.

Da tema sploh ni kar tako, se je pokazalo že pri prvih poskusih; Šentjurčani so kar po vrsti odklanjali sodelovanje. »A za tisto Ratajevo zadevo gre? Lahko kaj rečem, toda brez imen, prosim.« Takšna anonimna anketa me seveda ni zanimala. Navedel bom le izjavo občana N.N., ki je poklicno s tega področja.

N.N., upokojenec elektro stroke iz Šentjura:

Ljudje imajo povsem prav, da se upirajo. Ne dvomim, da ima visokofrekvenčno EM sevanje tudi biološke učinke. Kar je tudi nesporno dognano. Glede njihove škodljivosti pa bo treba še počakati.

Mobitel imam, toda ga uporabljam le izjemoma, praviloma ne več kot za 1000 SIT mesečno. Sicer pa se mobilna telefonija zlorablja, samo pogledajte šolarje, vsak drugi na ulici ima na ušesu slušalko. Le zakaj?

Ne, z bazno postajo v centru Šentjura se ne da nič narediti, zadaj sta premočna firma in država ter veliki zaslužki. Kar je seveda grozljivo. Bolje, da sem tiho, ker me vse skupaj res jezi. Jaz osebno ne bi iskal pravice na uradih in bi bazno postajo odstranil s silo.

Občinska uradnica, ki je dala postaviti bazno postajo sredi naselja, kajpada zaradi denarja, je moralno odgovorna, toda zagotovo ne bo odgovarjala. Župan, ki ni nič boljši od nje, ji gotovo ne bo stopil na prste.

Marko Diaci, poslanec SMS:

Preveril sem podatke in moram reči, da je zadeva pravno-formalno korektna in zakonita, torej je tudi izmerjeno sevanje v dovoljenih mejah, ki naj ne bi bilo zdravju škodljivo. Drugo vprašanje pa je, ali bazna postaja z ozirom na estetski videz in na vznemirjanje ljudi sodi v to okolje. Občutek varnosti je za

sostanovalce vsekakor pomemben faktor. To, da je bazno postajo dala postaviti občinska uradnica, pravno ni sporno; ona je občanka z enakimi pravicami, kot mi vsi. Kot uradna oseba, tako sem slišal, pa se je iz postopka izločila. Če bi o svoji odločitvi obvestila sosedo, bi naredila dovolj.

Je pa sporno soglasje, ampak spet le moralno, ki sta ga dali občina in KS, če je res, da občanov iz soseske nista ničesar vprašali.

Morebitna predstavitev te bazne postaje je odvisna predvsem od širšega konsenza, zlasti še dobre volje Ratajevih.

Na mesec potrošim za mobilca okrog 20 000 SIT.

Klara Koželj, podjetnica iz Šentjura:

Te zadeve z GSM bazno postajo ne poznam dobro, nekaj pa sem o njej prebrala. Ali je njeno sevanje škodljivo, ali ne, ne morem reči. Lahko, da tudi škodi. Razumem sosedo, ki so zaskrbljeni in se pritožujejo. Vsekakor bi se Ratajevi morali pogovoriti s sosedo, preden so šli v dogovore o postavitvi postaje, odgovornost gospe Rataj, kot občinske uslužbenke, pa je nesporno

večja. Res ne vem, zakaj je bilo treba anteno postaviti sredi naselja. Verjetno gre res za denar, morda pa tudi za fovšijo.

Sama zatelefoniram okrog 10 tisočakov mesečno in moram priznati, da zaradi tega nisem zaskrbljena za svoje zdravje.

Štefan Tisel, zdravnik iz Šentjura:

S strokovnega stališča bi se zelo težko opredelil glede škodljivih vplivov mobilne telefonije. Sliši in prebere se veliko, mnenja pa so si zelo nasprotna. Nesporno je, da imajo tovrstna sevanja določene vplive na živi organizem, v kolikšni meri pa so ti vplivi res škodljivi in v kolikšni meri še sprejemljivi davek na napredek, je ta hip skoraj bolj filozofsko kot znanstveno vprašanje. Sam porabim za mobilc mesečno okrog 5000 tolarjev, s škodljivostjo mojega mobilca pa se sploh ne obremenjujem.

Glede bazne postaje v Šentjuru je sedaj težko, ker je najugodnejši trenutek za sporazum, to je pred pričetkom izgradnje, dokončno zamujen. Ker je izmerjeno sevanje v mejah dovoljenega, predstavitev postaje ne bo mogoče izsiliti. Je pa prav gotovo naloga občine in KS, da sta na strani občanov, ki se počutijo ogroženi, in poskušata doseči predstavitev antene.

Janez Babnik, predstavnik ogroženih sosedov:

Nesporno je, da je naša soseska izpostavljena milijonkrat večjemu sevanju, kot je bila pred postavitvijo bazne postaje in da se pred postavitvijo z nami ni nihče pogovarjal. Tudi je dejstvo, da gre za zastarel tip antene, ki seva zelo nekontrolirano in s takšno jakostjo, ki po nekaterih podatkih lahko povzroča biološke spremembe. To so nam tudi potrdile zadnje meritve nemških strokovnjakov.

Nadaljevali bomo s civilnim pritiskom, spet bomo šli do župana, če bo treba, bomo organizirali proteste, v končni fazi, če nas nihče ne bo poslušal, ni izključena tudi nasilna odstranitev. Vendar se v zadnjem času razumevanje za naše težave krepi, sama gospa Ratajeva pa lahko še največ naredi za rešitev tega problema.

Seveda imam mobilca, uporabljam ga čim manj, skoraj izključno za službene potrebe, pokurim okrog 2000 SIT.

Slava jim!

V Šentjuru postajajo razmere slovensko normalne. Občinsko vodstvo oziroma ljudje na odgovornih položajih delajo vsako leto enako ali podobno oziroma so vsaj prepričani, da vedno in samo v korist občanov, ljudje pri medijih pa tega nikakor ne moremo dojeti in tolčemo po tistih, ki naj bi se do zadnje kaplje krvi razdajali za narodov blagor.

Zanimiva logika, ni kaj, pa vendar ti nekatere stvari kar same od sebe silijo v pisalni stroj. Naj ponovim, da je kar prav, da mediji pred javnostjo izstavijo račune za stvari, ki si jih omislijo naši voditelji. Ko zasmrdi po kakšni nepravilnosti, je pisanje o tem treba razumeti zgolj kot higienski ukrep.

Čeprav veliko občanov ne zanimajo politične igrice okoli občinskega proračuna, se boste vsaj enkrat v življenju prav gotovo srečali z njimi - na pokopališču. Ko boste ugotavljali, sami ali pa vaši svojci, kako so urejena in draga.

In koliko občinskega denarja se je steklo v naših osem pokopališč (Šentjur, Kalobje, Žusem, Dramlje, Šentvid, Planina, Ponikva, Prevorje in Slivnica)? V petih letih se je iz proračuna namenilo pokopališčem dobrih 39,5 milijona tolarjev. Še največ občinskega posluha so bila deležna leta 2000, ko se je za pokopališča namenilo več kot 11 milijonov tolarjev. Daleč največji prejemnik tega denarja je šentjursko pokopališče z 27,5 milijona, sledijo Dramlje z 6,5 milijona in Šentvid-Planina z 2,8 milijona sit. Kreпка za temi tremi se nahajajo Kalobje (1,2 milijona), Žusem (800 tisoč) in Slivnica (700 tisoč sit), v zadnjem plačilnem razredu pa je Prevorje, ki v petih letih ni dobilo niti tolarja. Pokopališče Ponikva se je vsa ta leta financiralo iz svojega samoprispevka.

Seveda je sedaj zanimivo potegniti vzporednico in se vprašati, zakaj je šentjursko pokopališče porabilo štirideset krat več denarja kot slivniško, da ne govorimo o razmerju s Prevorjem. To, da je pet pokopališč v južnem delu občine dobilo samo 5,5 milijonov tolarjev, Šentjursko in Drameljsko pa 34 milijonov tolarjev, nam pove, da je nekaj hudo narobe v glavah naših občinskih vrhovnih poveljnikov. Ne pravim, da poštenja ni, sprašujem le, kje je bilo doslej, kajti mučnega visa o nepravilni razdelitvi sredstev ne popravi niti večkrat slišani izrek - po smrti smo vsi enaki.

L. Žafran

Dočakali smo 100 let

Stoletnico delovanja vzgojno izobraževalnega dela v obstoječi zgradbi so v soboto, 25. maja, svečano obeležili na Blagovni v prepolni telovadnici šole s prirčnim nastopom sedanje generacije učencev.

Na praznovanje so bili vabljeni vsi nekdanji učenci šole, učitelji, gostje in veliko se jih je praznovanja visokega jubileja šole tudi udeležilo. Pred šolo je udeležence pozdravila godba na pihala. V pozdravnem govoru se je Marjan Gradišnik, ravnatelj osnovne šole Šentjur, pod okriljem katere je podružnična osnovna šola na Blagovni, zahvalil vsem, ki so karkoli storili za praznovanje te obletnice. Župan občine Šentjur Jurij Malovrh je bil slavnostni govornik.

Priznanja ravnatelja šole so ob tej priložnosti prejeli: Franc Rančigaj za donatorske prispevke, Edi Peperko za sodelovanje s šolo, ženske-gasilke za pripravo dobrot, Hans Anderle – učiteljski pripravnik med II. svetovno vojno in krajevna skupnost Blagovna.

V programu, ki ga je povezovala elegantna Petra Debelak, so nastopili skoraj vsi učenci šole. Nastop, ki so ga multivizijsko opremili s simbolnimi fotografijami in napisi, je bil igra. Na začetku: pred stotimi leti rojeno Trnuljčico so obiskale vile sojenice in jo začarale. Skozi prizore so učenci nazorno prikazali navade in pouk, ki se je odvijal na šoli skozi čas. Kar nekaj stavkov je bilo zanimivih v igri: ».....Zdaj sem pa hudobna, ker mislim drugače kot ve, ki nikoli ne spravite iz sebe nič drugega kot - poslušna, ubogljiva in seveda pozabile ste - pokorna svojemu možu, cerkvi in državi.« Ko se je Trnuljčica po sto letih zbudila, je prišla v drugačen svet. Svet računalnikov, v šolo, kjer uporabljajo palice za igro, telovadbo, lutke...V šolo, kjer je dovoljeno marsikaj, predvsem pa ustvarjalnost.

Zadnjih 20 let se je na Osnovni šoli Blagovna veliko spremenilo. Prizidek k šoli pred 15. leti, ko je bila šola na pobudo krajevne skupnosti in s pomočjo Cinkarne Celje (odškodnina za deponijo sadre), občine in krajevne skupnosti popolnoma prenovljena in tudi odpravljen kombiniran pouk. Leta 1993 je bila na enak način dograjena telovadnica in tudi zunanja igrišča. Šola je danes moderno opremljena in v njej so prostori vrtca in krajevne skupnosti.

Za praznovanje so učenci in učiteljice pripravili tri tematske razstave: stara učilnica in učenje pod vodstvom in v organizaciji Marjana Marinška, znanega poznavalca Pike Nogavičke in zbiralca čitank za prvi razred, razstavo starih fotografij šole in učencev in razstavo fotografij dejavnosti šole v zadnjih 15 letih.

Učiteljice so s pomočjo sodelavcev in nekdanjih učencev pod uredniškim vodstvom Alenke Praprotnik-Gradišnik izdale bilten: »Dočakali smo 100 let«. V njem preberemo o šoli in njeni zgodovini, zgodovini Blagovne, o učiteljih, ki so poučevali na šoli in o učiteljih in zaposlenih, ki so na šoli sedaj. Zanimive so fotografije in spomini na šolo, ki so jih zapisali nekdanji učenci. Tako najdemo prispevek dr. Viktorja Majdiča, prvega doktorja znanosti, ki je začel svojo šolsko pot na tej šoli in mag. Mitje Mastnaka, ki je šolo obiskoval v letih 1981-85 in pravkar končuje doktorat iz matematike na univerzi v Halifaxu – Canada.

Svoj prispevek o šoli je zapisal Franc Rančigaj, na delu v Nemčiji, kjer je uspešen podjetnik. In še mnogi drugi, ki so obiskali šolo ob raznih priložnostih. Tako dr. Slavko Gaber, ki je kot minister za šolstvo leta 1993 odprl novo telovadnico. Dr. Slavko Gaber se je rodil in nekaj časa živel na Cerovcu v krajevni skupnosti Blagovna.

Pozdravne besede šoli so izrekli mnogi, tudi predsednik sveta krajevne skupnosti Jože Gajšek, ki se je posebej zahvalil učiteljicam za sodelovanje s krajevno skupnostjo.

Ob zaključku programa so učenci zapeli novo himno šole na Blagovni, napisano prav za to priložnost. Besedilo je prispeval Boštjan Rezar, melodijo pa znana pevka Vera Šolinc; oba živita na Blagovni.

Gostje in vsi prisotni so bili povabljeni na prigrizek in obložene kruhke, ki so jih prispevali hotel Žonta Šentjur, osnovna šola Šentjur in krajevna skupnost Blagovna.

J.M.

OŠ Planina 30 let nove šole

Ob tridesetletnici nove šole na Planini pri Sevnici so učenci in učitelji šole pripravili kulturni nastop; razstavo in prireditev pod geslom: »Melodija mladega srca bo z žarki sonca spet zapela in z reko sinjo v svet skrivnostno odhitela.« (C.Z.)

Prireditev, ki je bila namenjena vsem Planinčanom, da vidijo, kaj šola dela in počne, je bila verjetno zato, da se ob obletnici opozori na nekatere težave, ki jih bo potrebno urediti v šoli in okrog nje, še posebej ob prehodu na devetletko. Nastop učencev je bil zanimiv, dobre so bile glasbene točke pod vodstvom ga. Melite Račević Prevodnik in v izvedbi mlade

pevke Metke Pušnik. Zelo zanimiva je bila razstava izdelkov likovnega krožka, ki že vrsto let uspešno deluje na šoli.

Ob tej priložnosti so podelili priznanja vsem, ki na šoli delajo več kot 25 let in prejšnjima ravnateljema g. Ferdu Žagarju in g. Vincencu Petelinšku. Največ pozornosti (aplavza) je bil deležen g. Martin Ozis, profesor nemščine na šoli, ki že več kot 38 let poučuje in kot sam pravi, počasi zaključuje svojo profesorsko pot, ker odhaja naslednje leto v pokoj.

Slavnostne besede ob obletnici je šoli in Planinčanom namenil župan občine Šentjur g. Jurij Malovrh, ki je tudi ob tej priložnosti krajan opozoril, da naj več storijo, da bo dovolj otrok za takšno šolo.

Obletnico so obeležili z izdajo biltena »Osnovna šola Planina pri Sevnici 1972 – 2002«. Iz biltena je razvidno, da pouk na Planini in teh krajih poteka že več kot 200 let. To je prav gotovo zavidanja vredna številka in redko dosežena v katerem koli drugem kraju v občini.

J.M.

KEA slovesno v Ljubečni

Otvoritev tretje Keine poslovalnice, ki se je zgodila v soboto, 25. maja v Ljubečni, je bil pravi krajevni praznik: skoraj tisočglava množica, godba na pihala, pevski zbor, trije župani (Malovrha je zastopal Čokl), trije župniki z dekanom Zemljičem na čelu, številni trgovski partnerji, pevka Karmen Stavec (ki krasno telovadi z boki), veselica z ansamblom Simona Gajška, pa vol na žaru, pivo v potokih itd. Skratka veselica kot se šika.

V novogradnji poslovnega centra, last tamkajšnjega podjetnika Vilija Šumerja, je Kea vzela v najem 320 m² prodajnih površin ter ustrezne skladiščne in hladilne prostore in vanje investirala okrog 40 milijonov SIT. V novi poslovalnici bo našlo delo 12 ljudi, od tega jih bo polovica s šentjurskega območja.

O svoji novi poslovni potezi je Boštjan Kukovič povedal:

»Imeli smo veliko kupcev iz območja Proseniškega, Ljubečne in Trnovelj, zato smo ocenili, da je Ljubečna trgovska niša. Sprejeli smo vabilo Vilija Šumra in odprli tam lokal, ki se po kapaciteti lahko

povsem primerja z našo bazno trgovino v Lokarju. Zakaj? Odgovor je enostaven: v poslu je tako, če ne greš naprej, je s teboj konec. Večji bomo in kot taki resnejši partner dobaviteljem in tudi cenovno ugodnejši!«

Zakaj ne v šentjurski občini?

»Šentjur je trgovsko prenasičen.«

Kakšno je sodelovanje šentjurskih trgovskih hiš? Se združujete, ali vsaj dogovarjate o delovnem času in podobno?

»Zaenkrat je še vse na ravni ostre konkurence. Mi ostajamo samostojni oziroma v določeni meri povezani s Tušem, vsaj dogovor o delovnem času in prazničnih dežurstvih pa bi bil že sedaj nujen, a do njega ne pride. Vsi naši lokali bodo še naprej odprti od 7. do 19. ure, ob sobotah do 15. ure in ob nedeljah samo dopoldne, in nič več. Treba je pač spoštovati tudi

potrebe zaposlenih.«

F.K.

Zapleti ob imenovanju ravnatelja OŠ Slivnica

Kdo meša karte?

Pri imenovanju ravnatelja OŠ Slivnica se je zanimivo zapletlo; na razpis, ki ga je svet šole objavil v začetku leta, sta se poleg dosedanjega ravnatelja Rudija Mestinskega prijavili še dve kandidatki, Košakova iz Celja (v službi je v Celju) in Frecetova s podružnične šole na Prevorju. In se je začelo zapletati.

Najprej je hudo presenetil izid glasovanja na občinskem svetu: občinski svetniki so izglasovali zaupanje obema kandidatama, ne pa Rudiju Mestinsku. In to kljub temu (ali pa prav zato), da je Rudi Mestinskec tudi občinski svetnik. Je temu izidu botrovalo dejstvo, da je Mestinskec v OS prišel kot kandidat neodvisne liste, torej politično neopredeljen? Ve se pa, da je OS v osnovi politično telo. Učiteljski zbor je podprl Mestinskega (13 glasov), presenetljivo veliko glasov je dobila tudi »zunanja« Košakova (11), Frecetova pa še bolj presenetljivo le enega. Svet šole dosedanjemu ravnatelju ni bil naklonjen, Mestinskec je dobil 3 glasove, Frecetova 1, Košakova pa 7. Kot se ocenjuje, so Košakovo podprli predvsem zunanji člani sveta, predstavniki občine in staršev.

Ob tej zmešnjavi interesov je bila odločitev šolske ministric Čokove, ki se je odločila za nov razpis, po svoje kar logična.

Torej, kaj se dogaja na slivniški šoli?

Rudi Mestinskec, dosednji ravnatelj in tudi kandidat za naslednji mandat: »Prav nič mi ne bo težko, če bom 1. septembra začel delati v razredu, ravnateljstvo pač ni hvaležno delo.

Toda ne glede na to se bom prav gotovo prijavil tudi na ponovljeni razpis. Ne, nič nimam proti Košakovi ali Frecetovi, obe sta korektni protikandidatki, tu se gredo svoje igrice ljudje, ki nimajo pojma o strokovnih in

kadrovskih zadevah šole in jih je treba ustaviti. Ne bom rekel, kdo so ti ljudje, toda gre za lobiranje, ki ima politične korenine. Nekateri pač hočejo imeti šolo po svojem kopitu, jaz pa očitno nisem v pravi stranki. Pred glasovanjem v svetu šole so telefonski klici kar deževali na vse strani. Edino pravilno je, da je ministrica Čokova ustavila to politikantsko norijo. V občinskem svetu in drugih forumih sedijo

bedaki, ki jim gre le za lastne interese in hvala bogu, da njihove odločitve niso odločujoče. Ni nepomembno tudi dejstvo, da je otrok vsako leto manj, nov zunanji človek pa bi samo še povečal število odvečnih učiteljev.«

Kdo od zunaj naj bi se vtikal v postavljanje slivniškega ravnatelja, sem poskušal zvedeti pri članih sveta šole in učiteljskega zbora. Izplen poizvedovanj je bil dokaj pičel; bodisi ničesar ne vedo, ali pa niso bili pripravljeni govoriti. Anica Užmah, predstavnica staršev v svetu je zagotovila, da nanjo nihče ni poskušal vplivati, enako tudi Ratko Pušnik, predstavnik občine (na predlog krščanskih demokratov) ni dobil nikakršnih navodil od stranke. Igor Podgoršek, predstavnik LDS, je odkrit zagovornik Rudija Mestinskega. Sandre Maček, predstavnica Neodvisne liste, torej stranke, ki jo v občinskem svetu zastopa Mestinskec, na telefon sicer nisem uspel dobiti, toda predvidevam, da je zagotovo podprla svojega strankarskega kolega.

Predsednica sveta šole gospa Polenškova je bila odločna, da so delali vse po pravilih in brez kakršnih koli pritiskov od zunaj.

Kdo bi torej lahko še mešal karte pri imenovanju ravnatelja OŠ Slivnica? Po logiki dogajanja bi to lahko bila le LDS ali Združena lista, vendar pa je to možnost predsednik LDS Jože Artnak najodločneje zavrnil: »Zagotavljam, da se LDS pri tej zadevi niti posredno ni angažirala. Če se je naš član sveta šole kakorkoli opredelil, se je izključno po lastnem preudarku.«

Tu se zgodba o političnem nastavljanju slivniškega ravnatelja šole nepreklicno konča. Le še Rudi Mestinskec, ki pravi, da ozadje pozna, bi jo lahko nadaljeval. Toda tega noče. Morda bomo pa izvedeli kaj več prihodnjik, ko se bodo zadeve izkristalizirale ob ponovnem razpisu.

Aforizmi in domislice

Na oblasti so vedno prvi, redko pravi.

J.M.M.

Prehlajeni dogodki

Odškodnine

Konec prejšnjega meseca se je zgodil v hotelu Žonta občni zbor šentjurskega društva izgnancev Slovenije (DIS). Prav nič posebnega se ni zgodilo, zato sem kar v resni dilemi, kako ustreči skrbnemu predsedniku Janku Pleterskemu, ki me je izrecno spodbujal, naj vendar nekaj napišem o delu društva.

Udeležba je bila bolj skromna (20 od šestdesetih članov), opazil pa sem, da se društvo, ki po svoji naravi obvezno umira, presenetljivo pomlajuje. Pa naj bo. Zbor, ki ga je vodil delovni predsednik Ladislav Grdina, je potekal sicer monoton, toda vzorno. Vsaj do takrat, ko sta do besede prišla društvena predstavnik z državne ravni. Predsednica Ivica Žnidaršič si je vzela debele pol ure, večino pa je porabila za tako imenovani EPP. Ki pa je bil obupno dolgočasen. Vse se je vrtelo okrog denarja, okrog odškodnin, takšnih in drugačnih, ki naj bi se jim ta oblast na vse načine izmikala. Ne vem, kaj je počela gospa Žnidaršič pred letom devetdeset, ugibam, da je bila del prejšnje oblastne strukture in bi torej svojo skrb za vse vrste vojnih odškodnin lahko že zdavnaj izživel. Skratka njen ekspezo sem doživljal kot odvečnega, bolj kot rahlo manipulacijo in njeno osebno promocijo. Nisem se mogel identificirati niti z njo niti z vodilno idejo DIS, ki več ne zmore pogleda preko odškodninskih zahtevkov. In sem vstal ter odšel.

Seveda, tisti, ki so ostali v dvorani, bodo dejali, ko bodo brali tale zapis, da sem hinavec, ki sedaj, ko so mi izborili vse možne odškodnine, prevzetno dviga nos.

Delno imajo prav. Čeprav sem vedno trdil, da ta država pač ni kriva, če sem kot otrok 4 leta preživel v pregnanstvu, v svojih dvajsetih letih nato še eno leto v »komunističnemu« zaporu, sem vendarle naredil vse po pravilih, da sem dobil status žrtve vojnega nasilja in status žrtve povojnega nasilja. Kar mi že prinaša in mi še bo prineslo nekakšne privilegije in odškodnine. Če dobijo vsi, zakaj ne tudi jaz?! Priznam, to so že očitna znamenja hipokrizije. Kljub temu pa zelo težko pristajam na logiko Ivce Žnidaršič in DIS, da brez njih ne bi bilo nič in da se društvo izgnancev še kar naprej »grozno pretepa« za »moj« denar. Ki ga bodo menda deležni celo moji potomci?

Odškodnine! Vojne se ne spominjam ravno veliko, starši pa so rekli, da je bilo grozno in da smo pravzaprav preživeli po čudežu. Starši, ki bi jim ta denar morda le pomenil uteho, čeprav bolj moralno kot materialno, tega niso doživeli, sam pa odškodnine ne čutim kot takšne in je pravzaprav niti ne potrebujem. Niti tistih 330 tisočakov, ki mi jih naša država ponuja za 11 mesecev zaporniške torture. Čeprav zanjo le nosi precej večji del krivde.

Ni odškodnine, ki bi lahko popravila tovrstne krivice.

Seveda bom vzel te denarje, tudi zato, ker si bo sicer Drnovšek kupil še eno letalo, nikoli pa ne bom uspel pozabiti, kaj se je zgodilo. In kot vse kaže, tudi svojim potomcem tega ne prepričljivo povedati. 300 tisočakov je pač danes le cena enotedenskega »frajerisanja« po Karibih in prav nič več.

Vodstvo Društva izgnancev, taboriščnikov in ukradenih otrok žal preveč pušča ob strani ta družbeno-filozofski vidiki svojega poslanstva in se še kar naprej zapleta v nerešljive odškodninske mreže. Kot da se hote izogiba svojemu zgodovinskemu in moralnemu dolgu, sporočilu sedanjosti o strahovitih zablodah človeštva 20. stoletja.

F.K.

LDS

Liberalna demokracija Slovenije

LIBERALNA DEMOKRACIJA SLOVENIJE - LDS

Občinski odbor Šentjur

-ob 20.00 uri družabno srečanje na kmetiji odprtih vrat Ječovo - Žurej Franc Javorje 32, Gorica pri Slivnici.

Informacije in prijave do srede 29.5.02 na tel. 748 30 03 ali na e-mail: firaba @siol.net.

Predsednik Jože Artnak

Člane, simpatizerje in prijatelje LDS vabimo na jubilejno deseto tradicionalno spomladansko srečanje, ki bo v petek, 31. maja 2002::

-ob 15.30 uri začetek teniškega turnirja, malega nogometa in drugih družabnih iger za kulturnim domom v Gorici pri Slivnici,

Štefan Tisel, županski kandidat LDS, SDS in NSi?

Neuradno, toda iz zanesljivih virov smo zvedeli, da so se stranke LDS, SDS in NSi sporazumele o nastopu na jesenskih lokalnih volitvah s skupnim županskim kandidatom Štefanom Tislom s Planine. Štefan Tisel te informacije ni hotel potrditi, ni je pa tudi zanikal. Vsi trije predsedniki občinskih odborov LDS, SDS in NSi, Jože Artnak in Jože Korže in Drago Arzenšek so povedali, da se res pogovarjajo o skupnem nastopu na jesenskih lokalnih volitvah, da pa bodo o dogovoru prav gotovo javnost o vsem pravočasno obvestili.

Kot vse kaže, je zadeva resna in se nam v jeseni obeta zanimiv spopad ne le za

županstvo, temveč tudi za spremembo celotne občinske oblasti. Ki očitno ne bo več niti samo »črna« in še manj samo »rdeča«, temveč bo nekaj vmes. Uspeh nove opcije bi pomenil tudi konec desetletne tovrstne polarizacije šentjurskih volivcev.

Štefan Tisel, ki ga šentjurska javnost pozna predvsem kot predsednika Območnega odbora RK, je kot zdravnik zaposlen v celjski bolnici, kjer je do nedavnega bil tudi strokovni direktor. V lanskem letu se je kar veliko govorilo in pisalo, da bo postal direktor šentjurskega ZD, kar pa se ni uresničilo.

F.K.

Literarno društvo Šentjur na stojnici

Ob dnevu knjige, 23. aprila, so člani literarnega društva Šentjur na mestnem trgu postavili stojnico in po znižanih cenah (od 100 do 900 SIT po knjigi) prodajali svoje izdelke mimoidočim. Poleg knjige so kupce razveselili tudi s kozarcem dobrega belega vina, ki ga je za to priložnost namenil g. Hajnšek literatom v čast in slavo. V dobrem razpoloženju in lepem sončnem vremenu je članom uspelo podariti in tudi prodati kar precejšnje število knjig, čeprav

so se mnogi Šentjurčani izognili stojnice daleč na okoli. Knjiga za nekatere pač ni izdelek, ki bi ga bilo vredno imeti. Največji nakup in s tem prispevek društvu je namenil dr. Ivan Moser, ki je nakupil knjig za več kot 5000 SIT in paket komaj odnesel domov. Literati se mu nadvse zahvaljujejo in upajo, da bodo pisane besede lepo sprejete pri Moserjevih.

J.M.M.

Kulturno v Domu starejših Šentjur

Na povabilo vodstva Doma starejših Šentjur je 22. aprila oskrbovance obiskal pisatelj in poslanec **Tone Partljič**, rojen Mariborčan, sedaj na začasnem delu v Ljubljani, torej »Mariborčan plus«, kot pravijo takšnim gospodom.

Šentjurski literati, kar devet po številu, pa so obiskali Dom starejših Šentjur v četrtek popoldan dne 25. aprila in skupaj pripravili prireditev in proslavo ob državnem prazniku boja proti okupatorjem.

Prva prireditev s Tonetom Partljičem je bila namenjena 23. aprilu, tednu knjige v Sloveniji in svetovnemu dnevu knjige. Tone Partljič je v enournem nastopu pred oskrbovanci, gosti in delavci doma šaljivo predstavil sebe in svoje literarno

ustvarjanje. Kot sam pravi, je predvsem dramatik in pisatelj, živi pa od poslanske plače. Za delo, ki ga opravlja, pravi, da je včasih zelo naporno. Dobro pozna našega župana Jurija Malovrha, svojega poslanskega kolega, čeprav nista v isti stranki. Nastop spoštovanega pisatelja in poslanca je bil zelo zanimiv in všečen poslušalcem, čeprav je bil tudi malo politično obarvan, saj se iz takšnih nastopov že čuti, da so

volitve pred vrati. Prireditev je bila lepo organizirana in v zadovoljstvo vseh poslušalcev.

Šentjursko literarno društvo je pripravilo skupaj z organizatorji v domu nastop ob prazniku boja proti okupatorjem (bivši OF). Predstavilo se je devet članov društva, ki so iz svojega opusa prebrali in nekateri tudi zapeli svoja izbrana dela. Nastopili so: **Rado Palir, Ivana Klepec, Eva Camloh, Anica Lipovšek, Jože Mastnak-Marjan, Rade Vučkovac, Jernej Borovnik, Marija Hrovat in Tanja Planko.** Prireditev je povezovala Anita Koleča, za glasbeno spremljavo in nastop pa je poskrbela odlična citrarka **Irena Zdošek.** Po uvodnih besedah

in zahvali direktorja doma g. **Branka Gorečana** je bil ta že drugi, torej tradicionalni nastop članov literarnega društva Šentjur nagrajen z močnim aplavzom. Člani literarnega društva so s pomočjo organizatorjev pripravili lep »kulturni« popoldan. Tudi domači ljudje in domača beseda so lahko lep in zanimiv dogodek.

J.M.

1. maj na Resevni

Prvi maj - dva dni fraj

Resevna je že tradicionalno prvomajsko praznična, ko pa ji posluži še vreme, kot je to bilo letos, je pa sploh super. Začelo se je že v ranih dopoldanskih urah in trajalo je prav gotovo tja do večera in morda še dalje. Vsaj 500 pohodnikov in planincev se je tega dne na njenih pobočjih naužilo lepega pomladnega dne.

Dogajanje je teklo na dveh frontah; pri koči in na jasi pri spomeniku. Svoje popotovanje sem začel in končal s pivom

med brezami na jasi, kjer je imel komando ŠKMŠ. Gneča je bila sicer večja na vrhu, pri koči, prijetneje in bolj prvomajsko pa je vsekakor bilo pri škmsčevcih. Jure Godler je vrtel muziko, po dolgem času smo na Resevni med drugim lahko poslušali tudi udarne partizanske pesmi, ki na Resevno in k 1. maju vsekakor sodijo, mladina je norela za žogo, Koleča in Hvalc sta organizirala šaljiva tekmovanja, pa še Impropilegi so ponudili svoj šov. Ni sicer bilo spektakla, so pa mladinci pokazali, da se da z lastnimi silami, če je volja, narediti zelo spodoben prvomajski žur.

Dogajanje pri planinski koči je bilo v režiji planincev in g. Stražeta. Uradni del je bil dokaj skromen. Pod ponjavo pred kočo so imeli svoj prostor jodlarji, ki niso znali (ali si upali) vrezati niti ene bolj prvomajski štime, slavnostni govornik iz Svobodnih sindikatov nas je počastil le z nekaj aktualnimi sindikalnimi parolami, vendar zelo benigno in previdno. Niti rdečega nagelja ni imel, menda smo zato tudi bili »spoštovani« in ne »tovarišice in tovariši«. Od »Priateljev Resevne«, gre pa za ad hoc skupino pevcev iz zbora Skladatelj Ipvavcev, ki so takorekoč abonirani na resevniškem prvomajskem shodu, sem pričakoval vsaj njihovo priljubljeno »Slovenec Sem«, če že ne Hej brigade ali kaj podobno borbenege, pa s pričakovanjem ni bilo nič. Zapeli so prav dobro, le repertoar ni bil za nikamor. Ko sem pobaral njihovega tenorista Freceta, zakaj tako, se je nasmejal, da pojejo po naročilu. Torej so planinci z g. Stražetom na čelu tisti, ki očitno niso preveč naklonjeni prvomajski folklori. Ali so tudi zato ovenčali svoj dom s planinsko, alpoško in bohorsko zastavo, slovensko pa so pomaknili malo bolj v hosto, da bi ne izpadli preveč režimski? Toda simfati jih kljub temu ne smem, ker drugače v Šentjurju sploh ne bi vedeli za 1. maj.

Ampak ljudje se za takšne malenkosti pač niso sekirali. Vzdušje je bilo praznično, vreme čudovito, pijače dovolj, pa še golaž so skuhal. Med občinstvom, če odštejem podžupana Čokla, ki pa je bil na Resevni v družinskem in pevskega krogu, in »mladinca« Diacija, ki je prizorišče zapustil še preden se je fešta sploh začela, ni bilo opaziti nobenega drugega osebk iz šentjurske politične in gospodarske elite. Kar je bilo malo nepričakovano z ozirom na to, da smo v volilnem letu. Pa nič hudega, je kar prav, da praznik dela na Resevni praznujejo tisti, ki malo bolj švicajo, oni z vrha pa kje na Jadranu ali še nekaj sto kilometrov južneje.

F.K.

Z dobrodelnega koncerta »Lučka v očeh«

Dobrota je sirota

Idejni in tehnični vodja dobrodelnega koncerta Jure Godler je bil razočaran. Ni se mu vse izšlo po načrtih, niti pri izvajalcih, še manj pri poslušalcih. V dvorani Hruševac se je v nedeljo, 12. maja, namesto tisoč zbralo le okrog 400 poslušalcev.

S programskega in glasbenega stališča koncert ne zasluži posebne pozornosti. Bilo je kar veliko podpovprečne glasbe, odsluženih pevcev, veliko

pevke Lauro Pešak in Majo Slatinšek, citrarko Ireno Zdolšek, med bolj dopadljivimi je bila tudi Domima z odlično Martino Zapušek, pevka Špela Žafran je

Monika Kumer

Unikat

reševala ansambel Unikat, nekaj temperamenta in ekstravagance sta pokazali Viktorija in Monika Kumer, ki je moški del publike rahlo šokirala s provokativnim oprsjem in garderobo. New swing kvartet in Alfi Nipič so bili na svoji ravni - nič posebnega. Osebnost sem bil najbolj razočaran nad ansamblom Dori, o

»klovnovskih« nastopov (kar je z ozirom na play back način izvajanja še edino pristno), tudi lastnih skladb s podpovprečnimi besedili in podobno. Posebno poglavje je tokrat bil besedni del, ki je kar pokal od človekoljubja in skrbi za otroke. Vsi, od voditeljev

katerem sem slišal veliko pohval, pa niso pokazali prav veliko. Šentjurski muzikanti in Veseli planšarji z »našo« Duško Pešak so bili na svoji ravni, ki je za veselice prav v redu, za tovrstne prireditve pa morda malo manj. Kaj posebno me niso očarali tudi Polka punce in Vokalna skupina Pinocchio iz Ljubljane. Nastop humoristov Brajdičev pa lahko sploh mirne duše takoj pozabim.

Seveda je pomembno, da je šlo za dobrodelno akcijo, da so vsi nastopi bili brez plačila, da je šlo skratka za dobre namene, in zato mojo kritiko vzamite s potrebno z rezervo.

F.K.

Maja Slatinšek

Marjane Novak in Toneta Vrabla, do slavnostnih govorcev (oba župana, in predsednik RK) so v tovrstnem sladkobnem dobrikanju publiki kar tekmovali, končni učinek pa je bil ravno nasproten: več kot so govorili, manj jih je publika poslušala in še manj jim je verjela.

Med izvajalci velja pohvaliti domače

Aforizmi in domislice

Če me že ne plačate dovolj za to, kar napišem, me plačajte vsaj toliko, da bom lahko nehal pisati.

J.M.M.

Prehlajeni dogodki

Lučka, vendar ne v očeh naših otrok

12. maj 2002 smo v Območnem združenju Rdečega križa Šentjur pričakovali z velikim upanjem in napetostjo. Po skoraj petih mesecih zbiranja podatkov, dogovarjanja in klicanja je prišel dan prvega in največjega dobrodelnega koncerta na Šentjurskem. 130 evidentiranih otrok nam je kazalo lučko in voljo, da smo se odločili za tako velik zalogaj. Tako estrade slovenske glasbene scene in sponzorji so nam dali vedeti, da v skrbi za naše najmlajše nismo sami. Vsi so se z največjim veseljem odzvali našemu povabilu. Nastopajoči iz vseh koncev Slovenije so se v korist naših najmlajših odrekli honorarjev za nastop.

Organizacijsko je bil koncert uspešnica, vse je bilo na svojem mestu, vsi nastopajoči so se v predvidenem času pripeljali v Šentjur, karte so bile v prodaji in vse je teklo gladko. A vendar še tako dobra organizacija koncerta ni mogla odtehtati razočaranja nad obiskom. Le slabih 500 gledalcev si je prišlo ogledati šov znanih glasbenikov, vedoč, da z nakupom vstopnice pomagajo našim otrokom. Ne otrokom neke v Afriki ali Afganistanu, našim, sosedovim, otrokom iz občin Šentjur in Dobje. Zakaj ni bilo obiskovalcev, ve vsak zase, mi lahko samo ugibamo. Dvomi, da so v Ljubljani tako zamajali temelje Rdečega križa, da so domačini izgubili zaupanje v organizacijo, soljudi, prostovoljce, ki delajo nič kaj lahko delo in jim ni mar za napihnjene novinarske čenče iz prestolnice. V vseh šolah v naši občini učijo profesorji o humanosti, sami pa ji niso zgled. Čeprav je bil zbrani denar namenjen otrokom, ki so jih sami predlagali za pomoč, se niso niti toliko potrudili, da bi prišli še sami na koncert. Z izjemo peščice. Najlažje je seveda nekaj pisati, govoriti, kaj bi vse spremenili, ko pa pride trenutek odločitve, pa naenkrat dobimo vsi obiske, imamo ogromno dela, smo izven naše dežele, nasploh ne moremo priti pa čeprav bi si »zelo želeli«. Takšni smo pač! Pa vendar ne samo učitelji, tu so tudi drugi, ki bi lahko prišli. Žal ni bilo tudi aktivistov Krajevni organizacij Rdečega križa.

Pa kaj bi naštevati in oštevali še naprej. Jutri je nov dan, če bo to moje pismo javnosti prebudilo vsaj vsakega dvajsetega občana, bo naslednjič na koncertu »Lučka v očeh« nabito polna dvorana. Ves organizacijski odbor dobrodelnega koncerta: Štefan Tisel, Dušanka Pešak, Marijana Novak, Slavko Slejko, Tone Vrabl in moja malenkost smo trdno odločeni, da bomo naslednje leto spet skupaj postavili humanost na preizkušnjo in poizkušali bomo tako dolgo, dokler nam ne bo uspelo.

Vodja projekta Jure Godler

Birma v Šentjurju

Bil je to pravi župnijski praznik. V Zgornjem trgu se je poleg 118 birmancev in enakega števila botrov in boter drenjalo vsaj še tisoč sorodnikov in radovednežev. Prava repriza jurjevanjske vročice.

Sprevod je krenil izza župnišča, skozi ozki špalir, na čelu ministranti z razpelom, na koncu škof Stres s spremstvom treh duhovnikov. Fantje in botri večinoma v temnih oblekah, kravatah, dekleta in botre v »poročnih« toaletah. Ni bilo slišati molitev, pesmi ali glasbe. V sprevodu in ob njem je bilo vsega na pretek, od atraktivnih fizur in oblek do obrazov, ki jih v cerkvi sicer verjetno nikoli ni videti. Kar nekaj botrov in boter sem sam identificiral kot praktične brezverce. Ampak tam smo bili vsi eno. Da je bil med prvimi, ki so hodili za križem, predsednik Mladega foruma Združene liste mladi Erjavec, ki ga je iz množice ponosno opazoval njegov oče Cveto, sedanjí predsednik »bivših komunistov«, sploh ni bilo nič posebnega ali celo bogokletnega. Da, cerkev zna povezovati. In birma ima svoj čar. Kamere so brnele, fotoaparati so škljocali, ampak le do cerkvenih vrat. V cerkev so poleg birmancev, botrov in duhovščine šli lahko le pooblaščení fotografi. Nekaj kramarskih štantov je dopolnjevalo birmansko idilo, toda tisti pravi posli so se zgodili že zdavnaj prej, v zlatarnah in supermarketih. Končali pa v gostinskih lokalih, ki so to nedeljo bili zasedeni daleč naokoli. V Žonti so imeli 220 rezervacij.

Tik pred pričetkom sem nadlegoval nekaj birmancev in botrov.

Matic Povh in Jože Povh, vnuk in dedí:

Birmanec Matic: Ja, kar malo treme imam, ne vem zakaj, kar tako. K maši sem hodil redno, vsaj do sedaj, kako bo naprej pa še ne vem. Po birmi bomo imeli kosilo pri Žonti, dvajset nas

bo, sami sorodniki.

Boter Jože: Je pač tako, gre za lep običaj, za zadnjo stopničko pred naslednjim zakramentom, poroko. Ne bi mogel reči, da sem ravno hudo veren, vzgojen pa sem bil v veri in to držim.

Mojca Centrih in Urška Centrih, sestrični:

Mojca: Seveda imam malo treme. Obe z botro hodiva k maši vsako nedeljo in tudi skupaj pojeva na koru. No, malo tudi pod vplivom mame. Te priprave na birmo, skoraj jih je bilo malo preveč. Dobila sem radio in zlatnino.

Botra Urška: Ni hudo, bo kar šlo. Z mamino

podporo. Po birmi nas čaka kosilo pri Ahacu, 33 nas bo za omizjem.

Andreja Slomšek in Mateja Slomšek, obe celo daljni sorodnici škofa Slomška:

Birmanka Andreja: Priznam, da imam malo treme, ker bom dala škofu šopek. Ne, govoriti mi ne bo treba, to bodo opravili drugi. Birma? Ima svoj pomen, je lep običaj, osebni praznik. Darila? Dobila sem zlatnino, ampak darila niso v prvem planu, fajn pa je...

In še zanimivost. Osrednja figura birme škof Stres se je na prizorišče neopazno pripeljal sam s svojo neugledno Cordobo. Nekoliko nevesče je parkiral na župnijskem dvorišču, nihče ga ni pričakal, nihče pozdravil, tudi birmanci in botri ne. Kot da je brez škofovskih insignij »niko i ništa«. In menda je prav v tem njegova veličina.

F.K.

Birma v Slivnici

Sončna nedelja, že ob cesti v Turnem slavolok v čast škofu, farna cerkev Marije Magdalene, že sama po sebi in po svoji legi nekaj posebnega, sedaj vsa v soncu, lepo okrašena, okrog nje kramarji in na botre prežeči poklicni fotografi, pa dolga vrsta resnobnih birmancev in okrog njih jata enako vznemirjenih spremljevalcev - vsa skupaj se je premešalo in ustvarilo vzdušje prave birmanske slovesnosti. Ki je bilo bolj sproščeno kot v Šentjurju. Tudi sem brez težav prišel s fotoaparatom v cerkev, župnik Šramel si je celo vzel trenutek časa in me povabil, da sem lahko obred spremljal iz zakristije.

Škof Kramberger je sicer pritekel šele zadnji trenutek, toda eno minuto čez deseto se je obred kljub temu pričel. Okrog 70 birmancev, 30 jih je prišlo iz žusemske fare, kjer se je menda njihov župnik birmi enostavno odpovedal, je do zadnjega kotička napolnilo cerkev. Začelo se je s pozdravnimi nagovori škofu Krambergerju. Najprej eden od ključarjev, nato neka gospa v imenu birmancev in botrov, za konec župnik Šramel: Pred petimi leti, ko je s škofovskim dekretom prihajal na Slivnico, je vso pot molil rožni venec za edinost. Uspel je, vsi spori so izginili, danes je v cerkvi vsa Slivnica, enotna, složna... Pa še res je bilo, v cerkvi in pred cerkvijo je bilo zasedba »kadrovska« kompletna. Še pred birmo sem na hitro povprašal nekaj poznanih botrov in njihovih varovancev, pač o birmi, njihovem počutju, vernosti, darilih in podobno.

Barbara Šmid iz Šentjurja in boter Ivan Kukovič-Kuko:

Barbara: Birmo čutim kot poseben dogodek, postala sem pravi član te skupnosti. Priprave so bile kar naporne, ampak je bilo lepo, družba je bila prava. Toliko kot sedaj verjetno ne bom hodila k maši, a bom šla. Dobila sem glasbeni stolp. Kosilo bo kar doma, 24 nas bo.

Kuko: Če sem veren? Ha, ha, seveda sem. K maši grem pa ob določenih priložnostih.

Klemen Artnak in boter stric Vlado Artnak:

Klemen: Sam sem se odločil, da grem k birmi,

hobil sem k verouku, k maši pa ne tako pridno. Za darilo pa ne bom povedal.

Vlado: Ha, ha, na ta protiustavna vprašanja mi pa ni treba odgovarjati. Seveda sem veren, k maši pa grem tu in tam. Darilo? Veliko lepih nasvetov, konkretno pa nekaj skromnega.

Rok Polenšek in boter stric Dušan Polenšek:

Rok: Priprave so bile kar naporne, a župnik Marko zna. K maši ne hodim ravno najbolj redno, birma in darila pa mi bodo v spodbudo.

Dobil sem glasbeni stolp in uro. Doma bomo, okrog 20 nas bo.

Dušan: Ne, nobenih dokazil o prejetih zakramentih nisem potreboval. Le ti so stvar zavesti. Sicer pa nisem preveč goreč vernik, k maši pa grem, če imam čas.

F.K.

Elektro BUM

Trgovina z elektro materialom

Tržnica Šentjur, Drofenikova 16
Tel./fax: (03) 749 09 50

ELEKTROINSTALACIJE IN TRGOVINA

Anton Selič s.p.

Ul. II. Bataljona 16a,
3230 Šentjur
Tel.: (03) 746 21 00
Fax: (03) 746 21 29

Slike so simbolične

AKCIJA!

kabel PGP 3 x 1,5
45.60 SIT

kabel PGP 3 x 2,5
76.90 SIT

**ZUNANJA
SVETILKA**

**samo
2.300
SIT**

**PRODAJA
NA OBROKE!**

AKCIJA KOLES

10% POPUSTA
za gotovino

Vse dodatne informacije dobite v trgovini BUM.

AKCIJA

od 31.maja '02 dalje
Vam ob razvijanju
filma **PODARIMO**
NOV FILM!

FOTO 5-er

Peter Žmaher s.p.

Cesta Kozjanskega odreda 16, 3230 Šentjur
Telefon: 03/ 749 26 00, Gsm: 041 596 790

Del. čas
delavnik
8 - 12
in
13 - 18
sobota
8 - 12

**zrcalno
refleksni
fotoaparati**
(28-90mm)

CANON EOS - 300 KIT

Cesta
Kozjanskega
odreda 13,
3230
Šentjur
v prodajnem
centru AKVONI
tel.: 03 749 27 60

*Petek
Aleš*

DEL.ČAS

PON-PET
8 - 12
13 - 18
SOB
8 - 13

Zlatarstvo - galerija

Ljubezen
ne poskuša
sebi ustreči,
niti ji ni
zase mar,
temveč
za drugega
svoj mir
daruje,
iz pekla
ustvari raj!

/ William Blake /

OBČINSKI SVET OBČINE ŠENTJUR PRI CELJU
Komisija za mandatna vprašanja, volitve in imenovanja
Mestni trg 10, 3230 ŠENTJUR
tel.: 03/747-13-20, fax: 03/5743446

Komisija za mandatna vprašanja, volitve in imenovanja občinskega sveta občine Šentjur pri Celju na podlagi 7. člena Statuta Občine Šentjur pri Celju (Ur. l. RS, št. 40/99, 1/2002), 60. člena Poslovnika Občinskega sveta občine Šentjur pri Celju ter njegovih delovnih teles (Ur. l. RS, št. 41/99, 1/2002) ter 4. člena Odloka o priznanjih občine Šentjur pri Celju (Ur. l. RS, št. 67/2001)

o b j a v l j a R A Z P I S

ZA PODELITEV PRIZNANJ OBČINE ŠENTJUR PRI CELJU

I. Razpisuje se rok za oddajo predlogov za podelitev priznanj (Častni občan, Ipavčeva plaketa, pisno priznanje občine, pisno priznanje s knjižno nagrado) Občine Šentjur pri Celju, ki traja **do 23. avgusta 2002.**

II. Naziv Častni občan in Ipavčeva plaketa se podelujeta za življenjsko delo ali za vrhunske uspehe trajnejšega pomena za razvoj in ugled občine; pisno priznanje občine Šentjur se podeljuje za izjemne, enkratne dosežke v zadnjem obdobju in kot spodbudo za nadaljnje ustvarjalno delo; pisno priznanje s knjižno nagrado pa za posebne učne uspehe in aktivnosti v izven šolski dejavnosti.

III. Prejemnik Ipavčeve plakete in pisnega priznanja občine je lahko posameznik, skupina občanov, društvo, podjetje in druga pravna oseba.

Pisno priznanje s knjižno nagrado lahko prejme učenec in dijak zaključnega letnika, skupina učencev osnovne in dijakov srednje šole v občini.

IV. Predlog za podelitev Ipavčeve plakete ali pisnega priznanja občine Šentjur lahko poda Občinski svet, delovno telo pristojno za priznanja, politična organizacija, krajevna skupnost, društvo, podjetje ali druge organizacije ali skupnosti ter skupina občanov.

Za podelitev pisnega priznanja s knjižno nagrado podajo predlog šole iz območja občine Šentjur pri Celju.

V. a.) V predlogu za podelitev pisnega priznanja občine morajo biti navedeni naslednji podatki:

- naziv predlagatelja;
- navedba priznanja, ki se predlaga;
- ime in priimek, rojstni podatki, prebivališče in ostale podatke, ki se nanašajo na predlaganega kandidata;
- obrazložitev in utemeljitev predloga.

b.) V predlogu za podelitev naziva Častni občan občine Šentjur pri Celju in Ipavčeve plakete morajo biti navedeni enaki podatki kot za pisno priznanje občine (glej a zgoraj)

Poleg navedenih podatkov je treba predložiti še življenjepis predlaganega.

c.) V predlogu za podelitev pisnega priznanja s knjižno nagrado je treba navesti:

- naziv predlagatelja
- naziv priznanja
- ime in priimek, rojstni podatki, prebivališče, naziv šole in razreda
- obrazložitev in utemeljitev doseženih uspehov in prizadevanj z vsemi podatki.

VI. Neobrazloženih in prepozno vložnih predlogov komisija za mandatna vprašanja, volitve in imenovanja ne bo obravnavala.

VII. Na svečani seji Občinskega sveta ob praznovanju občinskega praznika bo župan občine podelil praviloma eno Ipavčovo plaketo, tri pisna priznanja ter po eno pisno priznanje s knjižno nagrado za vsako šolo v občini.

VIII. Predloge s priloženo utemeljitvijo pošljejo predlagatelji na naslov:

OBČINSKI SVET OBČINE ŠENTJUR PRI CELJU
Komisija za mandatna vprašanja, volitve in imenovanja
Mestni trg 10, 3230 ŠENTJUR
tevilka: 109-1/02-100
Šentjur, 20. maj 2002

Občina Šentjur pri Celju

Občina Šentjur pri Celju objavlja JAVNI RAZPIS o oddaji poslovnih prostorov in plavalnega bazena v najem

1. PREDMET RAZPISA

V najem se oddajajo poslovni prostori gostinskega objekta in pripadajoči funkcionalni prostori v športnem parku ter plavalne površine bazena na parc. št. 528/2, 524, 523 k.o. Šentjur. Možnost je tudi posamična oddaja plavalnega bazena in gostinskega objekta.

Za opravljanje gostinske dejavnosti se oddajajo v najem naslednji prostori v skupni izmeri 54,22 m² v objektu športnega parka:

- bistro v izmeri	34,72 m ²
- priročna kuhinja v izmeri	4,35 m ²
- skladišče v izmeri	4,35 m ²
- garderoba v izmeri	3,90 m ²
- predprostor v izmeri	5,40 m ²
- WC v izmeri	1,50 m ²
- letna terasa	50,00 m ²

2. RAZPISNI POGOJI:

a) Pogoji najema:

- najemnik dobi v najem poslovne prostore in plavalni bazen pod pogojem, da jih uporabi za potrebe gostinske dejavnosti in javnega kopališča;

- najemna pogodba se sklene v 8 dneh po prejetju obvestila o izbiri za določen čas 1 leta z možnostjo podaljšanja;

- najemnik gostinskega objekta mora zagotavljati tekoče vzdrževanje ter kriti vse stroške elektrike, plina, vode in drugih stroškov povezanih z dejavnostjo;

- najemniku plavalnega bazena najemodajalec refundira sledeče stroške: pripravo bazena za obratovanje in plačilo vodarine in kemikalij za vzdrževanje, ostale stroške krije najemnik sam;

- najemnik bo poslovne prostore in plavalni bazen lahko prevzel v 7 dneh po podpisu pogodbe.

b) Prijavi na razpis je potrebno priložiti: -dokazilo o usposobljenosti za opravljanje dejavnosti, fizične osebe predložijo obrtno dovoljenje, izpisek iz registra samostojnih podjetnikov, pravne

osebe pa izpisek iz sodnega registra, ki ne sme biti starejši od 60 dni.

-dokazilo o plačilni sposobnosti; Fizične osebe morajo predložiti dokazilo o plačanih davčnih dajatvah in dokazilo o stanju na žiro računu za zadnje 3 mesece. Pravne osebe pa predložijo potrdilo banke o plačilni sposobnosti za zadnjih šest mesecev.

-ponudnik mora predlagati višino mesečne najemnine ločeno za poslovne prostore in bazen ter višino vstopnine za uporabo bazena.

-program morebitnih dejavnosti, ki se bo odvijal v gostinskem objektu in plavalnem bazenu, ter druge dejavnosti, ki jih bo dodatno nudil kot ugodnost.

-potrdilo o stalnem bivališču.

RAZPISNI POSTOPEK:

Izbira se bo opravila na podlagi naslednjih kriterijev:

-(najvišja ponujena) cena 50 %
-najboljši ponujeni program dejavnosti 20%

-ponudnik, ki bo najel vse ponujene prostore 20%

-dodatne ugodnosti: npr. cena vstopnice, čiščenje garderob v športnem parku, urejanje okolja, itd. 10%

Interesenti lahko dobijo informacije v Oddelku za družbene dejavnosti občinske uprave Občine Šentjur pri Celju, Mestni trg 10, soba št. 47, vsak dan od 8. do 14. ure ali po telefonu 03 747 13 14.

Pisne ponudbe oziroma vloge morajo priložiti poslati priporočeno po pošti z oznako »Za javni razpis« do vključno četrta, 30. maja 2002 na naslov: Občina Šentjur pri Celju, Oddelek za družbene dejavnosti, Mestni trg 10, 3230 Šentjur.

O izbiri bomo kandidate obvestili v 7 dneh po končanem razpisu.

Občina Šentjur pri Celju

Obnova Javoršice se nadaljuje

Šentjurski Mladi forum je lansko poletje v prvi fazi obnovil partizansko bolnišnico Javoršica, v drugi polovici letošnjega julija pa imajo namen delo dokončati.

Avgusta lani so odstranili dotrajani leseni objekt in v istih gabaritih zgradili betonski obod celotnega objekta z prezračevalnim in drenažnim sistemom.

Letos poleti želijo projekt zaključiti. Celoten objekt bodo oblekli z lesom in skušali bolnici vrniti prvoten videz. Uredili bodo tudi vhod in težaven dostop do zgodovinskega objekta, v katerega bodo namestili lesene pograde in drugo opremo.

Po besedah vodje projekta Uroša Erjavca so bili lani nekoliko razočarani nad slabim odzivom mladih iz našega

okolja, letos pa upajo, da bo bolje. Zato vabijo vse mlade po letih in srcu, da jim s prostovoljnim delom priskočijo na pomoč. Dela na objektu bodo potekala od 15. do 26. julija 2002, poskrbljeno pa bo z hrano, jedačo in seveda tudi zabavo. Zadnji dan tabora bo zaključek s kratkim kulturnim programom. Udeležba na taboru je brezplačna.

Prijave se že zbirajo na elektronskem naslovu mfsentjur@email.si, dodatne informacije pa so na voljo na številki 041-234-009 (Uroš Erjavce).

L. H.

Nove zamisli imajo novi ljudje.

ANICA NOVAK – GORENJKA NA PLANINI

Profesorica Anica Novak, ravnateljica na OŠ Planina: »Težav s kolegi ravnatelji nimam, čeprav sem edina ravnateljica osnovne šole v naši občini, saj se ravnatelji sestajamo le občasno.«

Pred dnevi je bil sprejet in potrjen v Državnem zboru Republike Slovenije zakon o plačah javnih uslužbencev. Prav sindikat vzgoje in izobraževanja je najbolj nasprotoval temu zakonu, češ da ni pravičen, zato napoveduje zbiranje podpisov za referendum.

Plače učiteljev niso visoke, še bolj pa boli, da so osnove za plače različne za različne dejavnosti v Sloveniji. Ni prav, da je izhodiščna plača nekaterih »privilegiranih« poklicev bistveno višja. Če že mora biti tako, naj se to rešuje z dodatki, ne pa v osnovi. Temu se naš sindikat upira in upam, da bodo tisti, ki to lahko in morajo urediti bolj pošteno, to tudi storili. Nemir, ki ga ta zakon vnaša v šole, ni dober za uspešno delo v šolah.

Pustiva plače, ker to pač ni v vaši moči, in tudi v moči občine ne, raje povejte kaj o svojem delu ravnateljice.

Ravnateljica na naši šoli sem šele slabo leto. Ko je prejšnji ravnatelj Petelinšek odšel v pokoj, sem bila imenovana za "vede", ker nimam izpolnjenih vseh formalnih pogojev (staž potrebne izobrazbe). Če mi bo šola izkazala zaupanje, bom to delo opravljala še naprej kot vršilka dolžnosti. Poleg ravnateljskega dela še poučujem pet ur tedensko matematiko v osmih razredih. Obiskujem tudi šolo za ravnatelje, ki jo organizira Ministrstvo za šolstvo za vodilne delavce osnovnih šol Slovenije.

Torej dela dovolj?

Dovolj. Toda če te delo veseli, ga lahko dobro opraviš v zadovoljstvo drugih in sebe. Potrebno je pozitivno razmišljati in zato imeti tudi voljo. Sama se veliko ukvarjam s športom; kolesarim, hodim v hribe, pozimi tečem na smučeh. Tako je naravnana vsa moja družina. Vse življenje pa obiskujem šole in se izobražujem.

Stanujete v Gorici pri Slivnici. Niste rojeni v teh krajih?

Rojena in živel sem v Železnikih na Gorenjskem. Zadnjih deset let z družino živim v Gorici pri Slivnici. Osnovno šolo sem obiskovala v Železnikih, gimnazijo v Škofji Loki in Kranju, študirala pa sem v Ljubljani in Mariboru. Imam družino in ko so bili otroci majhni, sem bila z njimi doma, tako da imam nekoliko manj delovne dobe kot moje vrstnice. Moja otroka, sinova Luka (študent) in Urban (dijak) sta oba navdušena športnika

in trenirata teke pri Atletskem klubu Koval Šentjur. Zadnja leta sem redno poučevala matematiko na osnovni šoli Gorica pri Slivnici in na Planini. Izobražujem se celo življenje; najprej pedagoška akademija, potem višja ekonomska šola, pedagoška fakulteta in sedaj šola za ravnatelje, pa še razni tečaji in seminarji. To je potrebno, sem pa tudi sama takšna, da bi bila nezadovoljna, če tega ne bi počela.

Neradi govorite o sebi, vedno zajadrate v šolo. Torej imate svoj »učiteljski« poklic radi. Šolo tudi?

Da, svoj poklic imam rada. Tudi sama sem rada hodila v šolo in se rada učim še sedaj. Verjamem v šolo, posebej v našo in zaupam v sodelavce na šoli. Mislim, da smo vsi skupaj odprti za nove ideje. Tudi v učence na šoli verjamem, ker so večinoma radovedni in prijetni ter si želijo znanja. Danes je pač tako, da brez učenja in znanja ne gre, v bodoče pa bo to še bolj pomembno. Za primer: včasih v našem kraju v velikem podjetju ni bilo težko dobiti zaposlitve delavcu brez poklica, danes, še posebej pa jutri, brez srednje ali celo višje šole ne bo dela za nikogar. Tudi na Planini že delajo roboti.

Izobraževanje je potrebno. K temu, poleg skrbi staršev, da vzpodbujajo otroke k učenju, spada tudi dober pedagoški kader in nenazadnje tudi pogoji dela. Učenci s Planine so znani po nekaterih uspehih na likovnem področju in drugih tekmovanjih in preverjanjih učencev občine in širše.

Kar nekaj uspehov in uspešnih učencev imamo. Veliko na likovnem področju, kjer dobivamo nagrade in priznanja. Vsako leto pridobi iz naše šole tri do pet učencev Zoisove štipendije, ki so namenjene nadarjenim otrokom. To število je razmeroma visoko glede na velikost šole. V letu 2002 obiskuje šolo 172 učencev v devetih oddelkih. Naš učenec je tudi Gašper Kolar, eden najbolj uspešnih in perspektivnih mladih športnikov na področju konjeništa v Sloveniji. Verjetno bi se dalo, če bi imeli

pogoje izobraževanja boljše, doseči še več. Šola je sicer stara šele 30 let, vendar današnjim standardom ne ustreza več v celoti.

Ravno v teh dneh boste praznovali trideseto obletnico osnovne šole na Planini. Izgradnja takšnega objekta je bila za tiste čase lep uspeh skupnih prizadevanj kraja, šole in občine.

Nedvomno. Vse priznanje velja takratnemu ravnatelju g. Ferdu Žagarju, vodilnim v občini in kraju. Šola je bila za tiste čase sodobna, žal pa danes ni več povsem tako in tudi čas je naredil še svoje. Nujno je potrebno zgraditi eno manjšo in eno veliko učilnico. Pridobiti je potrebno nekaj kabinetov za učitelje, urediti igrišče, predvsem pa poskrbeti za parkirne prostore in prometno varnost okoli šole in objektov v bližini.

Kakšna je vaša povezanost s krajem, občino in drugimi?

Težav ali problemov nimamo. S krajem sodelujemo in v šoli dajemo na razpolago večnamenski prostor (jedilnico) za razne prireditve drugim, društvom in organizacijam. V sodelovanju z občino prav tako ni težav. Občina financira stroške kurjave, elektrike, vode in delno tudi opreme in vzdrževanja. Prispeva tudi za učila, toda denarja je pač malo. V letošnjem letu smo za učila dobili le sto tisoč tolarjev.

In na koncu gospa Anica Novak, kaj bi povedali še o sebi in šoli bralcem časopisa Šentjurske novice in občanom občine Šentjur?

O sebi samo to, da sem zadovoljna s svojim poklicem in da so mi ti kraji prijetni. Dobro se tukaj počutim, še posebej v šoli. Letos, te dni, praznujemo 30 let nove šole na Planini. Pouk sicer na Planini poteka že preko 200 let, kar je spoštovanja vredna številka... Pripravljamo se na devetletko in upam, da nam bo do takrat uspelo urediti najnujnejše pogoje za dobro počutje učencev in uspešno delo učiteljev.

Ko sem v soncu obsijano Planino zapuščal, sem bil dobre volje. Klepet s prijazno in odločno ravnateljico se mi je zdel zanimiv in verjamem, da bo ta šola še dolgo v ponos kraju in ljudem, še posebej, če bodo uredili tudi promet in parkirne prostore okrog nje.

J.M.

Aforizmi in domislice

Čisto vseeno mi je, če ima gozdove država ali cerkev. Jaz bi bil zadovoljen z enim drevesom s Pokljuke.

J.M.M.

Dvignimo zastavo!

Za vsak državni ali občinski praznik na pisarni Društva upokojencev redno izobešamo zastavo, da pokažemo svojo pripadnost kraju in domovini. Žal pa nam to preprečujejo vandali ali tatovi. Letos za 1. maj so nam namreč že drugi našo zastavo ukradli.

Ne verjamemo, da gre za tako vroča nacionalna čustva, bolj verjetno je, da to počnejo iz koristiljubja.

Upokojenci predlagamo, da občina organizira izdelavo ali nabavo zastav po vsem dostopnih cenah in tako omogoči vsem, da s tem simbolom počastijo pomembne državne in občinske dogodke.

DU, Stane Šumelj

12. jurjeva revija pevskih zborov in vokalnih skupin

Petje tokrat za razred boljše

Vsak zbor ima svoje odlike in slabosti, izbrati tiste z najmanj slabosti je delo uradnega ocenjevalca, ki je tokrat bil Tomaž Faganel. Sam se prištevam med tiste, ki sicer slišijo napake in nič več, zato je vse napisano v naslednjih odstavkih le mnenje enega izmed poslušalcev. V tolažbo mi je, da sem v lanski oceni zborov dobro »zadel« mnenje takratnega uradnega ocenjevalca. Včasih tudi manjša graja ali pohvala pomeni zboru veliko in čustva lahko pripeljejo do neljubih dogodkov. Najtežje je pač sprejeti kritiko, pa čeprav sam veš, da ima kritik prav.

Da bo moje ocenjevanje bolj pregledno, sem se odločil za številčne ocene od 1-10.

Na šentjurskem jurjevanjskem odru se je zvrstilo 13 zborov in vokalnih skupin in se je program zavlekel kar pozno v večer. Kot napovedovalka programa se je debitantsko predstavila Polonca Podovac, pevka šentjursko-celjskega ansamba Vitezov Celjskih. Čeprav je kot pevka navajena nastopati pred občinstvom, je bila trema tokrat velika, kot je sama priznala pred koncertom.

Trema pa je pobrala davek tudi pri marsikaterem zboru s premalo pevske kilometrine. Prvi zbor **MPZ Planina** jo je pustil doma. Redni gostje jurjeve revije, pod vodstvom vse bolj priznanega in cenjenega zborovodja Mateja Romiha so odpeli »V gorah zvoni« brez napak. Malo manj natančni so bili predvsem baritoni v drugi pesmi »Oženil se bom«, medtem ko so basi zamudili konec zadnje pesmi »Žena moja, volja tvoja«. Zelo dober zbor opetih pevcev, z malce pomanjkanja drugih basov. **Moja ocena zbora bi bila 8.**

ŽPZ KD Gorica se nam je predstavil naslednji. Zbor je vodila Metka Bevc. Predstavili so se nam z težjo pesmijo »Ave Marija«, ki pa je bila za zbor kar pretežka in so naredili precej napak, predvsem netočni mezosoprani. Sam ne odobravam glasbene spremljave na revijah, saj je petje ob klavirju lažje, vendar se pa zelo opazi tudi intonančni padec. Videlo se je, da pesem zboru ne leži in da se veliko bolje znajdejo v ljudskih pesmih, kot je bila »Čriček

vajah veliko boljše. Zadnje so odpeli prav tako ljudsko »Voda teče«. **Ocena 6.**

Prva vokalna skupina, ki se je predstavila, je bila **Ženska vokalna skupina Skladatelj Ivapcev Šentjur** pod vodstvom Simone Zdolšek. Skupina je doživela enega največjih napredkov v primerjavi z lanskim letom. Moj komentar: »Vauu, so dobr odpele« prvo pesem »Madonna io v'amo e taccio«. Ne vem ali je moja lanska graja kaj pripomogla temu, saj so se tokrat predstavile v veliko lepši luči. Prav tako so odlično odpele še Josipa Ipavca »Zimsko« ter ljudsko »Tenenaj Razjajnkica«. Moja ocena vokalne skupine je **9.**

MePZ Sv. Jakob je bil naslednji na vrsti. Zborovodja Franc Kapel je oddirigiral prvo »Lahko noč«. Žal se je pri zboru poznala velika trema, ki je pogojevala netočnosti in intonančnemu padcu. Zaključek pesmi je bil zelo dober. Pohvalno so odpeli tudi ljudsko »Teče mi vodica« in »Pevce«. Zbor se je pri zadnjih dveh pesmih znebil treme in odpel zelo čisto, vendar je zboru manjkala globina in energija. **Ocena 8 je mogoče celo malo manj kot si zaslužijo.**

Prvič na reviji pa se je predstavila tudi **Vokalna skupina Domima iz Prevorja**. Le te so se v nasprotju z drugimi vokalnimi skupinami in zbori celo pustile najaviti. Predstavile so se s svojo pesmijo prirejeno po ljudskem napevu »Kozjanski tercet Domima«. Tri odlične pevke so z lahkoto odpele tudi Podpečanovo »Stari dom« ter drugo ljudsko »Dobro jutro mamica«. Za tako odlične pevke je bil mogoče predstavitveni program celo malo prelahhek. Tercetu Domima, čeprav so odpele brezhibno, dajem **oceno 9** zaradi prelahkega programa.

Naslednji, ki so stopili na oder, pa so bili **MPZ Dramlje**, pod vodstvom Edvarda Goršiča. Zbor je letos pomladil svoje vrste in letos nameravajo oditi na pevski tabor v Šentvid pri Stični. Zbor se je predstavil s pesmijo »Završki fantje«, nadaljevali pa so z »Sovdaškim bobnom«. Pripomniti velja samo netočen konec pesmi. Velik adut zbora so tenorji, ki so svojo kvaliteto potrdili v ljudski »Ples iz Trenete«. **Moja ocena zbora je dobra 8.**

Največji napredek in povečanje kvalitete pa so pokazale pevke **ŽPZ Skladatelj Ivapcev Šentjur**, pod vodstvom Emilije Kladnik Sorčan. Po lanskem

MePZ Zarja

fiasku na odru in moji graji v tem časopisu mi je prav odleglo, ko so prikazale boljše pripravljenost kot lani. To pomeni, da ne bom več »public enemy number one« in to čast predajam v druge roke. Zbor je zmanjšal število pevk, kvaliteta pa je strmo narasla. Odpele so »Pomlad« z malce netočnim sopranom in ne preveč težko »Uspavanka«. Čeprav je voditeljica Polonca odpela refren naslednje pesmi »Ne ouri, ne sanjaj« na mikrofona, so pevke le to zamenjale z slovensko koroško ljudsko »V plibrci, v jormaci«. Po moji oceni so si **zaslužile 8.** Le tako naprej, punce!

Pod zame nesrečno številko 8 so letos na reviji nastopili **MePZ Sonce Ponikva**, z zborovodkinjo, mamico na kvadrat Andrejo Galuf. Odlično, kot smo navajeni pri njih, so zelo lepo odpeli ljudsko »Magdalena«. Naslednja je bila »Il est bel et bon« (On je lep in dober). Odpeli so pesmi, ki gredo zelo lepo v uho in so hkrati tudi dovolj zahtevne za revijo. Mogoče jim gre očitati le mali intonančni padec. Kot zadnje so odpeli nepozabno pesem sedaj že pokojnega Freddieja Mercuryja »Bohemian rhapsody« s klavirsko spremljavo. Le basi so v žaru pesmi malce v srednjem delu ušli iz varnih vajeti Andreje Galuf. Čeprav so mi nekoč očitati simpatiziranje s tem zborom, jih spet hvalim: zbor je nesporno potrdil svojo kvaliteto in zasluži **oceno 9.**

Iz nastopov širom Slovenije in iz Belgije pa so se kot naslednji predstavili šentjurskemu občinstvu **Mešani nonet Grič iz Dobja**, ki jih vodi Slavica Rajh. Z veliko izkušnjami so zelo dobro odpeli »V plibrci, v jormaci« Kot drugo z netočnim koncem in prethitim altom so zapeli »Strunam«. Težek program pa so zaključili z ljudsko »Po cesti gre«. Zadnja ima zanimivo besedilo, kaj se zgodi z ženami, ki nočejo doma delati. Zaradi nekaj napak sem jim prisodil **oceno 9.**

Pod vodstvom zborovodkinje Blanke Pasarič je svoje pevsko znanje prikazal **ŽePZ Dramlje**. Z slabšim začetkom in plaho ter zelo dobro solistko so odpeli »Vsi so prihajali«. Trema je v drugi pesmi »Dekletom« povsem izginila in so jo pevke zelo dobro odpele. Z Armstrongovo »What a wonderful world« v slovenščini pa so pevke potrdile kvaliteto.

MPZ Skladatelj Ivapcev

na vrtu«. Vtis pa so popravili z zadnjo »Moj fantič je prijezdil«. **Ocena 7.**

Najstarejši zbor po starosti pevcev je bil **MePZ KD Franc Vrunč Dobje**, pod vodstvom Toneta Volaska. Med pevci sem opazil tudi dobjanskega župana Franca Salobirja. Zbor je letos imel prvi samostojni koncert. V zboru smo pogrešali predvsem mlade dobjanske pevce. Ne preveč zanesljivo so odpeli »Na jezeru«. Soprani so bili veliko prenizki, kot se je od njih zahtevalo. Druga pesem na programu zbora je bila ljudska »Oj, te mlinar«. Trema je tokrat odnesla moškega solista, o katerem sem prepričan, da svoj solo odpoje na vseh

Z oceno sem imel malce problemov. Kolebal sem med 8 in 9 ter sem se odločil za slednjo.

Predzadnji MePZ Zarja iz Šentvida pod strokovnim vodstvom Mateja Romiha je zbudil tudi tiste, ki so morda dremali v polni dvorani Kulturnega doma. Ura se je nagibala že krepko preko 21. Starost pevcev se suče okrog številke 25. Predstavili so se s Sepetovo »Poletna noč«, ki so jo odpeli z lahkoto in brez večjih napak. Z drugo pesmijo »Domotožje« se je zelo izkazala solistka Martina Zapušek z izjemno lepim glasom, ki smo ga že lahko poslušali pri tercetu Domima. Z zadnjo pesmijo pa so samo zaključili dober nastop. Zborovodja Romih se je tako vživel v dirigiranje, da je dajal občutek, da pesem vodi njega, ne on pesem. O oceni nisem preveč razmišljal, čista 10.

Dočakali pa smo tudi zadnji zbor 12. jurjeve revije, MPZ Skladatelj Ipvcev Šentjur, pod vodstvom Francija Plohla, ki praznujejo letos 56-letico delovanja.

Zapeli so ne preveč zahtevno »Sonce sije«, nadaljevali z »Zori rumena rž«, pri kateri so se izkazali basi in še zadnjo moderno »Tam dol na rumenem ravnem polju!«, kjer so svoje zmožnosti prikazali tenorji. Ipvcem za njihov zelo dober nastop dajem oceno 9.

Tako, 12. jurjeva revija se je zaključila. Kvaliteta zborovskega petja se je v primerjavi z lanskim nastopom zelo popravila. Naj še enkrat ponovim, da je to moje osebno videnje oziroma slišanje zborov in vokalnih skupin ter ocenjevanje z ocenami od 1 do 10. Na večjih tekmovanjih se zbori ocenjujejo do 100 točk. Kdo bo šel na območno tekmovanje, bo povedal uradni ocenjevalec, ki pa bo imel letos izredno težko delo.

Vsem, ki se bodo uvrstili naprej, želim veliko sreče in točnih tonov, ostalim pa svetujem veliko kvalitetnega petja še naprej.

Vaš neuradni ocenjevalec Jure Godler

V Dobrini spet kapelica

Blagoslovili so jo na binkošno nedeljo popoldne v navzočnosti kakšne stoterice

sosedom in sorodnikov, med njimi sta bila tudi podžupan Čokl in predsednik sveta KS Skale. Kapelica stoji na mestu, kamor jo je pred dobrimi štirimi desetletji postavil Reckotov oče in ima enako podobo kot prejšnja. Le da je prej bila lesena, zdaj pa je iz drugačnih materialov, zidana in pokrita z bakrom. Tudi kipec Kristusa je narejen po fotografiji prejšnjega, ki so ga ukradli pred 18 leti. Po naročilu Reckotovih ga je naredil Franc Guzej iz Celja.

Sedeči Kristus, ki ima v eni roki sulico, kar je zelo nenavadno, z drugo pa si podpira glavo, ima zvedav, skoraj radoživ pogled, ki ni prav nič kristusovski. Eden od navzočih ga je zanimivo opisal: drži se za glavo, ko vidi, kaj vse ljudje počnejo v njegovem meniu.

Kapelico so lastnoročno in v celoti na svoje stroške naredili Reckotovi sami. Danica Recko je povedala, da o zgodovini prejšnjega znamenja ne ve ničesar, razen tega, kar ji je povedal oče. Si bo pa vzela čas in šla iskat dokumentacijo v muzeje.

Po slovesnosti, združeni s šmarnicami, je bila zakuska v gasilskem domu.

F.K.

Vabilo

Ljudski pevci s Prevorja vabijo na koncert »Kje so tiste rožice«, ki bo v soboto 1. junija ob 20. uri v OŠ Prevorje.

Sodelujejo: Vaški veseljaki iz Dobja, ansambel Jurij iz Šentjurja, Tremerski ducat z rečiškimi pevci, citrarka Irena Zdolšek, Gašper Jelen, Jasmina in humorist darko Žvižej - Štamparlov Pepi.

Žrebanje vstopnic!

Prehlajeni dogodki

Birma kot posel

Birma ni le zakrament, župnijski, družinski in osebni praznik birmancev in botrov, temveč je tudi posel. Pa ne malenkosten in stihijski, nasprotno, je celo velik in dokaj dosledno speljan posel. In kot takšen posledično tudi manifestacija socialnega razlikovanja in krivic. V zunanjem blišču in razkošju niti ni bilo tako očitnih razlik, v resnici pa so le te strahovite, merjeno v denarju vsaj v razmerju 1 : 20. Za prenekaterega botra in birmanca je birma bila verjetno tudi grenko srečanje z lastno resničnostjo. Da ne bo zamere, sploh ne govorim o duhovnem kapitalu, ki ga birma nosi ali ne nosi s seboj, kajti ta je lahko porazdeljen povsem drugače.

Poskušal sem oceniti, kakšen finančni zalogaj je pravzaprav birma, čeprav je na osnovi nekaj neobveznih pogovorov težko govoriti o pravi končni ceni. Neposredni izdatki staršev in botrov, čeprav nikakor niso zanemarljivi, verjetno niti niso v prvi vrsti, v primerjavi z množico bolj posrednih izdatkov, na primer izgube časa, stroškov oblek, priprav, nakupov, prevozov itd. številnih udeležencev v tem zelo kompleksnem dogodku. V letošnjo šentjursko birmo je posredno bilo vključenih okrog 3000 občanov in če je vsakega udeleženca birma stala povprečno le 10 tisočakov, že to pomeni, da se je ob njej zavrtelo okrog 30 milijonov SIT. Kar je približno toliko, kot je vredna nova enodružinska hiša.

Ampak medijsko so bolj zanimivi tisti neposredni izdatki neposrednih udeležencev tega spektakla. Ker sta boter oziroma botra in birmanec ali birmanka praviloma usklajeno oblečena, pomeni, da sta oba nova, zato lahko povprečne skupne stroške obleko in za obutev mirne duše ocenimo s 70 tisočaki. Frizer je vzel od 5 do 10 tisočakov, fotograf prav tako okrog 10 tisočakov, spominsko sveto pismo s fotografijo z župnikom in škofom 7500 SIT, video kaseta 5000 SIT. Vse to skupaj znese za 118 naših birmancev 12 milijonov.

Posebno poglavje so darila. Mopede, ki letos niso bili več v modi, je spodrinila le nekoliko cenejša elektronika. Glasbeni stolpi, ki so bili letos »in«, stanejo od 40 do 150 tisočakov, praviloma pa jih je spremljalo še spominsko darilo v obliki nakita. Podarjali so se tudi računalniki. Povprečno oceno botrskega darila sem fiksiral pri osemdesetih tisočakah, temu pa sem prištel še (verjetno preskromnih) 40 tisočakov za darila, ki so jih prinesli drugi povabljeni na slavnostno kosilo ali veselico. Darilni seštevek znaša torej okroglih 14 milijonov SIT.

K tem številkam je potrebno dodati še strošek gostinskih storitev. Povprečje treh tisočakov na osebo da skupaj okroglih 9 milijonov SIT. Druge manjše izdatke, na primer nabirko v cerkvi in podobno, sploh ne štejem, čeprav se botrska širokosrčnost meri tudi po bankovcih v pušici ali v priložnostni slaščičarni.

Skupaj sem naračunal okrog 65 milijonov SIT, ali nekaj več kot pol milijona SIT na birmanca.

Ali je to veliko ali malo, je odvisno od tega, koliko denarja imate. Vsota je vsekakor čedna in za marsikoga celo bajna. Pa ni vprašljiva toliko za botre, ki praviloma niso socialno ogroženi, kot za družine birmancev, med katerimi so po statistiki tudi takšne, ki so resno socialno ogrožene. Ampak birma je življenjski dogodek, v isti vrsti s poroko, krstom in pogrebom, ko se vprašanje denarja enostavno ne spodobi postavljati. Kar zelo dobro vedo vsi, od trgovcev, zlatarjev, firzerjev, fotografov... do cerkvenih institucij. Slednje so bile, čeprav v središču dogajanja, razmeroma še najskromnejše.

F.K.

Naše kmetije

Žnidarjevi iz Dolge gore

Žnidarjevi v preteklosti praviloma niso bili ravno primer zadnje modne muhe živinorejske tehnologije, toda zadnjih nekaj desetletij so prav gotovo veljali za eno najtrdnjših in najuglednejših šentjurskih kmetij. Kje in kdaj se je pričela njihova družinska in govedorejska zgodovina, sedanji gospodar 34-letni Jani Žnidar nima podatkov. Sam sem poznal njegovega deda Janeza Žnidarja, ki je imel vzorno in za tisti čas veliko čredo 10 molznic in je veljal za uglednega gospodarja. Bil je tudi bikorejec, kar je bilo že od nekdaj privilegij le najboljših rejcev. Njegova uglašenost in prijaznost, ki ju je namenjal številnim ljudem, ki so se znašli v njegovi hiši, sta bili takorekoč legendarni. Tradicijo vodilnega govedorejca je nadaljeval njegov oče Ivan, po njegovi prezgodnji smrti pred šestimi leti pa ima vajeti v rokah Jani. Najmlajši iz vrste Žnidarjevih Janezov, sedemletni Žan, je še premlad, da bi mu že napovedovali zagotovo nasledstvo. Ki pa seveda nikakor ni izključno.

Kmetijstvo in govedoreja, da ali ne?

G. Jani, bo vaš sin tudi kmet?

»Bo, če se ne bo dobro učil, ha, ha...«

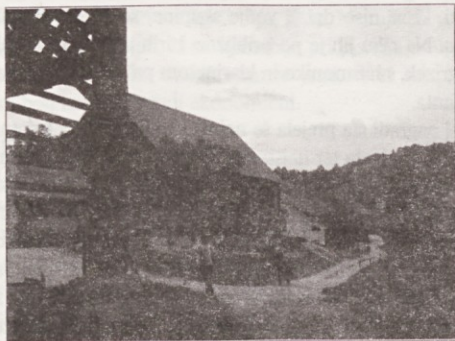
Jani tega seveda ni mislil resno, kajti prav dobro ve, da je res ravno nasprotno, da je kmetovanje pač dandanes nesporno že eden od najzahtevnejših poklicev in poslov, ki so mu dorasli le najprodornejši.

Da takoj na začetku razčistimo: verjamete v perspektivnost Žnidarjeve kmetije? Kaj vam pomeni »grožnja« EU? Morda celo razmišljate o službi?

»Služba? Ja, morda to res ne bi bila slaba varianta. Toda te poti nazaj ni. In tudi ne bi bila smiselna. Verjamem, da se da na kmetiji spodobno preživeti, zlasti če nisi zakopan v prevelike investicije. S 50 molznicami in 40 telicami, kolikor jih trenutno imamo, bi se dalo normalno preživljati, če nam ne bi viselo za vratom okrog 5 milijonov anuitet. Ampak to bo minilo, upam. In če bi imeli dovolj zemlje. Glede EU sem skeptičen. Pa čeprav je tam odkupna cena mleka celo nekoliko višja, kot jo dosežemo mi. Mislim, da je za nas Evropa problem: za zahod bomo hlapi, namesto da bi bili Amerikanci za jug.«

Osebnostna izkaznica Žnidarjeve kmetije

Kakšna je pravzaprav Žnidarjeva kmetija in kje je njeno mesto v šentjurskem in slovenskem merilu?

»Imamo 18 hektarov obdelovalne zemlje, 7 ha gozdov, poleg tega pa v najemu še 30 hektarov travnikov. Ukvarjamo se izključno s prirajo mleka. Imamo okrog 80 krav in telic simentalske pasme in sicer v sistemu proste reje. Čreda je skoraj v celoti plod domače selekcije in s kar solidno proizvodnostjo. Lani smo pridelali 193 000 litrov mleka in je povprečna mlečnost znašala 6300 litrov na standardno laktacijo. To je okrog 1000 litrov nad slovenskim povprečjem in 1200 litrov nad šentjurskim povprečjem. Po količini pridelanega

mleka so daleč pred nami Mastnakovi iz Lokarja (okrog 300 000 litrov) in Pevčevi iz Slatine (280 000 litrov), potem smo pa že mi skupaj z Laubičevimi iz Dramelj. V slovenskem merilu smo natančno na 594. mestu. S tem, da drugi delajo z mlečno frizijko, mi pa vztrajamo na kombinirani simentalci.

Letna realizacija naše kmetije, če računam tudi prodajo telet in pa usluge drugim z baliranjem sena, kar tudi ni nepomembno, ne presega 20 milijonov SIT. Hlev, ki smo ga zgradili leta 2000 in ima površino okrog 1400 m² in kapaciteto za 120 do 150 krav, nas je stal okrog 50 milijonov SIT.«

Je bilo pri tej investiciji še kaj tako imenovanega zastonskega denarja?

»Da, bilo je 6 milijonov. Vse drugo so krediti in gotov denar. Pri skladu Ribnica smo denar dobili po ceni TOM + 2% za dobo 15 let, pri HKS, ki ima od občine subvencionirano obrestno mero, pa po isti ceni za dobo 5 let. Pol investicije je na kreditih.«

Cilji so, volja je tudi

Kje so cilji in meje Žnidarjeve govedoreje?

»Največji omejitveni faktor so kmetijske površine. Z najemom zemljišč vsaj za sedaj še nimamo posebnih težav, tudi cenovno gre skozi, nakupi zemlje pa so skoraj izključni. Predvsem zaradi cen. Velik problem nam predstavlja razdrobljenost parcel. Glede tehnologije in zdravja črede nimamo nobenih posebnih težav. Naša prva naslednja cilja sta poln hlev in gospodarjenje brez odplačevanja kreditov.«

Ima v vašem hlevu računalnik pomembno vlogo?

»Ne preveč. Glede kompjuterizacije se ravno ne moremo pohvaliti, ta del investicije nas še čaka. Še največ nam pomeni računalniško vodeno in avtomatizirano dohrmljevanje z močnimi krmili.

Računalnik zelo vestno identificira vsako žival in ji odmeri njen obrok, ki znaša dnevno od 0,5 do 9 kilogramov, odvisno od njenega reprodukcijskega stanja in proizvodnosti.«

Še eno večno vprašanje: o mestu kmeta in kmetijstva v naši družbi? Če odmislimo težave s cenami.

»Nič novega ne bom povedal. Kmetje smo slabo organizirani in v družbi nimamo prave besede. Premalo smo agresivni. Pa tudi časa nimamo za angažiranje izven kmetije. Nekaj več časa imamo ob praznikih in izven sezone, toda tudi takrat moraš biti vsak dan vsaj 5 ur v hlevu. To ne bo nikoli drugače. Je pač tako, da politika ni za nas. But in njegovi sicer še nekaj počnejo, v glavnem lepo govorijo, a od vsega tega ni nič haska. Za naše kmečko delo, skozi petek in svetek, smo v primerjavi z drugimi dejavnostmi prav gotovo preslabo plačani. Ne trdim pa, da nimamo tudi nekaterih prednosti, ki jih drugi poklici nimajo.«

Kmetstvo kot način življenja

Torej nič prostega časa, nič luksuza in hobijev?

»Res, vsega tega je bolj malo. Mama ima petko, midva z ženo starega golfa, trije relativno stari traktorji so že vse prej kot luksuz. Gremo na kakšen izlet, oba z ženo sva tudi pri gasilcih in pri vseh

družabnih dogajanjih v vasi. K nam prihajajo ljudje... Celo na morje gremo z družino.«

Kako na morje? Kam pa s kravami in mlekom?

»Doslej smo šli največ za 5 dni. Imamo v sosesstvu nekaj fantov, ki za ta čas kar spodobno prevzamejo kmetijo.«

Žnidarjevo delovno ekipo sestavljajo še žena Jana in mama Hermina. Jana prihaja od Faturjevih iz Slatine. Kot osemnajstletna gostinka je obesila svoj pripravniški staž na klin in postala Žnidarica. Njeno

delovno področje je med najdelikatnejšimi: ona ima čez molžo.

»Ni tako hudo. Že prej sem znala na kmetiji prijeti za vsako delo. Saj ne vem, kaj bi rekla, ali sem zadovoljna sama s seboj in s svojo usodo. Kar v redu je. Najmanj 5 ur sem v hlevu, ker pa ima gospodinjstvo v glavnem v rokah mama Hermina, ne morem reči, da nimam nič prostega časa. In ko ga imam, še najraje zajaham našo kobilico, ki je ta hip res skoraj naš edini luksuz.«

Kaj pa vi pravite, gospa Hermina?

»Oh, meni ničesar ne manjka in sem čisto vesela, da sem lahko še koristna. Imam svojo penzijo 75 000 SIT, pred tremi leti sem naredila šoferski izpit, pa se s svojo petko tudi kam zapeljem, če je čas, v Šentjur, toplice ali tudi na Roglo.

Na kmetiji je sedaj drugače, včasih smo se z delom bolj martrali. Saj vem, da tudi na traktorju ni lahko, a se le več naredi. In tudi več denarja je.«

Urini kazalci so se že nevarno približali 22. uri, ko sem še vedno sedel za veliko mizo, v občasni družbi sosedov iz Dolge gore, ki so prihajali k Žnidarjevim, bodisi ker so kaj potrebovali, ali pa kar tako. Da sta prekaljena svinjina in vino gotovo trgovinska, sem poskušal izzvati gospodinjo. Pa ni šlo.

»Enega prašiča pa še znamo zrediti. Vino je pa od ta mlade, Faturjevo.«

F.K.

Čebelice – prijateljice dobovskih otrok

Tako se je začelo lično povabilo na 10. jubilejni dan odprtih vrat osnovne šole v

Na šolskem vrtu jablane so zacvetele, k njim so iz panja čebelice hitele, da sladkega bi soka si nabrale in tako z medom nas obdarovale, hkrati so z nožicami cvetove oplodile, da jablane bi polne sadeže rodile.

Dobju, 18. maja. Tako kot čebelice že 10 let pridno nosijo v panje, otroci v šoli prav toliko časa nabirajo znanje. Osnovna šola v Dobju je ena redkih, ki ima tako aktiven čebelarski krožek in seveda tudi pogoje za njegovo delovanje. Ideja za letošnje projektno delo se je tako kar ponujala. Program dela je potekal po ustaljenih poteh. Prav vsak na svoj način je priložil kosček v mozaik, ki je na zaljučni prireditvi dosegel svoj namen. Odpreti šolo kraju in kraj približati šoli.

Sveda pa so bili tokrat med glavnimi mladi čebelarji z učiteljem Borisom Pušnikom, ki o vsej stvari pač največ vedo. Na razstavi je bilo mogoče videti veliko. Od starega čebelarskega orodja, pravih panjev z živimi čebelami do raznovrstnih umetniških stvaritev na to temo, medenega

peciva, žganja in medu. Zelo zanimiv pa je bil tudi prikaz pridobivanja medu. Kar v delu telovadnice so mladi čebelarji pokazali vse od satnice do končnega izdelka, ki ga je bilo mogoče tudi poskusiti. Na leto pridelajo kakih 150 litrov medu, ki ga večino kar pomalica, nekaj pa ga tudi podarijo. In za spominček so mi stisnili v dlan kozarček medu z lešniki. No, ja, Čebelice so take in drugačne.

Na kulturni prireditvi so imele glavno besedo čebele. Take malo večje, z rumeno črnimi progami, tipalkami in krili so krožile zdaj po odru, zdaj med občinstvom. Rekle so kako o zdravju, načinu njihovega življenja in malo potarnale nad lenimi sesticami in troti. Ampak slednjim tako ni pomoči. Celo kviza smo bili deležni in bili priča prvemu čebelarskemu milijonarju. Pa peli in plesali so..., naredili simpatično glasilo in prodali vse srečke na srečelovu.

Lepo je uspelo. Tudi tokrat. Sicer pa že dolgo ne gre več za suhoparno šolsko prireditev. Gre za velik družabni dogodek, ki ga domačini znajo ceniti v pravi luči. Pa na novih deset let!

Saška

Marjan Žlof

Iz tega fanta še bo nekaj

Pri hiši v Lopaci 12, kjer živi tudi Marjan Žlof, sem se znašla povsem naključno. Ko sem želela namreč malo bolj spoznati lik slovitega razbojnika Guzaja, so mi povedali tudi to, kje je ohranjen mlin, kjer se je pogosto nahajal, saj je tam živelo njegovo dekle Barbka. In pri tem mlinu stoji tudi hiša Žlofovih.

Ko sem poslikala mlin, smo še malo poklepetali in prišli tudi na to, kako pridnega fanta imajo pri tej hiši in kako se je našel v svojem poklicu. Marjan hodi namreč na srednjo strojno šolo v Štorah, kjer se bo izučil za poklic oblikovalca kovin. Svoje znanje je pokazal že na številnih tekmovanjih, najbolj pa je ponosen na 1. mesto z regijskega tekmovanja in 3. mesto z državnega tekmovanja v oblikovanju kovin,

in sicer v frezanju. Tudi sicer fant svoje znanje in »grif« za takšne stvari pridoma uporablja v praksi in oče z veseljem pove, da je tako dolgo »trančiral« motorno žago, da je po 10 letih mirovanja tudi začela delati.

Pa mu prsti ne gredo dobro le pri navadnih strojih in aparatih, ampak tudi pri »stroju«, ki s pritiskanjem nanj ustvarja zvoke, seveda, fant igra tudi diatonično harmoniko.

Tako človeka veseli spoznanje, da lahko nekdo uživa v dejavnosti, ki za večino ljudi, ko je svet preplavljen z novimi računalniškimi tehnologijami, ne pomeni več izziva ali možnost ustvarjanja.

N. G.

Šestič po slivniški KS

Prva sobota v maju je ob deveti uri zjutraj privabila pred kulturni dom v Gorici pri Slivnici približno 120 pogumnih pohodnikov, ki jih tudi napovedi slabega vremena niso prestrašile in so želeli prehoditi še neznani konec krajevne skupnosti.

Polovica domačinov in polovica pohodnikov iz drugih krajev (iz Šentjurja, Vojnika, celo iz Portoroža in Zagreba) se je takoj po pozdravnem govoru predsednika domačega planinskega društva Vinka Tomšeta in enega izmed traserjev Mateja Planka odpravila proti prvi postaji v Javorju. Skupina je bila do te postaje, celo do

naslednje v Ječovem še zelo enotna, hodila je v strnjeni koloni, potem pa so jo pohodniki tudi že začeli ubirati po svoje. Eni so želeli biti hitrejši, drugi pa se niso mogli odreči povabilom v zidanice in so zato malo zaostali. Pohodnike je navdušil predvsem del poti iz Javorja do Ječovega, ki je bil za večino nov in še neodkrit. Tretja postaja je bila zopet na hribu, pri sveti Heleni, kjer je vodja pohoda Silvo Užmah razdeljeval žige v pohodniške izkaznice. Pohodniki so se lahko tudi osvežili in okrepčali v majhni gostilni, nato pa nadaljevali pot proti cilju, ki je bil na istem mestu kot start. Do tja sta jih čakala še dva spusta in en vzpon in tisti, ki se niso držali vodje skupine, so se držali pač redčih puščic. Na cilju jih je po približno štirih urah hoje čakal zaslužen prigrizek, s harmoniko in klarinetom pa sta jim zaigrala Salobirjeva fanta.

Simbolični nagradi sta prejela še najmlajši udeleženec, triletni Anže Verdev iz Andraža ter najstarejši Branko Tesla iz Zagreba. Zanimiva je bila pripoved tega Zagrebčana in njegovega prijatelja, povedala sta namreč, da se poskušata udeležiti vseh podobnih pohodov v Slovenji, se pravi pohodov, ko neko planinsko društvo organizira pohod po domačem okolišu. V Gorico pri Slivnici pa sta »zašla« po zaslugi Albina Kaše, znanega kot prodajalca palic z žganimi motivi na vseh mogočih pohodih, ki jih je srečal že enkrat prej in jih povabil tudi v Slivnico. Na pohodu jima je bilo všeč, tudi, kot sta mi povedala, zaradi okusnega vina pri Žureju v Ječovem.

Nekaj se jih je zasukalo, tisti z največ energije pa so se pomerili še v odbojki. In kot da bi že vedel, kdaj lahko začne padati, je po vseh teh aktivnostih tudi začel, organizatorji, najprizadavnejši člani planinskega društva Slivnica pri Celju pa so si oddahnili, da jim je že šestič uspelo spraviti pod streho pohod po domači krajevni skupnosti.

Nina Gradič

DNEVNIK

Bogdan Rahten: dNEvnik

Slej kot prej se je moralo zgoditi... Klic ob za študente nemogoči jutranji uri in: »Bogdan, a bi ti napisal dnevnik za Šentjurske novice, saj vedno praviš, koliko dela imate pri študentih?« Iz vljudnosti se izgovarjam in sprašujem, če res ni v Šentjuru bolj pomembnih ljudi za to, ipd.

Zakaj pisati dnevnik, zakaj se izlivati pred drugimi in to v *Peytonu* ob Voglajni? V sedanji pop

aktivisti delamo na organizaciji športnih iger, ki se jih naš klub loteva že petič. Novinar Škerl v Delu,

Bogdan Rahten je študent 4. letnika komunikologije na Fakulteti za družbene vede in predsednik Študentskega kluba mladih Šentjur

kljub *ofd-rekord* dogovoru zapiše o nerazumljivih pritiskih v zvezi s promocijo iger. Doživim tudi nekaj odzivov, kar pomeni, da je mačkin rep bil pohojen. Tudi prav. Nekoliko se že plašim volilne jeseni, ko se bo mnogim verjetno stemnilo.

Petkove revialne tekme ne vzbudijo pretirane pozornosti košarkarskega občinstva, vendar po drugi strani tudi na Olimpijo v Hruševce pride borih 200 ljudi. Kljub najboljši sezoni članske ekipe v zgodovini? Šentjurčani očitno niso prava košarkarska publika. Podobno se dogaja tudi na mnogih drugih javnih dogodkih. Elaboracija vzrokov za to bi verjetno zahtevala preveč tiskanega prostora.

Na *afterju* pri Urbančku je glavna zvezda legendarni Štamperlov Pepi. Angel varuh šentjurske košarke Lapornik dočaka zgodnje jutro z nekaterimi direktorskimi kolegi. Kolikor ga poznam, se bo skušal kaj *pametnega* zmeniti.

Igre so v globalu uspele. Stotinja tekmovalcev. Nekaj običajnih manjših kiksov pri organizaciji. Vreme se nas je na koncu usmilo. V številni konkurenci mi celo uspe zmagati v metih trojk. Nekaj pripomb je bilo na prenizek nagradni sklad. Menim, da je naša filozofija pravilna. Še lani so bili nekoliko bolj skromni fantje z zelo podobnim izplenom presrečni. Upam, da *Mamon* ne bo pokopal vsega duha.

Šesti

Kljub temu, da sem z aktivno kariero košarkarskega sodnika prenehal, tu in tam odpiskam kakšno tekmo. Tokrat me je pot vodila v Rogaško Slatino. Ob takšnih priložnostih se v meni tiho prebujajo želja, da bi se vrnil.

Pri domači mizi instantno zaužijem nedeljsko kosilo, za pet ur se usedom za računalnik, da poskusim čimveč klubskih zadev spraviti naprej. Gora navodil za prihodnji teden, ki jih napišem sodelavcem do petka, verjetno ne bo premagana. Kljub temu, da krivulja opravljenih aktivnosti v klubu vsako leto drastično raste, se mi zdi, da smo še vedno v fazi, ko je neizkoriščeno veliko priložnosti in časa.

Ker se obveznosti na faksu ogabno hitro bližajo, se menda drugič v študijskem letu že v nedeljo odpravim v LJ. Med vožnjo me prestreže kolega Bojan, ki postaja uspešen oblikovalec (skočite na www.dmo-kiosk.org in pogledajte).

Pri Žalcu ugotovim, da sem denarnico z dokumenti pustil doma. Torej, v najdražjem mestu daleč naokrog bo treba preživeti brez keša?! Sicer pa je v teh časih menda huje, če imaš prazno baterijo mobilnega telefona.

Dan kr neki

Zame pravzaprav dolgočasen dan. V študentu predelujem tekste za faks. Pri Kulturi medijev pišem primerjalni esej o dveh medijskih produktih. Izbral sem primer dveh *naključnih* serijskih publikacij in sicer kar Šentjurskih novic in Šentjurčana. Moja teza je bila v smislu kontraproduktivnosti konkurence, za kar verjetno ni treba biti prehud poznavalec. Predvidevam, da kratkoročno Šentjur ne bo dobil medija, ki bi vključeval prvine, ki obstoječima listoma manjkata, kar je spričo majhnega okolja tudi sicer težko izvedljivo.

Zvečer se prepustim t.i. ritualu infotainmenta, od obeh glavnih dnevnoinformativnih oddaj do Studia City in Končnice.

Na osmi dan ...

Dragi Dnevnik!

Kot moj sopotnik skozi majske dneve te prosim, da ne boš preveč jezen, če te morda ne bom več tako pogosto obiskoval. Morda bi bilo lažje, če bi Ti kar sam nekaj nakracal. Saj znaš. Daj no!...

Pozno popoldne na seji Zveze študentskih klubov obravnavamo tekočo problematiko. Nadzorna komisija, katere član sem, jih je kar pošteno napela članom izvršnega odbora. Afera s celjskimi študenti je zaznamovala letošnje leto, ki je v marsičem praktično izgubljeno. Kljub temu se obetajo nekatere pozitivne spremembe, ki so posreden rezultat prej omenjene zadeve.

Zvečer se montiram na Rožnik, kjer je ogromna študentska fešta, vreme pa res čudovito. Neznailno zame zaznavam zvoke in vonje narave. Definitivno boljše od diktature asfalta! Na odru so glavni naftalinski Šank rock. V meni se začno odigravati prizori iz rosnih let. Prav prijetno popotovanje.

Še en dan

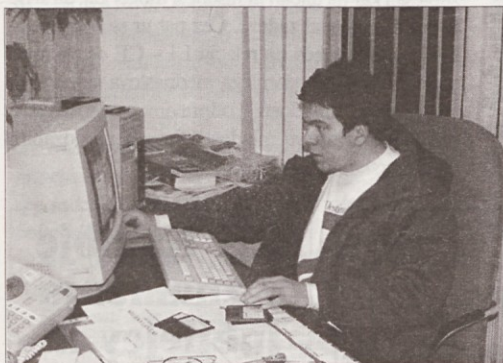
Petek. Povratek domov. Končno spet nekaj toplega v želodcu. Preverim, če v zvezi s klubom ne gori voda. V pol ure poskušam predelati za teden dni časopisov. Okrog šestih skočim na basketališče, ki je bilo včasih moj drugi dom. Sape nimam prav veliko (če se mi izrazim).

Zvečer smo z ostalimi Improplegiki v Prostoru imeli zaključni nastop sezone pred domačim občinstvom. Zaradi predhodne prireditve so odpadle vaje in sumiranje sezone. Jeseni bomo prišli ven z novimi forami ali pa nas ne bo...

Veselo prepevanje izza vrta in kriki s Križa dajejo ton mojim poskusom odprave v Mežovo deželo.

Vikend

Glede na to, da je sonce začelo pripekati in cvreti kožo že ob najmanjšem poskusu izpostavitve, sem po omarah poiskal strateške zaloge raznih kremic, s pomočjo katerih se bom poskušal upreti rumenemu terorju. Iskanje dišečih tubic se je sprevrglo v vsesplošno čistko. Do potankosti sem seciral mojo sobo in odkril par zadev, za katere sploh nisem več vedel, da obstajajo. Sedaj se, vsaj v svoji sobi, počutim toliko domačega, da sem z njo zopet na Ti.

kulturi medijev, kamor Šentjurske novice, kljub nekakšni alternativni držji, definitivno sodijo, vsebina tako ali tako ni važna... Važna je izjava (statement), pač kakršnakoli že je. Pa poskusimo.

Dan prvi...

... razmišljam, kaj mi je tega treba bilo. Sicer, zakaj pa potlej nisem zavrnil pisanja dnevnika? Očitno nisem imel pravega razloga, ali pa si nisem upal. To bo to. Razmišljam o možnih scenarijih. Možno je, da bi F.K. zavrnitev tretiral v svojem slogu, kar bi lahko pomenilo npr., da je to politični akt; morda je to finta, da še zadnjič *sproba*, da kaj napišem za ŠN ali pa celo morda enostavno zato, da da predstavniku mlajše generacije priložnost, da poda pogled na »današnji Šentjur«.

Torej, prvega dne sem v upanju kakšnih zanimivih idej lansiral novico o mojem *dnevništvu*. Če velja geslo, da naj bo bralec kralj, je treba takšno bitje vsekakor zabavati in razvajati. Aja, še to. Najraje bi stvar napisal v obliki, ki se uporablja pri pisanju e-sporočil, kjer lahko dodajaš razne znakce, ki so dosti bolj izrazni in tudi ekonomični.

Dneva drugi in tretji

Okupiran sem s sodelovanjem pri projektu študentska tržnica. Tokrat smo moči združili še s petimi bližnjimi klubi, kar po eni strani olajša delo, po drugi pa je potrebno mnogo več komunikacije. Naši klubovci se izkažejo predvsem s pomočjo pri postavitvi scene.

»O'3 Menza« se znajde med ognjem in mečem nekaj stotnj izmed okoli petnajststisočih obiskovalcev. Med njimi je tudi ogromno šentjurske študentarje. Moja je vso noč kuhala šentjurska dvorumenjaška jajca, ki so bila zopet hit. Prepražen od sonca in sit dvodnevne *bivakiranja* na Ilirjinem telovadišču, se odpravim pod *kouter* še preden ura odbije *nula-nula*.

Dnevi tretji, četrti in peti

Praktično takoj po tržnici sledi evakuacija v Šentjur, kjer z Davidom in ostalimi klubskimi

Ker mi seveda ni bilo dovolj, sem kljub neskončnim obveznostim za faks skočil še v pisarno, kjer sem sortiral klubske materiale, skeniral fotke, klofal članke za našo spletno stran, razpisal majsko sejo... Zdi se mi, da v bližini izpitnih rokov vedno zapadem v manično hiperaktivnost, s katero poskušam odložiti obveznosti.

Obraz na televizijskem oglasu za mobilno telefonijo se mi zdi od nekdaj znan. Čez čas mi kapne. Moč inteligence! Naključje ali ne, v zadnjih dveh številkah našega občasnika imamo rubriko, ko različne osebe fotografiramo skupaj z izvodom omenjene revije, in od takrat sta se že dve dekleti pojavili na malih ekranih in nam skušali prodati brezzično svobodo. Dobim nekatere prav zanimive asociacije.

Ne-torek ne-četrtrek

Na Uradu za mladino sem dopoldan podpisal pogodbo, s katero nam bodo sofinancirali programsko delovanje, ki ga izvajamo v mladinskem prostoru in na nekaterih drugih lokacijah. V kratkem naj bi se začela tudi manjša investicijska dela, ki bodo plac naredila funkcionalnejši in privlačnejši.

Namesto s trolo se iz centra odpravim kar peš. Vmes naredim postanek, da nastane še nekaj prispevkov za Časovni stroj, ki jih je že primanjkovalo. Pri stadionu se kasneje prebijam preko celih kopic cvetja akacije, ki ga je poln ves zrak... in moje nosnice.

Ujamem zaključek študentskega prvenstva v ulični košarki. V primerjavi z našim turnirjem je bila tukajšnja organizacija živi obup, pa čeprav smo ga tudi mi biksali. Ko tipkam te znakce, se dogaja

pravi rompopom; neposredno pod mojo sobo se v čast zaključka študentskih majske iger odvija rock koncert. S kolegi, ki me obiščejo, pripravimo pravo študentsko večerjo; torej cel pisker testenin plus vse, kar je v hladilniku. Na ploščadi med bloki neverjetno nabiti s človeškimi telesi srečam mnoge šentjurske študente, tudi bivše, ki so prišli nostalgčno obupati spomine.

Nostalgiknik

Kot kaže je maj postal mesec obujanja nostalgije. Slovenski maturantje so znamenito četvorko zaplesali kar na ulicah in nisem si mogel kaj, da si ne bi pobliže ogledal zadeve. Čez par ur se sprašujem, kdaj bo tudi gneča na relaciji LJ - CE ostala le še spomin. V slogu zgornjega mednaslova se prav na bivši dan mladosti odpravim prisostvovati planinskemu dnevu mladosti. Seveda ne pozabim na pionirsko opravo in izkaznico.

50 let Šolinčevih trojčic

23. maja 1952 so privekale na svet; Jožica je za pol ure starejša od Ljubice, najmlajša Slavica pa za njima zaostaja za celo uro. Vse skupaj so tehtale 8,2 kilograma, od tega je 3,2 kg vzela Slavica. Ki je to svojo prednost odslužila tako, da je morala prepustiti mesto pri maminih prsih sesticama, sama pa je preživela ob kravjem mleku. Mama je kakšno uro prej še kosila travo za svinje, ko jo je prišlo. Ate so najprej stopili po sosedo Mastnakovo in po Cestno teto in ko sta ti dve ugotovili, da nekaj ne štima, so zapregli konja in hajd po

doktorja Svetino in babico Urlebovo. Oče kar ni mogel verjeti, ko poroda ni in ni bilo konec; le kaj bodo ljudje rekli, ga je skrbelo.

A se je vse srečno končalo, tudi oče je bil potem zelo ponosen na svoje punčke in ko so Taščekovi hoteli, da jim eno odstopi, je bil zelo odločen: "Četudi bi imel še tri, ne bi dal nobene."

Trojčice, tri sestrice, je to pomembna življenjska prednost?

»Je in ni. Za nas tri vsekakor je, ker smo se zelo zgodaj naučile vse deliti med seboj, živeti druga za drugo. Za starše, zlasti v tistih časih, pa je bilo težko. Mama ni imela niti enega kompleta za dojenčka, kaj šele tri. Tudi kasneje smo bile za marsikaj prikrajšane, denarja ni bilo, na šolske izlete praviloma nismo hodile, tudi na morje in na počitnice ne. Toda zato je bilo doma čudovito. Naša starša sta bila takorekoč idealen par, mi pa nadvse srečna družina. Vsi smo živeli v eni sobi, tam v pojati je bila, zvečer nam je mama ob žarečem gašperčku brala Večernice in vseh pet, skupaj s starejšo sestro Roziko, je nestrpno čakalo, da pride oče s šihta. Oče je bil veseljak, družaben, igral je harmoniko, me pa smo skakale okrog njega in pele. Lepo smo znale peti. Naša hiša je bila takorekoč otroški center za vso vas. »Trisestrstvo« ima prednosti, toda tudi slabosti; tako kot se

veseliš vedno trojno, trojno tudi žaluješ, ko si čustveno prizadet«.

Ste kot posebnost, trojčkov pač ni veliko na svetu, bile deležne posebne pozornosti, morda tudi materialne pomoči?

»Ne, sploh ne. Pa čeprav smo bile vedno enako oblečene, s tistimi znamenitimi rolcami na glavi, ki nam jih je s pomočjo kužuhovinke naredila mama. V šoli nas skoraj niso opazili, če odmislim težave, ker so zamenjevali Jožico in Ljubico, ki sta enojajčni dvojčici. V primerjavi s trškimi otroci smo bile nekako celo odrinjene na stran. Bile pa smo zelo dobro zapisane pri župniku Drobežu, on nas je vedno povabil, če je bilo treba kaj deklamirati ali peti, na primer za novo mašo, birmo, obhajilo in podobno. Pa Polde Murn, fotograf, on se je zelo rad oglašil pri nas in nas slikal.«

Kaj pa vaša navezanost, duhovna sorodnost?

»Seveda obstaja. Čeprav Ljubica že več kot 30 let živi v Ljubljani, Slavica pa v Škofji vasi, smo vsak teden, včasih celo skoraj vsak dan skupaj, tu doma. Zjutraj pijemo obredno kavico in če katera ne more priti, jo »spije po telefonu«. Rade smo skupaj, toda nismo zasvojene, smo različne. Ljubica, ki je po težki prometni nesreči invalidsko upokojena, rada potuje, hodi v hribe, Slavica je dolga leta pela pri Ašiču, Klavžarju, Jožica pa se takorekoč ne odmakne od doma. Ko je nekoč šla za en teden na morje, je bila že drugi dan doma in vsa srečna, da lahko okopava krompir, gre v hlev... Enojajčni Jožica in Ljubica vedno skupaj smrkata ali se smejeta pred TV, Slavica pa nikoli ne mara pokazati svojih čustev.«

Kaj pa tista »nadnaravna« povezanost enojajčnih osebkov?

Jožica: »Nekaj je na tem. Ko je leta 1995 bila Ljubica po prometni nesreči takorekoč klinično mrtva, je mene istočasno, ne da bi še vedela za nesrečo, popadla nepojmljiva huda slabost. Kot da bi šlo za moje življenje.«

Letos bodo Šolinčeve trojčice postale tudi babice (Tista »nadnaravna« povezanost spet »špila«!), Slavica je že, Ljubica in Jožica pa sta še na čakalju. Pa jim sploh ni videti. Vse tri nasmejane, mladostno čvrste, zadovoljne in so prava reklama za srečno življenje.

Praznovanje trojnega abrahama ne bo bučno; pred kratkim so izgubile mamo, pa nikakor ne bi šlo skupaj. Da, bo pa rodbinsko kosilo pri Urbančku...

Čestitke tudi v imenu bralcev ŠN.

F.K.

RK Kalobje v znamenju jubilejev in priznanj

Zadnjo nedeljo v aprilu so v prostorih gasilskega doma

zborovali člani krajevne organizacije Rdečega križa Kalobje. Kot je povedal predsednik Anton Hribernik, njihove dejavnosti potekajo po ustaljenem redu in kot vsako leto so tudi letos razdelili veliko število paketov pomoči in daril ostarelim, nadvse zadovoljni pa so s krvojadalskimi akcijami, ki sta bili zadnji dve leti samostojni. Spregovoril je tudi predsednik občinskega združenja RK Štefan Tisel, ki ni mogel mimo težav, s katerimi se organizacija trenutno sooča. Za konec pa mu je preostala prijetna dolžnost podelitve priznanj. Prejela sta ga zakonca Hribernik za 30 let požrtvovalnega dela in Erika Arzenšek za 40 let dela pri RK Kalobje in osebni jubilej, ki ga je praznovala nekaj dni pred tem. Ob tej priložnosti so ji podarili tudi zlato uro sponzorja Zlatarstva Milana Gajška iz Šentjurga.

Saška

Predstavljamo vam

Štefan Tisel: "Šentjurski RK dela pošteno"

Na prijeten klepet v prostorih Rdečega križa (RK) Šentjur sem povabil znani šentjurski obraz, zdravnika, pevca, humanitarja in predsednika Območnega združenja Rdečega križa Štefana Tisla.

Nam lahko na kratko poveste nekaj o sebi?

Rojen sem na Planini pri Sevnici, kjer sem tudi obiskoval osnovno šolo. Gimnazijska leta sem preživel v Mariboru, študij medicine pa končal v Ljubljani. Stažiral sem v Celju po odsluženem vojaškem roku v Novem Sadu in Petrinji pri Sisku, kjer sem vodil garnizijsko ambulantno in stacionar. V letih 1981 do 1983 sem delal kot splošni zdravnik v Zdravstvenem domu Šentjur, kjer sem se med domačimi ljudmi zelo dobro počutil in si nabiral začetne izkušnje zdravniškega poklica. Želja po specializaciji me je pripeljala v Splošno bolnišnico Celje, kjer sem specializiral urologijo. Še vedno opravljam delo bolnišničnega urologa.

Ste kot študent sodelovali pri kakšnih domačih študentskih klubih?

Sodeloval sem v Šentjurskem študentskem klubu, zlasti na skupščinah, športnih in kulturnih prireditvah, delovnih akcijah in izletih. Sodeloval sem v kulturni skupini na matični fakulteti. Tri leta sem bil predsednik Študentskega doma za študente medicine. Udeležil sem se tudi mednarodne študentske izmenjave v Leningradu, Seville in Karthumu (Sudan).

Aktivni ste na veliko področjih. Opazili smo Vas pri MPZ Skladatelj Ipvavcev Šentjur. Imate poleg petja tudi kakšen konjiček?

razred osnovne šole. Ker je tudi žena zaposlena, smo hvaležni teti Toniki v sosednji ulici, ki si vzame čas za razvajanje otrok.

Šentjurčani Vas poznajo tudi kot predsednika Območnega združenja RK (OZ-RK) Šentjur. Kako dolgo ste že aktivni kot predsednik in zakaj ste se odločili posvetiti prosti čas humanitarni organizaciji?

Z delom pri RK sem začel kot študent, s predavanji na ljubljanskih osnovnih šolah na temo boja proti alkoholizmu in kajenju. S prihodom v Zdravstveni dom Šentjur sem pričel sodelovati z občinskim RK. Kot predsednik OZ-RK pa sodelujem že petnajst let. Že moja družina na Planini je bila nagnjena k socialnemu delovanju in nekaj tega nosim v sebi, kar se tudi ujema s poklicem zdravnika. Veseli me delo z ljudmi, ki so dobronamerni in ki nesebično pomagajo drugim in so pripravljeni prostovoljno sodelovati v dobrodelne namene.

Kako se afera v Rdečem križu Slovenije odraža v OZ-RK Šentjur in ste tudi v Šentjurskem RK-ju mogoče razmišljali o ustanovitvi kakšne firme, ki bi bila direktno povezana z dejavnostjo RK?

Na OZ-RK smo poskušali v pogovorih s Krajevnimi organizacijami (KO-RK) vztrajati na primarni vlogi RK, ki v bistvu nimajo vpliva na delovanje republiškega vodstva, niti niso od njega neposredno odvisna. Prišlo je do težav, kjer so ljudje ob poslušanju medijev izražali dvom in nezaupanje v celotno organizacijo RK. K sreči je bilo to izraženo v manjši meri in v bistvu ni omajalo vloge in poslanstva RK. O ustanavljanju profitne firme šentjurski RK ni razmišljal, ker takšne zadeve prinesejo s sabo kadrovske, prostorske, organizacijske in druge probleme.

V nedeljo 12. maja je bila v OŠ Hruševac zabavno glasbena prireditev pod imenom »Lučka v očeh«. Kako je nastala pobuda za prvi in tako velik dobrodelni koncert?

Že več let je zorela ideja o humanitarni akciji, ki bi jo izpeljali v Šentjurju. Pred leti je dala idejo za koncert podpredsednica OZ-RK Dušanka Pešak, ki je tudi sedaj sodelovala v svojo družino. Konkretno idejo je dal vojak na civilnem služenju, ki sodeluje z RK, Jure Godler, ki je tudi prevzel glavno breme organizacije. V veliko pomoč tako pri organizaciji kot pri izvedbi koncerta pa je bila novinarka in medijska voditeljica Marijana Novak, pomagal ji je tudi znani napovedovalec Radia Celje Tone Vrabl. Pregled čez vse delo je imel sekretar OZ-RK Slavko Slejko, ki tudi sicer že več kot petnajst let z dušo in srcem delal na šentjurskem RK.

Ob tej priložnosti bi se rad iz srca zahvalil vsem, ki so pripomogli k tako lepi prireditvi, tako nastopajočim, ki so se odrekli honorarju, kot vsem dobrotnikom, ki so z denarnimi in materialnimi sredstvi ter z fizičnim delom pripomogli, da je bila organizacija brezhibno izpeljana.

V sklopu koncerta ste evidentirali več kot 130 otrok socialno ogroženih družin iz občin Šentjur pri Celju in Dobje. Na kakšen način in kdo je sodeloval pri zbiranju podatkov o otrocih? Kako gledate na socialne probleme v naši občini?

Socialne razlike se najbolj poznajo pri otrocih, kajti otroci so najbolj kritični sodniki, zato je tudi naloga humanitarnih organizacij, da pomagajo otrokom na njihovi poti do odrasčanja, da je čim manj žalostnih oči, vprašujočih pogledov in grenkih spoznanj. Zato so prostovoljci Rdečega križa v KO-RK, mentorji po šolah, socialne delavke in patronažne sestre, s katerimi tudi sicer OZ-RK zelo dobro sodeluje, evidentirali po OŠ in vrtcih 130 otrok, ki bi jim kakršnakoli pomoč še kako prav prišla.

Na prireditvi »Lučka v očeh« so bili omenjeni novi skladišni prostori RK. Nam lahko poveste kaj več o tem?

Stari skladišni prostori so v zgornjem nadstropju bivšega internata, kajti prostore v pritličju smo že pred leti namenili ustanovitvi in razvoju Varstveno delovnega centra. Župan Jurij Malovrh je znal prislusniti našim potrebam, za kar smo mu zelo hvaležni. Obljubil nam je prostore v pritličju stanovanjskega bloka, ki jih občina trenutno nujno ne potrebuje.

Kako Vam uspe, da ste ob zahtevnem poklicnem delu tako dejavni tudi v domači občini?

Rad živim v Šentjurju. Vključujem se v družbeno, kulturno in družabno življenje, kjer vsi ljudje s svojimi prispevki prinesejo skupnosti več, kot če bi vsak deloval samo zase.

Želim vam obilo uspešnih aktivnosti še naprej in hvala za prijeten klepet!

I. g.

Pri pevskih zborih sem že pel v osnovni šoli, kot gimnazijec in kasneje. Pojem drugi tenor. Pri Ipvavcih pojem s krajšimi presledki že dvajset let. Pel sem tudi v vojaškem pevskem zboru v Novem Sadu. Rad zahajam tudi v hribe. Pred leti smo kupili manjšo domačijo v hribih nad Jurkloštom, kjer se v prostem času najraje zadržujem. Rad imam mir v naravi in urejanje okolice domačije, nabiranje gob in pohajanje po okoliških hribih, kjer je narava k sreči še precej neokrnjena.

Kaj vas osrečuje?

Osrečuje me delo z ljudmi, kar je tudi moj osnovni poklic. Rad imam družino in pa seveda naravo, kjer mi ni nikoli dolgčas. V naravi imam čas za razmišljanje in nabiranje nove energije. Rad se družim z ljudmi, s katerimi drug drugega bogatimo z izkušnjami in idejami.

Nam lahko zaupate kaj o svoji družini?

S Planine sem se priženil v Šentjur, kjer sva z ženo Barico obnovila njeno rojstno hišo. Od treh otrok sta Matej in Amadeja gimnazijca, Blaž pa obiskuje drugi

OBVESTILO

Območno združenje RK Šentjur v sodelovanju s Krajevnimi organizacijami RK Dramlje, Ponikva in Blagovna in z oddelkom za transfuzijo krvi Bolnišnice Celje organizira krvodajalsko akcijo v Dramljah.

Akcija bo potekala v prostorih OŠ Dramlje, v četrtek, dne 6. junija 2002 od 7:00 do 12:00 ure.

Želimo, da bi se krvodajalske akcije v Dramljah udeležili v čim večjem številu in vam zato iskrena hvala!

**Sekretar OZ-RK
Slavko Slejko**

Ko padajo "prikle z neba"...

V soboto 27. aprila, na praznik upora proti okupatorju, se je zgodil Slomškov pohod na poti od Olimja do Kalobje. Romanje, ki so ga podprli in soorganizirali občini Podčetrtek in Šentjur, vse župnije čez katere je pot potekala ter gorniška kluba Savinjske doline in Skala, je postalo že tradicionalno in se v celoti vije med Novo Cerkvijo, Ponikvo, Kalobjem, Olimjem in Bizeljskim.

Tistega sobotnega jutra res, da niso padale "prikle" z neba, ampak dosti bolj pa ni bilo. Takega dežja pač ni bilo ne dolgo prej, ne dolgo pozneje. Vremena tudi najboljši organizatorji ne morejo kaj prida uravnati. A če bi pomislili, da ga gotovo ni junaka, ki bi se podal na osemurno pot v takih razmerah, bi se zmotili. Ob osmih zjutraj je bila v Olimju svečana začetna slovesnost, ki jo je vodil pater Ernest. Na pot se je podalo kakih devetdeset pohodnikov. Ob 12.00 pa je bila pri Žureju v Ječovem pod Žusom vmesna postaja in za nekatere, ki so se žvrkanja v čevljih in neprostovoljnega tuširanja naveličali, tudi končna. Drugi, kakih šestdeset jih je ostalo, pa so pot nadaljevali do konca.

Skavti sicer pravijo, da ni slabega vremena, je samo slaba oprema. A v tako močnem in dolgotrajnem naliivu, jih ni čevljev, ki bi se dolgo upirali moči. Nebo se jih je usmili šele proti popoldnevu, ki se je korak usmeril že v zadnjo strmino proti Kalobju. Tam pa je ob petih potekala zaključna slovesnost, ki sta jo skupaj vodila domači župnik Peter Orešnik in pater Ernest, ter tako simbolična združila oba konca poti.

Po maši je dramski igralec Franci Gabrovšek prebral Slomškovo pridigo.

Otroci iz OŠ Kalobje in člani kulturnega društva pa so z veliko mero dobre volje in smisla za "znajdi se v vsakem trenutku" pripravili kratek kulturni program. Dež je namreč pokvaril načrte tudi njim. Ampak komu mar. Toliko zadovoljnih obrazov redko vidiš na enem mestu. Kot bi vsak od njih nemo govoril; zmogel sem, vsemu hudemu navkljub.

Gospa Marija Erjavec iz Ljubljane je ob tem dejala: „To pot sem hotela prehoditi, pa če bi "prikle" padale z neba. Presrečna sem in vtisi so naravnost nepozabni.“

Tudi Franc Zabukovšek, eden glavnih organizatorjev, je bil videti zadovoljen. Če je pohod uspel letos, ga nič ne more ustaviti.

Martin Krulc iz Šentvida in Lojze Verkmanič iz Šentjurga sta bila dva izmed redkih domačinov: „Ti kraji, ki veljajo za bolj odmaknjene in včasih po krivici zapostavljene, so čudoviti in jim te podobe tudi današnje vreme ni moglo vzeti. Pot je bila vedno boljša, bolj prijazna, še posebej ta zadnja strmina proti Kalobju. Morda zaradi pričakovanja, morda zaradi izredno prijaznih ljudi. Pa tudi organizacija je bila zelo dobra, morda za spoznanje boljša kot na poti do Bizeljskega. Dež? Ah, kaj bi to!“

Takšni in podobni klepeti so se vrstili ob obloženih mizi pred cerkvijo, ob dobri kapljici in harmoniki. Pa kmalu nasvidenje, prijatelji.

Saška

Kmetijsko gospodarstvo Slom 1945-2000

(12. nadaljevanje)

Meja d.d.

Na Slomu so danes trije gospodarji: Mariborska škofija z prenovljeno rojstno hišo A.M. Slomška in pripadajočim stavbnim zemljiščem, Meja d.d. z remizo, skladiščno lopo lešnikov in bivšo hmeljsko sušilnico z konjskimi hlevi in stanovanji in SLOM d.o.o. s pripadajočo hladilnico in manipulacijskim zemljiščem.

Dosedanji direktorji enote lastne proizvodnje Kmetijskega kombinata Šentjur in podjetja Meja: Bogdan Knez, diplomirani ing. kmetijstva od 1962 - 1992 (umrl leta 1994). Stanko Zupanc, ekonomist, vršilec dolžnosti leta 1993-1994, sedaj finančni direktor Jože Gračner, diplomirani ing. kmetijstva 1994 - 1995 iz Žalca (umrl v prometni nesreči leta 1995). Slavko Vošnjak Slavko iz Žalca od 1996 do 1998. Jože Fidler, diplomirani ekonomist iz Šempetra, od leta 1998 dalje (rojen v Srževici)

Prodaja Slomškove rojstne hiše

Prvi poskus mariborske škofije leta 1989 v Kmetijskem kombinatu ni bil takoj sprejet. Kombinatu je še vedno bdel nad neokrnjenostjo svojega premoženja. Demontaža kombinata proti koncu leta 1989 in interes bodočega podjetja Meja, da gradi hladilnico sta spremenila to razpoloženje.

Na Slomškovem shodu 17. novembra 1990 so bili Lojze Peterle, kot predsednik vlade samostojne Slovenije, Matija Malešič, p.predsednik, Maks Bastl, minister za trgovino, Peter Vencelj, Jože Strgar, ljubljanski župan in drugi. Peterle je naročil Malešiču, da poskrbi za finančna sredstva in odkup hiše. Malešič je to zadolžitev prenesel celjskega opata Kolška. Pogodba je že bila poslana v podpis mariborskemu škofu dr. Francu Krambergerju, vendar je bil zaradi 10 dnevne vojne podpis odložen. Pogodbo je kasneje samovoljno modificiral škofjski gospodarski veljak z znatno manj ugodno kupnino. Vodstvo Meje je zaradi samovoljne kršitve dogovorjene diktacije pogodbe reagiralo z odlaganjem praznitve prostorov in prenosa podedovane pripadajoče opreme.

Slomškovo rojstno hišo je Kmetijski kombinat nekaj let pred tem nameraval porušiti in na istem mestu postaviti obratne pisarne in vzporedne prostore. Temu se je takrat uprl upravnik ing. Vinko Mastnak, ker je objekt vrednota kulturne dediščine.

Slomškova hiša postane spomenik.

Mariborska škofija in na novo imenovani župnik na Ponikvi g. Herman sta nadaljevala s prizadevanji za beatifikacijo škofa A.M. Slomška, katerega je pričel že mariborski škof dr. Ivan Jožef Tomažič. Akcijo so zastavili tudi v KS Ponikva, občini Šentjur in Republiki Sloveniji, zainteresirali so slovensko katoliško javnost in metropolita. Primeren trenutek je nastopil v vsesplošnem gibanju za slovensko samostojnost, ko so se sprostile strankarske in politične silnice, v katerih katoliška verska skupnost ni zaostajala. Zlasti jo je v teh prizadevanjih načrtno podpiral Vatikan, tudi s hitrim meddržavniškim priznanjem Slovenije. Nastali so dokaj pristni odnosi s papežem Janezom Pavlom II, ki so kronani z dverma obiskoma papeža v Sloveniji in beatifikacijo Slomška.

Slomškovo rojstno hišo so pričeli obnavljati leta 1993. Takrat je zaključena gradnja hladilnice in je prostore izpraznila Meja. Pridobivanje in izdelava dokumentacije je trajalo vse do leta 1995, leta 1998 je bila končno obnovljena. Obred je ob otovitvi daroval mariborski škof dr. Kramberger Franc. Nekdo je takrat dejal: »Slomšek se je vrnil v svojo rojstno hišo.«

Vincenc Jagodič

Viri: Stanko Zupanc, ekonomist- finančni direktor Meje iz Šentjurga, Vinko Mastnak, kmet.ing., Stanko Lesnika, kmet.ing., Anton Božič, kmetijski tehnik, Mirica in Alojz Novak, Anica Žaberl, Malčka, Jager, Cilka Globočnik, Franc Erlih, Ivan Podbregar, Vinko Podbregar, Fanika Vrečko

Kotiček za jezik

Dobjani ali Dobovčani?

To je zdaj vprašanje, zmeda in križ božji. Še posebej, če te v ta simpatični kraj urednik pošlje po službeni dolžnosti. Potem, ko je ta reč črna na belem, se ta komaj omembe vredna razlika ne zdi tako zelo nepomembna. Za vse, ki niste iz Dobja in se s to našo pobrateno občino ne ukvarjate veliko naj povem, da je štorija bolj zapletena, kot se na prvi pogled zdi. Kadar poslušate klene županove besede, kar ni redko, boste slišali kako nagovarja svoje podanike z Dobovčani. Ta reč ni čisto iz trte izvita, saj sosednja plemena v resnici poznajo ljudi iz teh krajev kot "Dūbučane". Tale zapis ni čisto avtentičen, ker tako zavite oblike uja enostavno ne znam zapisati. Po drugi strani pa so Dobovčani ljudje iz Dobove. Ti pa z nami za gvišno nič skupnega nimajo.

Tako analogno iz Dobja dobimo Dobjane. To bi jezikovno čisto ustrezalo in se tudi jako lepo napiše, a kaj ko živ "Dūbučan" ne bo rekel, da je Dobjan. Razen ozemeljsko in jezikovno bolj zavednih, seveda. Pa imamo kolobocijo o kateri sem prej govorila.

Kaj pa pravi literatura?

V leksikonu Cankarjeve založbe Slovenska krajevna imena piše takole:

Dobje pri Planini -a v /na Dobju, dobovski, in pazi to Dobljan. Se pravi, da imamo z še eno, tretjo obliko, zmedo popolno. Ker se nosilci imena nekako ne morejo zediniti, jaz pa nekaj vendarle moram napisati, bom ostala pri tej zadnji besedi. Torej, dragi Dobjani, kaj pa vi mislite o tem. Če mene vprašate, sem še vedno najbolj srečna, da smo Kalobčani samo Kalobčani, pa amen.

Saška

Da ne pozabimo

Ida in Marko Kundih, osemdesetletnika

Slabo se spominjata svojih rojstnih dni, 1. in 26. maja 1922. Jubilanta, čeprav v življenju umirjena ter v vsem potrpežljiva, nista preživela let v slogu majske idile, težki in usodni trenutki jima niso prizanašali.

Gospa Ida, avtohtona Ponkovičanka, se je rodila v družini trgovca Karla Leskovarja na Ponikvi. Po končani gimnaziji in prenehanju poslovanja privatnih trgovin leta 1948 se je zaposlila v tovarni AERO v Celju, upokojevala pa je dočakala v Celjskih mesninah.

Jubilant Marko je bil rojen v Zagrebu, kjer je družina opravljala trgovsko in pekarsko dejavnost. Od tam se je preselil v Medžimurje in končno ustalil v Pečicah pri Podsredi. Pridobil si je trgovsko in mlekarsko strokovno izobrazbo. Sodeloval je v NOB kot obveščevalec v 3. sekciji na Koroškem. Pred tem si je na delu v nemški industriji pridobil določeno tehnično znanje.

Leta 1946 je demobiliziran. Istega leta sta sklenila zakonsko zvezo in takrat je postal krajan Ponikve. Najprej se je zaposlil kot obratovodja v Celjski mlekarni in en mandat bil tudi direktor. Nadaljeval je kot trgovski potnik za tovarno Toper iz Celja in Tekstil Slovenije. Po 21 letih terenske službe se je leta 1978 upokojil.

S soprogo Ido imata zanimivo stično točko: oba sta izgubila materi, zelo mlada, na isti dan leta 1930. Mačehi sta se po gospodarnosti in odnosu do otrok precej razlikovali. Družini sta se ukvarjali s trgovsko dejavnostjo. Medvojno delo v kovinskem obratu je jublanta Marka navdušilo in izobrazilo in ko je pri gradnji družinske hiše potreboval prevoze, je sestavil iz različnih avtomobilskih in traktorskih delov manjši traktor, s katerim je zbujal splošno pozornost in priznanje.

V zakonu sta se rodila hči Alenka in sin Dušan. Oba sta pomembna akterja na področju organiziranja športno rekreativne dejavnosti. Zlasti Dušan, ki živi doma, je prizadeven na vseh področjih športne, kulturne, rekreativne in drugih dejavnosti. Podobna nagnjenja kažeta tudi vnuka Mihec in Blaž.

Marko je bil vrsto let predsednik območne organizacije ZB NOV in tudi član občinskega odbora. S soprogo Ido vzorno skrbita za urejenost okolice spomenika in grobišča padlim partizanom na pokopališču, njim v spomin prinašata cvetje in prižigata svečke.

Da bi z ženo Ido še dolgo živela v zdravju in zadovoljstvu jima iskreno želimo znanzi in prijatelji.

V. Jagodič

Žlendrova mama najstarejša daleč naokrog

91 jih je izpolnila v začetku maja in živi skupaj z vnukom in pravnuki v stari šoli v Dobrini, kamor so se priselili iz bližnje Košnice. Že več kot 50 let je vdova. Čeprav dokaj čila in odrezava, se le ni mogla upreti zakonom časa, vse bolj jo zapuščajo spomin in noge.

»Da, včasih, ko sem še lahko delala in delala sem vedno tudi vsa najtežja kmečka dela, ko smo si bili še dobri, je bilo lepo, zdaj pa ni več. Saj je lepo tu, vnuk lepo skrbi

zame, toda misli mi uhajajo na Košnico. Dom je pač dom. Odkrito povem, da bi raje umrla danes kot jutri!«

To slednje ji pač nisem verjel, saj so ji oči kar zalesketale, ko se je skupaj s pravnukoma rada postavila pred fotoaparata.

F. K.

Ponkovške žrtve upora

Malčka Podgoršek

(nadaljevanje)

V naslednjem šolskem letu 1937 aretirajo Malčko in nekaj drugih sošolk. Ni manjkalo podplutb in modric zaradi policijske prevzgoje. Po 25 dneh jih izpustijo in jim pol leta pred diplomo zaprejo izključitvijo iz šole. Intervenirali so predavatelji in ugledni profesorji s pretnjo, da v tem primeru zapustijo šolo. Letnik je dosegel nadpovprečni učni uspeh, njej pa je ostala kazen – mesec dni brez izhoda.

Prvo zaposlitev dobi Malčka v otroškem zavetišču »Srbska majka« v Beogradu, kjer nadaljuje svoje politično delovanje v ženskem gibanju. Osredotoči se v krogu trgovinskih, zdravstvenih, bančnih in drugih delavcev na protifašistični odpor. Zaradi tega je dvakrat aretirana /l. 1939 in 1940/, vendar je zaradi pomanjkanja dokazov izpuščena. Organizacija protifašističnega gibanja jo pošlje jeseni leta 1940 na delo v okrožni urad Vršac, kjer se je vključila v okrajno organizacijo in mladinsko sekcijo »Ženski pokret«.

Po okupaciji je bila v prvih vrstah organizatorjev osvobodilne vojne v južnem Banatu, predelu poseljenem s »folksdojčerji«, zadržimi pomagači gestapa. Z neposrednim nastopom je zopet osvajala mladino, kmalu jo povsod poznajo kot Malčko. Po izdaji v noči od 6. na 7. september 1941 je aretirana skupaj z skupino 25 aktivistov in možem Milanom Jakšićem, okrajnim sekretarjem organizacije. Zverinsko so jih mučili, toda nikogar niso izdali. Z mučenjem so nadaljevali v Pančevu in beograjski Banjici – taborišču smrti. Malčka je bila 6 mesecev v eni izmed celic smrti, kamor so zapirali najodločnejše borce, izpostavljene najhujšemu mučenju. Od tu ni bilo vrnitve v življenje. Kaj vse so počeli z »Almo Jakšić«, je razvidno iz pisma, ki ga je po kurirju v Slovenijo poslala njena sodelavka kmalu po smrti.

Pod naslovom »Taborišče na Banjici« je med vojno zapisala nekdanja sodelavka Mitra Mitrović naslednje: »Pred vrati kamiona, v katerem so Malčko zadržali, je 9. maja 1942 plavalas slovenka Malčka zapela »Hej Slovani«. Ubita je bila skupaj z 200 rodoljubi 9. maja 1942 in pokopana na kraju množičnega streljanja v Jajincih pod Avalo. Prebivalci Vršca so počastili njen spomin z vzdano ploščo v Miletičevi ulici št. 9, na hiši, kjer je delovala organizacija in zložili pesem, ki slavi junaštvo Malčike – Slovenke.

Vinko Jagodič

Umrli Dušan Bole

V Medvodah je 10. aprila v 94. letu starosti umrl Dušan Bole, nosilec partizanske Spomenice 1941. Njega se spominja tudi ponkovška predvojna generacija.

Boletovi so leta 1927 emigrirali v Jugoslavijo s Primorske, kjer so preganjali očeta kot slovenskega učitelja. Oče Franjo Bole je pred upokojitvijo postal šolski upravitelj na Ponikvi, kjer se je skupaj z družino vključil v politično in kulturno življenje takratne občine Ponikva. Franjo Bole je edini častni občan nekdanje občine Ponikva.

Pokojni sin Dušan je študiral gozdarstvo v Zagrebu in Beogradu. Vojna ga je zajela v Banja Luki, od tam je odšel v partizane na Kozaro. V Slovenijo je prispel s prvo skupino po odločitvi Vrhovnega štaba NOV. Njegovo področje je delo na agitpropu. Po vojni je bil prvi odgovorni urednik Ljudske pravice. Nadaljeval je kot profesor na srednji in višji politični šoli, kjer se je tudi upokojil. Udejstvoval se je na področju zgodovine delavskega gibanja. Bil je imenovan tudi v svet republike.

Pogreb je bil 16. aprila na ljubljanskih Žalah.

V. Jagodič

Aforizmi in domislice

Na oblasti so vedno prvi, redko pravi.

J. M. M.

Študentska kronika

Prvomajski kompleks dni so Impropiegiki izvedli zelo delovno. Na gostovanju v Grižah so bili zopet okrepljeni, saj jih je bilo kar sedem. Predkresni ponedeljek so nastopili v kampu Menina pri Mozirju in sicer neposredno po kulturnih Demolition group. Instant serijo nastopov so sklenili na jasi praznične Resevne, kjer je ŠKMŠ poskrbel tudi za glasbo in družabne igre.

V sodelovanju s Klubom študentov Dravinjske doline je Prostor (4.5.) gostil »Večer konjiške scene«. Prisostvujočim so se predstavili mladi konjiški poeti, za njimi pa je sledila serija minikoncertov skupin: Kord, Stampedo, Stillborn in Raphaelikz.

Na tradicionalni Študentski tržnici (8.5) v Ljubljani, najbolj obiskani študentski prireditvi v Sloveniji, se je ŠKMŠ predstavil v tesni navezi s še petimi študentskimi klubi iz okolice (Zg. in Sp.-Savinjčani, Konjičani, Obsoletci, Slovenjebistričani). V »0'3 Menzi« so obiskovalci lahko okusili različne dobrote z domicilom s področja sodelujočih klubov.

Peta zaporedna izvedba Športnih iger je prvič potekala v dvodnevni obliki (10., 11.5.). Sobotni spored (tenis, mali nogomet, košarka, badminton) je nekoliko zmotil dež, vendar se je vse srečno izteklo (več o igrah na športnih straneh).

Impropiegiki so v domačem brlogu, Prostoru, sklenili presenetljivo dolgo sezono.

Člani MePZ Eho še vedno neumorno vadijo in še vedno vabijo nove moči, da se jim

Napoved:

Na domove članstva bo kmalu prišel Š.informator za poletje. Dosegljiv bo tudi v knjižnici, že sedaj pa si ga lahko ogledate na naši domači spletni strani hyperlink "http://www.skms.net" www.skms.net, ki jo nameravamo v kratkem rekonstruirati.

Prostor, Šentjur: ogledi tekem nogometne reprezentance Slovenije na svetovnem prvenstvu. Pripravite ustrezno ikonografijo.

14. 6. /sobota/ 21h, Prostor: ogled video zapisa Brucovanja 2002.

pridružijo.

ŠKMŠ Sokoli po tradiciji visoko letajo na lestvici II. MLMN Šentjur.

Zopet je zaživela knjiga gostov na naši spletni strani www.skms.net. S klikom na ikono zgoraj desno se lahko vključite v najrazličnejše debate v zvezi s klubom in širše.

Vsem, ki se v teh dneh ubadate s kakršnimikoli študijskimi obveznostmi, ŠKMŠ želi uspešno delo!

Redno:

Uradne ure: petek 15 - 17h v MS servisu
MePZ Eho: sobota ob 10h v Prostoru.

Kotiček lepega vedenja

Tonček Bontonček in Franče Telebanče

Če se spomnite od zadnjč, se je Franče zaročil. Ja in to po vsej sili. "Bog pomagaj," si je mislil Tonček, rekel pa ni nič. Sledijo pa seveda priprave na poroko.

Morda je že res, da bi težko našli situacijo, kjer lahko gre več stvari narobe kot na poroki, a v sebi imajo nekaj čarobnega in zato je ni neveste, ki na ta dan ne bi izgledala čudovito in ga ni ženina, ki ne bi bil očarljiv, pa če v govoru pove še tako neumnost. Je pa res, da ta hec ni poceni. In kdo razveže mošnjiček? Po izročilu nevestini starši. A ker dandanes prenekatera poroka ne drži prav dolgo in ker se dekleta izobražujejo prav tako kot fantje, se stroški med enimi in drugimi starši razdelijo. Ženin plača stroške za cerkev in matični urad, za dokumente, šopke in cvetje, prevoz in fotografije ter seveda poročno potovanje. Ženinova in nevestina priča sta običajno njuna najboljša prijatelja. Imeti morata nagovor in obema stati ob strani. Eden skrbi za prstana, drugi za šopek. Res pa je, da se je precej razpasla navada, da je to kar najbogatejši sorodnik, ki mu potem hočeš nočeš naložijo kako ženinovo finančno

dolžnost. In na drugi strani; je mogoče vladno zavrniti prošnjo za pričo? Če nimate dobrega razloga, raje ne poskušajte. Ljudje si take reči zapomnijo. Dlje, kot bi bilo dobro.

Če je eden od mladoporočencev ločen in je njegov prejšnji partner še živ, vnovična cerkvena poroka seveda ni mogoča. Za malce vzdušja pa cerkev dovoljuje blagoslov, molitev in posvetilo. Pa nevesta, ki se ji že prav lepo pozna trebušček? Je zanjo primerna bela obleka? Dandanes ne bo nihče (no, skoraj nihče) kompliciral, župnika pa vseeno opozorite, da ne bo preveč presenečen.

Pri obljubah se boja lahko dogovorite tudi za manjše spremembe in nevesti ni treba bodočemu možu obljubiti, da ga bo ubogala, ampak samo ljubila in spoštovala. Je pa seveda lepo, če znajo ljudje teh par besed na pamet in si med usodnim trenutkom lahko gledajo v oči, namesto v knjigo.

Vabila je treba glede na velikost poroke poslati kaka dva meseca prej. Povabiti pa je treba ljudi, ki... No, nikar na račun tistih, ki jih morate povabiti, ne pozabite na tiste, ki jih želite povabiti. Za povablence pa pravijo naj bi bila neprimerna črna in zelena obleka.

Darila? Seznami v trgovinah res niso romantični, so pa praktični. S pravo mero dobrega okusa ne morete zgrešiti. Ne na eni, ne na drugi strani.

Saška

Policijske cvetke

Konec medobčinske akcije zbiranja barvastih kovin

Zaključek je bil v režiji policistov, Šmarčan F. T., Laščan M.K. in Celjan J.Č. - vse na pol šentjurski občani, pa bojo ob svojo firmo, ki je samo v zadnjem času pridelala za 12 milijonov aluminijastih stebričkov, strešnih žlebov in podobne robe.

Policisti - turistični špilferderberji

Kar dvakrat so policisti odločilno posegli v šentjursko turistično ponudbo.

6.maja so ugotovili, da podjetni F.S. iz Jakoba gosti večjo skupino tujcev, ki se je šla safari s terenskimi avtomobili po kalobških hribih. Ker je pretila nevarnost, da bodo zavrneli vse tamkajšnje grupe, so jim odpovedali gostoljubje.

Teden dni kasneje so enako brutalno odslovili dve napol pošteni romunski turistki, ki sta imeli namen turizem zganjati na Lovski koči. Ker sta bili (še) brez denarja.

6 muh na en mah

Ubil pa jih je starejši mladoletnik V.Z. iz Dobja. 10. maja popoldne je dirkal po Zg. Žegru z neregistriranim in tehnično oporečnim avtom, brez izpita, rahlo nadevan, brez luči in neprijet. Svojim staršem je v trenutku pridelal kakšnih 200 tisočakov.

Končno spet poln »hladilnik«

Velikemu tovrstnemu pomanjkanju je naredil konec 36-letni F.Ž. iz Dobja, ki so ga policisti. 11. maja zvečer ustavili na cesti proti Kostrivnici. Ker se ni imel časa petljati z njimi, jim je najprej v klenih besedah povedal, kar tovrstnim lenuhom in lopovom gre, nato je hotel mirmo odpeljati naprej. Ni se mi izšlo, ker so ga policisti, vzeli s seboj, kot lep rekordni primerek s 3,2 alko promilami v krvi.

Še so pravi moški

Prvega so odkrili policisti 5. maja na Proseniškem. 47-letni F.F. je imel tisti teden tečaj tako trde vzgoje svoje izvenzakonske partnerke A.H., da so slednji po vsem telesu pojavile nenavdne modrice. Zdravniki so menda brez težav ugotovili njihov vzrok.

17. maja je šel še korak dalje 35-letni V.K. iz Loke pri Žusmu, ki je eden redkih, ki pri komuniciranju uporablja tudi še kuhinjski nož. Njegov 81-letni sorodnik je njegove metode moral obširno opisati zdravnikom in policistom.

F.K.

Policisti vabijo

na demonstracijo svoje opreme in pripomočkov v sklopu preventivne akcije »Vozimo pametno, saj hitrost ubija«, ki bo 6. junija med 10. in 16. uro pred policijsko postajo. lahko boste preizkusili »zaletavčka« in druge njihove »igračke«.

Včeraj so vzeli vam, danes nam, jutri vsem!

Policisti vabijo, da se jim pridružite na referendumu proti neustreznemu zakonu o sistemu plač v javnem sektorju in vsemogočnosti vlade.

Ker ta zakon:

- ne odpravlja slabosti sedanjega plačnega sistema in ga ne dela preglednega,
- ne zagotavlja stabilnega obsega javnih sredstev za plače,
- daje vladi ekskluzivno pravico, da sama določa plače,
- zmanjšuje vpliv delavcev na politiko plač,
- ne upošteva vseh posebnosti v dejavnostih in poklicih,
- omejuje možnost sprotnega usklajevanja plač s stroški,
- ni usklajen z zakonom o javnih uslužbenih.

SPLOŠNO STEKLARSTVO

ALU in PVC stavbno pohištvo, zimski vrtovi

Franc MAJORANC s.p.,
C. Leona Dobrotinška 21, 3230 Šentjur
Tel.: 03/ 749 27 33, GSM 041/ 629 572

- ▶ PROIZVODNJA TERMOPAN STEKLA
- ▶ ZIMSKI VRTOVI - FASADE
- ▶ ALU - PVC STAVBNO POHIŠTVO
- ▶ VHODNA VRATA
- ▶ RAZNE ZASTEKLITVE
- ▶ DODATNE ZASTEKLITVE

**PREDELAVA
OBSTOJEČIH
OKENSKIH
KRIL!**

NOVO v Šentjurju

SALON ANNA MARIE

Tanja Janžek s.p.
Ull. Dušana Kvedra 43a,
(za sodiščem v Šentjurju)
3230 Šentjur, Slovenija
Tel.: 03/749 32 50
Gsm.: 031/ 201 202

**Vsak 5. obisk
v našem solariju
GRATIS!**

Veselim se Vašega obiska!

Pedikura
Solarij
Tattoo
*Shujševalne
kure*

Manikura
Depilacija
Masaže

NOVO! NOVO! NOVO!

AVTO-MATERIAL B.M.L.

Marija Pantner s.p.
C. XIV divizije 51, 3220 Štore
Tel.: 03/781 04 70
Gsm: 041/ 46 10 30

Nahajamo se v ŠTORAH ob glavni cesti Šentjur-Celje

TRGOVINA Z AVTODELI
za osebna vozila različnih znamk

- REZERVNI DELI
- POTROŠNI MATERIAL
- KAROSERIJSKI DELE
- DELI PODVOZJA
- MOTORNA OLJA
- AVTOKOZMETIKA...

**Kleparjem in mehanikom nudimo še
DODATEN POPUST!**

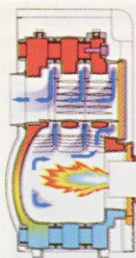
VALEO	SNR	BOSCH	JURID	FRAM	CRC
SPIDAN	LUK	QH	SACHS	ESSO	
DENSO	ELF	ARAL	KAYABA		
VICTOR REINZ	VALVOLINE	OCAP			
CASTROL	GOETZE	EMBO	TOPLA		

Delovni čas:
delavnik
8.00 - 12.00
13.30 - 18.00
sobota
8.00 - 13.00

ELBA TRGOVINA STORITVE d.o.o.

Ljubljanska cesta 26, 3230 Šentjur, tel. in fax: 03 57 41 151

TRGOVINA Z OGREVALNO TEHNIKO,
ELEKTROMATERIALOM IN VODOVODOM

**ZA VAŠE DOBRO
POČUTJE
V VROČEM
IN HLADNEM
SKRBI "ELBA."**

Slike so simbolične.

V TRGOVINI ELBA vse za:
- električne instalacije
- vodovod in
- toplotno tehniko

Za dodatne informacije smo Vam
na voljo na tel.: 03 / 57 41 151

NOVO

v Šentjurju

**PIVOVARNA
IN PIVNICA**

MOSER

Dobrodošli v

St. JURIJ'S PUB

PRODAJA ZLATEGA NAKITA

IZDELAVA ZLATEGA NAKITA PO
ŽELJI STRANKE Z VGRAJENIMI
DRAGIMI ALI POLDRAGIMI
KAMNI

KRSTNA IN
OBHAJILNA
DARILA

PRODAJA
ROČNIH
UR IN BUDILK

EKSPRES IZDELAVA POROČNIH PRSTANOV

PRODAJA JAPONSKIH IN
KITAJSIH BISEROV

VELIKA IZBIRA
BELEGA ZLATA

ZLATARSTVO

Milan Gajšek s.p.

V TRŽNO PRODAJNEM CENTRU V ŠENTJURJU
Drofenikova 16, tel.: 03/ 749 20 30

Hotel ŽONTA
★ ★ ★

Valentina Orožna 4, 3230 Šentjur
Tel.&fax: 03 746 12 50/60

Mail: HOTEL.SENTJUR@ZONTA-SP.SI

WWW.ZONTA-SP.SI

**Poletje na vrtu
HOTELA ŽONTA vabi!**

Udobje na soncu ali v senci,
ob koncu tedna živa glasba,
sladice, koktajli, frapeji...

Pri nas je vsak dan kot na dopustu!

Sprejemamo rezervacije za zaključene družbe.

Kuharski kotiček

Perutnina tako in drugače

V februarški številki Šentjurskih novic sem omenila priporočila strokovnjakov za prehrano: en dan v tednu naj bodo na jedilniku ribe, en dan perutnina, en dan pa naj bi pripravili brezmesni obrok. Medtem sem nekje prebrala, da kartuzijanci v Žičah sploh niso jedli mesa četverožnih živali – torej le ribe in perutnino.

Ribe smo že obdelali, tako je na vrsti perutnina.

Piščanca lahko ocvremo, lahko ga spečemo nadevanega s kruhovim ali kakšnim drugim nadevom, lahko ga spečemo na žaru ali pripravimo v solati. Vse to vemo. Vemo tudi, da naj ne bi jedli piščančje kože, čeprav je hrustljivo zapečena zelo okusna. Kako še lahko pripravimo perutnino?

Piščančji paprikaš

Piščanca razrežemo na primerne kose in mu snamemo kožo. Na olju prepražimo srednje debelo sesekljano čebulo. Ko čebula zarumeni, dodamo piščanca, ga posolimo, dodamo žličko zmlete sladke paprike in pokrito dušimo, da se meso zmehča. Na koncu dodamo podmet iz 1 žlice moke, 1 dl kisle smetane in malo vode. Paprikaš kuhamo še nekaj minut na nizki temperaturi. Postrežemo ga z vodnimi žličniki ali testeninami.

Nadevani piščančji zrezki

Piščanja prsa narežemo, da dobimo zrezke, in jih posolimo. Pripravimo nadev: v mleku namočimo kos kruha. Na žlici masčobe prepražimo žlico sesekljane čebule. Ko le-ta zarumeni, dodamo ožeti kruh, še malo prepražimo, dodamo 1 jajce, sesekljan peteršilj in malo popoprmo. Lahko dodamo tudi na manjše kose narezano hrenovko ali posebno klobaso. Vse sestavine dobro premešamo. S tem nadevom namažemo zrezke, jih zvijemo in spnemo z zobotrepci ali ovijemo z nitko. Zvitke pomokamo in jih na vročem olju opečemo z vseh strani. Prilijemo malo vode ali juhe in pokrite dušimo približno 40 minut. Na koncu dodamo podmet: 1 dl kisle smetane, 1 žlico moke, 1 žlico gorčice ali pa paradižnikove mezge in dobro premešamo. Zvitki naj na rahlem ognju vrejo še nekaj minut.

Polnjene puranje prsi

Z nožem zarežemo v kos mesa, da dobimo nekakšen žep in ga nasolimo. Segrejemo žlico masla in dodamo malo popra. S tem dobro premažemo meso.

Pripravimo nadev: na masčobi prepražimo sesekljano drobno čebulo, dodamo na kocke narezano slanino (10 dag) in malo prepražimo. 5 dag jeter narežemo na tanjše trakove, jih dodamo k čebuli in slanini, malo popečemo in dodamo 5 žlic vinjaka. Nazadnje dodamo še 1 jajce in 2 žlici drobtin. S tem nadevom napolnimo purana. Odprtino zasijemo. Meso opečemo z vseh strani in položimo v pekač. Dno pekača pred tem obložimo z rezinami slanine. Prelijemo z 2,5 dl belega vina. Meso pečemo pri 200 – 220 °C približno 1 uro. Občasno ga prelivamo z lastnim sokom, po potrebi dolivamo vodo, da se meso preveč ne izsuši. Na koncu lahko omako izboljšamo z nekaj žlicami kisle smetane.

Piščančja solata

Za to solato lahko uporabimo kuhano ali pečeno meso, ki ga razrežemo na tanjše rezine. Dodamo na kocke narezan sir ter 1 ali 2 zeleni papriki. Sestavine prelijemo z omako iz 1 jogurta, 2 žlic olja, 1 žlico gorčice, malo popra in kisa. Vse narahlo premešamo. Solata je boljša, če jo pripravimo kakšno uro prej.

Dober tek!

C.H.

Kotiček za zdravje

Cigareta - serijski morilec

Smrtnost zaradi tobaka je velika, bolezni povezane s kajenjem pa se pojavljajo s časovnim zamikom, zato so neopazne. Predvideva se, da bo kajenje leta 2050 krivo za smrt 3 milijonov ljudi v razvitem in 7 milijonov ljudi v nerazvitem svetu. Dejstvo, da kajenje povzroči več smrti kot droge, alkohol, umori, samomori, AIDS, prometne nesreče in požari skupaj, nas vse preseneti. Vendar številke ne lažejo, v Sloveniji zaradi posledic kajenja umre letno 2800 do 3500 ljudi. Polovica od teh umre pred 65. letom in tako po nepotrebnem izgubijo 10 do 20 let življenja. V Sloveniji kadi približno 28% odraslih ljudi, 20% pa jih je kajenje že opustilo. Škodljivim učinkom tobaka je bila izpostavljena skoraj polovica prebivalstva, pri tem pa ne štejemo pasivnih kadilcev, ki so bili deležni tobačnega dima mimo svoje volje.

Bolezni povezane s kajenjem

Najpogostejše posledice kajenja so kronični bronhitis, pljučni emfizem, srčni infarkt, rak na pljuči, v ustni votlini in grlu, rana na želodcu in dvanajstniku, bolezni srca, zvišan pritisk, slabša telesna razvitost otrok mater kadilk.

Simptomi odvisnosti

Ponavljajoče izpostavljanje učinkom nikotina, ki je prisoten v cigareti, povzroči navajanje živčnih celic nanje in potrebo po drogi. Odvisnost označujejo znaki abstinencijske krize v primeru prekinitve kajenja, ki se pojavijo v 24 urah: depresivno razpoloženje, nespečnost, razdražljivost, tesnoba, motnje koncentracije, nemir, znižana frekvenca srca in povečan apetit. Znaki so najbolj izraziti 24 do 48 ur po zadnji cigareti, trajajo pa lahko največ do dva tedna. Da

ugotovimo ali je oseba odvisna od nikotina, je ključno vprašanje, kdaj v dnevu pokadi prvo cigareto. Če se to zgodi v prvih minutah po tistem, ko vstane, pomeni, da je oseba močno odvisna. Odvisnost od tobaka je zelo podobna odvisnostim od alkohola, marihuane, heroina ...

Opusti kajenje in zmagaj 2002

Splošna načela so znana: od motiviranja posameznikov do nikotinskih nadomestkov, akupunkture, skupinskih delavnic in zdravil, ki povečajo uspešnost pri odvajanju od kajenja. Od zdravil največ obeta novo zdravilo Zyban, ki ga predpišemo en teden pred predvidenim prenehanjem kajenja, oseba pa ga nato jemlje še šest tednov.

V letošnjem maju od 2. do 29. poteka mednarodna akcija Opusti kajenje in zmagaj 2002. Pričakuje se, da se bo kampanje udeležilo več kot 100 držav in več kot 1 milijon kadilcev z vsega sveta.

Da, opuščam kajenje

Vmesecu maju imamo v ZD Šentjur delavnico «Da, opuščam kajenje». Delavnice obsegajo šest srečanj, vsako traja dve uri. Vsebine delavnic: Kako bom zmanjšal število pokajenih cigaret, Kako se bom pripravil na opuščanje kajenja in se še bolj utrdil v svoji nameri, Veliki dan brez cigarete - kako premagati telesno in duševno odvisnost, Kako nadzorovati telesno težo, Kako premagovati stres, Kako ostanem nekadilec.

Vse, ki se bi radi odpovedali cigareti, vabimo, da pokličete v ZD Šentjur na telefon 57 43 115 in se nam pridružite!

Marjana Kužnar Jugovar, dr. med

Modni kotiček Vanje Bertossi

Obleke so zakon

Letošnja pomlad in poletje nam prinašata že kar malce pozabljeno enodelno obleko. Dnevi, ki prihajajo, bodo vsekakor topli, če ne kar vroči, zato si privoščite obleko, ki ne bo oprijeta, naj raje plapolala okoli vas. Obleke so lahko iz muslina ali viskoze, satena ali svile ali iz tanke pletenine. Dovoljene so vse dolžine od kratkih do zelo dolgih. Imajo naramnice ali so brez njih, imajo rokav dolžine 3/4 ali oprijet kratek rokav.

Obleke letošnjega poletja nekako razvrstimo na tri glavne tipe. Prvi je tip haljice, preprostega kroja z mehko padajočimi nabranimi rokavi in globokim vratnim izrezom. Drugi tip izžareva romantičnost z bogatimi naborki in čipkastimi okrasnimi detajli, med tem ko tretji gradi na potiskih, predvsem s cvetličnim motivom. Obleka bo v letošnji pomladi in poletju res prevzela vodilno vlogo, kar pa ne pomeni, da bo izpodrinila hlače - dolge, capri ali vroče hlačke. Nosi se lahko skoraj vse ali bolje - nosite tisto, v čemer se počutite prijetno. Še namig o barvah. Moderna je zelena. Če poznate zapovedi o štirih barvnih tipih ljudi, ki jih imenujemo po letnih časih, potem veste, da med nešteto zelenih odtenkov prav lahko najdete tistega, ki ustreza vašemu

tipu. Pomladni tip ima na voljo paletu pomladno zelenih barvnih nians. Poletni, jesenski in zimski tip pa naj izbira med otenki petrolejsko zelene, turkizne, smaragdno zelene, travnate do olivno zelene. Zelena je izrazito ženska barva, barva upanja in znanilka življenjske moči.

Trgovina
Vanja Bertossi
Loven Udobroizolika 5
Stopite z nami v pomlad

Razmišljanja

Večni maj

Ja, zdi se, da je ravno maj najbolj popularen mesec v letu, saj so vanj stlačili tolikšen kup raznih praznikov, da vam jih skorajda ne znam več naštet. Tudi tokrat ne bom dolgovala o pomladi, sončku in ptičkih, ampak si bom samo sposodila to čudovito pomlad za razlago nečesa problematičnega v naši družbi. No, tako hudo spet ne bo – tako poredko smo prijetno razpoloženi, da bi bilo to škoda pokvariti.

Ne vem natančno, ampak zdi se mi, da so naši daljni predniki zagotovo častili mesec maj, verjetno so takrat, v predkrščanski dobi, slavili praznike plodnosti, hmmm, več vrst plodnosti. Saj vemo, da maju pravijo mesec ljubezni, ne upam pa si ravno trditi, ali dejansko podivjajo hormoni, ali je to zgolj posledica vsesplošne eksplozije energije. V tem pogledu je človek še vedno del narave, za katero vemo, da dobi v tem pomladnem času najlepšo možno podobo, rastje se bohoti in napaja v opojni mešanici sonca, dežja, vzradoščeno nad koncem strupenega mraza, a boječ se prihajajoče suše. Se nekaj podobnega dogaja s človekom? Naši poganski Praslovani, ki so bili zagotovo z naravo veliko bolj povezani, kot smo moderna bitja, razvajana z dobrinami civilizacije in tehnologije, so častili svojo Vesno, ki jih je razvajala z obiljem in sladko trenutno brezskrbnostjo.

Nato so prihrumela v naše kraje tuja plemena, s krvjo so zapečatila novega boga in stoletja za tem so ga kmetje pobožno prosili za lepo vreme in dobro letino. In glej ga zlomka, neke vmes je katoliška cerkev posvetila kar ves mesec maj božji materi Mariji. Ker takrat dehtijo šmarnice po gozdovih, skoznje previdno stopajo mlade srne, ne da bi videle mlade parčke, ki v objemu travnikov najdejo intimo... Morda pa tudi iz povsem drugih razlogov.

Tudi nekdanja država nam je celotni maj zapolnila s »svakojakimi« dnevi dela, zmage in mladosti. Ja, še Tito si je izbral rojstni dan ravno v takšnem času. Pa ste morda še plesali po ulicah, slavili sistem, predsednika in še kaj. Saj se še spomnite štafet in velikih štadijskih manifestacij s tisoči mladih ljudi v pisanih srajčkah, prešerno oblikujoč gromozanske napise, ki so govorili o marsičem, kar boste danes zanikali. No, pa saj vem, da vse to že veste, da ste bili morda celo tam, vendar se na tej točki lotevamo bistva.

Kdo bi namreč še pred desetletjem verjel, da dandanes mlade generacije več ne bodo imele pojma, da se je nekoč praznoval Titov rojstni dan. In si dejansko dan mladosti organizirajo po svoje – v klubih, s plesnimi paradami in vsesplošno omamo. Gre namreč za ideologijo. Vedno se najde kdo, ki nam pove, kaj moramo praznovati, koga častiti in kako to početi. V ta namen se izumljajo vedno nove mitološke zgodbe, jih prodajajo kot edine, večne in nujne – seveda zgolj za svoje potrebe. Človeško energijo so sposobni kanalizirati v točno določene režirane ceremonije, ki nam jih prodajajo kot naš lasten izraz privrženosti njihovi opciji. Politični sistemi, religije, revolucije, demonstracije – karkoli že. Vesna, Marija, Tito, kdorkoli že.

Moja generacija je v zanimivi situaciji, da lahko opazuje vse te spremembe, saj se trenutno mešajo vse vrste praznovanj. Eni in isti ljudje so sposobni nekega dne prepevati partizanske pesmi ob ognju, tekati na hribovje za prvomajski golaž, naslednjega dne nositi cvetje Mariji. Pa s tem ni čisto nič narobe, celo všeč mi je. Fino bo videti, če bomo čez kakšno desetletje na veliko praznovali na primer vstop v EU ali NATO. Z vsem pripadajočim pompom in vsesplošno euforijo. Morda pa bomo dobili kakšnega novega diktatorja, sedanjega nadškofa, premiera ali kakšno podobno karizmatično osebo in praznovali njegov rojstni dan.

Saj sem malce sarkastična, vem, zato bom pljunila tudi v lastno skledo. V mesecu maju smo mladi doživeli kar lepo število različnih koncertov, zabav in prireditev. Seveda so bili vsi pošteno malignansko podkrepljeni, nespodobno divji in v popolnem nesorazmerju s prihajajočimi šolsko-študijskimi obveznostmi. Zunanji opazovalec bi lahko rekel, da v naši kulturi pač na ta način orgiastično slavimo kult mladosti, individualizma in vsesplošne razbrzdanosti, ki ji pravimo svoboda. Da je moda raznovrstnega omamljanja sredstvo vsaj nekajurne pozabe neusmiljenosti surovega kapitalizma, ki nas bo že naslednji dan postavil na realna tla sveta, v katerem vlada krvavi boj za ocene, službe, položaje. Jutri si bomo med seboj lomili vratove, zato danes skupaj objemamo kratko brezskrbnost, ko je navidezna solidarnost le posledica, no ja, ne ravno popolne treznosti.

Pa vendar nobena od zgornjih predpostavk ne drži. Če bi samo malce pogledali pod krinke vedno znova propadajočih ideologij, bi videli njihov egoistični značaj. Kako ljubijo samo in zgolj sebe. Ljudstvo smo le orodje, ki nas odpravijo s poceni pivom, zastonj golažem in lažnim blagoslovom. Mesec maj zato ne potrebuje umetnih praznikov. Saj praznujemo zgolj sami sebe. Praznujemo svojo skupnost, utrjujemo človečnost, enotnost, ki je še ostala. Človek je socialno bitje, ki potrebuje sočloveka, občasno pa kar skupino mnogih, ki jih družijo ljubezen in neko skupno dobro. Zato predlagam, da maj postane mesec slavljenja človeštva. V ta namen ne potrebujemo niti prostega dneva.

Polonca Mastnak

Šentjur v času

Časovni stroj

Preimenovanja

Tudi v Šentjurju so se dokončno odločili, da bodo, vsaj za začetek, dali nova imena tistim mestnim ulicam, ki sedaj preveč spominjajo na bivšo Jugoslavijo, na proslulo bratstvo, pa tudi na NOB. Komisija za preimenovanje ulic, trgov in naselij je pripravila tri različice preimenovanj, v občini pa so se odločili za tisto, za katero bo treba odšteti najmanj denarja.

Že v kratkem bodo v občini pripravili odlok, s katerim bodo Titov trg preimenovali v Mestni trg, Ulico bratstva v Maistrovo, Efenkovo v Trubarjevo, Ulico XIV. divizije pa v Prešernovo. Nič več ne bo tudi Ulice Užičke Požge, saj jo bodo, tako kot je predlagala komisija, priključili Ulici Dušana Kvedra.

NT&RC, 14. 5. 1992

Za praznik dobili novo pošto

V šentjurski krajevni skupnosti Okolica so svoj letošnji praznik proslavili s številnimi prireditvami, ki so jih pripravili mladi iz Grobelnega. Program prireditev so razdelili v tri tematske dneve. Še posebej slovesno je bilo na otvoritvi nove pošte, ki je začetek gradnje večjega centra s prostori za delo mladine, društev, odborov....

Novi tednik, 7. 5. 1987

V Šentjurju bo več stanovanj

Samoupravna stanovanjska skupnost šentjurske občine upravlja s 544 družbenimi stanovanji, število pa se bo v naslednjem letu dvignilo za 76 stanovanj.

Novi tednik, 13. 5. 1982

Za kmečki turizem

V prostorih OŠ Planina je bilo zanimivo predavanje za kmečke žene in dekleta na temo shranjevanje sadja, zelenjave ter gotovih jedil. Udeležba je bila precejšnja, kar priča, da bi bilo s tako pomembnimi in koristnimi nasveti stopiti pred gospodinje večkrat. Turistično društvo s Planine je pripravilo prijetno presenečenje, saj je pripravilo ogled 200 barvnih diapozitivov o lepotah Primorske in Štajerske.

Novi tednik, 6. 5. 1977

Naš Tito in 80-letniki

Letos praznuje naš predsednik Josip Broz-Tito svoj 80. rojstni dan. K temu dnevu mu bomo vsi slovenski ljudje iskreno čestitali in zaželeli še veliko zdravih let, saj nam je pokazal pot k boljšemu življenju. Istega leta rojenih je še nekaj ljudi, vendar le malo. Zato naj bi ob tej obletnici poiskali vse 80-letnike, ki skupaj z maršalom Titom praznujejo v naši domovini svoj praznik kot očetje in dobri gospodarji.

Tončka Centrih, Dobje, v Pismih bralcev

Novi tednik, 18. 5. 1972

V nedeljo 4. maja so na Planini ustanovili strelsko družino. Novoizvoljeni odbor bo poskrbel, da bo družina dobila kmalu potreben material in da bo zgradila strelišče.

Savinjski vestnik, 24. 5. 1952

Šentjurski velikani

Ivan Belle

Rojen: 14. 5. 1867 v Kostanjevici na Krki. Prvi ravnatelj Kmetijske šole v Šentjurju, ki so jo slovenski poslanci na Dunaju "prilobirali" kot protiuslugo za svoje glasove. Predaval je sadjarstvo in predelavo sadja ter predmete kmetijskega gospodarjenja. Bil je širše priznan strokovni pisec. Prvi predsednik Sadjarskega društva za Slovenijo (1921) s sedežem v Šentjurju. Umrl 24. 5. 1924 v Gradcu.

Šepetanja ob šanku

Tudi LDS bi imela župana

Tinček že nekoliko boljše volje, ker so »ljudski« župani prestali prvo javno predstavitev, jo je mahnil v bife. Nekaj užaljenosti je bilo, še posebej pri tistih, ki jih sploh ni omenil kot možne kandidate za šentjurskega župana. Srečanja s Tončkom, najbolj informiranim »eldeesovcem« v naši fari, se je prav veselil, pa še za pijačo mora dati, da ne bo kasnejšega obrekovanja in zamere.

Tinček: Zdravo Tonček. Tebe pa prav pogrešam zadnje čase. Boš moral vendarle kaj povedati, kako pa si v LDS izbirate županske kandidate. Pa menda ja ne kar po anketah?

Tonček: Zdravo, zdravo. Veš, o županih pa raje nič. Smo čisto skregani v stranki zaradi tega. Groza, zdaj pa še te ankete, ki so vse postavile na glavo. Pa tako lepo je kazalo.

Tinček: No, no! Boste že kako. Še vedno ste imeli kakšnega kandidata, čeprav ni nikamor prišel. Letos imate priložnost, ko tudi naš Jura ni več tako trden v sedlu. Ljudje niso več zadovoljni le z lepimi besedami.

Tonček: Saj ne, da ni kandidatov, le predsednik nam je zabičal, da moramo biti čisto tiho o tem.

Tinček: Beži, beži! Kaj ne ve vaš predsednik, da imamo sedaj demokracijo in bolj ko skrivate, manj bo uspeha na volitvah.

Tonček: Mogoče pa imaš prav. Saj je vseeno. Veš, smo mislili, da bi bilo prav, da kar **Jože Artnak** kandidira. Če je že predsednik stranke toliko let, naj bo pa še kandidat za župana. Toda niti sam ni navdušen, ker ne gre, da bi bil več kot njegov šef in drugi alpoški veljaki. Stranke pa ne da iz rok, čeprav jo že leta vodi iz poraza v poraz. Zraven je pa le vedno. Za kandidata si močno prizadeva **Ludvik Mastnak** – ljudski učitelj. Sam pravi: »Zakaj pa ne, saj sem že vse bil. Tako govoriti in nič povedati kot zdajšnji župan znam jaz še boljše.« Bi že šlo, ampak ankete mu slabo kažejo, tako v stranki kot med ljudstvom. Še vsa žlahta ni na njegovi strani. Resen kandidat je tudi **Edi Peperko**. Njemu so ankete še kar naklonjene. Že desetletje je na oblasti, tako da nekateri upravičeno natolcujejo, da je desna roka župana. Za Edija se pač ne ve ali je opozicija ali pozicija, kamor ga postaviš, tam se znajde. Še posebej za svoj račun. Malo mu sicer zdaj greni življenje podžupan Čokl, pa mislim, da bo tudi to oviro premagal. Sicer ne verjamem, da bo res kandidiral, bo raje vlekel poteze iz ozadja. Bilo bi pa prav, da se enkrat pokaže, če je sposoben zares kaj narediti brez mučkanja in kupčkanja. LDS ima tudi kandidatko. Mnogi navijajo za šentjursko kulturnico **Anito Koleča**. Ankete pa žal ne kažejo tako. Težko je v Šentjurju biti »kulturni« župan, pa še ženska. Se govori, da je preveč v Dobju in na morju, pa še z literati in likovniki se druži, ki so prav sumljiva sorta ljudi. Težko bo prišla skozi v stranki, pri ljudstvu pa zagotovo ne. Tudi **Boris Zupanc** se ni vrgel puške v koruzo. Najprej je imel težave

na Ponikvi, ki mu je skoraj odšla v novo občino, zdaj pa mu grenijo življenje drugi kandidati. Mogoče pa še pridè skozi, toda župan ne bo; ga ljudstvo preveč pozna.

V stranki ne morejo tudi mimo gospoda **Branka Gorečana**. Prevečkrat je sponzoriral stranko, da bi ga čisto odbili. S take funkcije je pač še lažje voditi vse posle, ki prinašajo dobiček v žep. Stranka ima tudi tokrat na razpolago za kandidata doktorja. **Ivo Moser** se je že večkrat ponujal za to funkcijo. Leta pač naredijo svoje in skrajni čas je že, da mu stranka nekaj da. Toliko tovarn so že zaprli, da tudi z ekologijo ne bo imel težav. Prepričati je še treba stanovske kolege in alpoški lobi, pa bo šlo.

Tinček: Ja, kar preveč kandidatov imate, če mislite resno.

Tonček: Ne, nisem več prepričan, da mislimo resno. Se prav čudno plete zadnje dni in lahko pride še do velikega presenečenja.

Tinček: Kako?

Tonček: Tako, da vsi našeti kandidati odpadejo kot zrele hruške. Se namreč prikrito preveč žerejo med seboj. Nekaj se šušlja o čisto drugem kandidatu, takšnem, ki nikoli ni bil naš. Z županskimi kandidati pač nimamo sreče.

Tinček: Pa takšno priložnost imate letos, ko so moji že čisto na psu. Pamet v roke!

Tonček: Kaj pomaga pamet! Vodstvo ima svoje račune, na program in načela pa tako veliko ne dajo. So pragmatični. Jih ja poznaš.

Tinček: No, če je pa tako, pa lahko moji mirno spijo. Skrbni me le, da ne pridejo rdeči spet na plan. Pa četudi prej ni bilo slabo.

Tonček: Lepo pozdravljen in nikomur nič o tem, kar sva govorila. Bodo mislili, da nisva na liniji.

Koleča

Artnak

Gorečan

Mastnak

Zupanc

Moser

Vaša točajka

Pepca poroča

Spoštovani g. urednik!

Ko se ta vaša frajla Lucija odloči, da se zopet vrne k svojemu obrekljivemu pisanju, pač ne more, da ne bi najprej užalila mene, ki sem vaša najobjektivnejša poročevalka. Ampak naj Lucija kar piše o šentjurskih županih in tistih sakramensko dragih orglah, ki jih kupujeta, saj bosta, kakor zvezde kažejo, od jeseni imela dovolj časa za poslušanje in muziciranje po vseh cerkvah v občini. Toda brez prvih violin, ki jih bodo dobile v roke konkurenčne stranke, ki gredo neverjetno korajžno v večbarvni španoviji na volitve. Žalostna sem le, da gospodu Juriju ne poteče tudi poslanski mandat, ker mi je rahlo obležal v želodcu, ko je zašuštral našo planinsko občino. Zaman so romali naši aktivisti v Ljubljano in brez haska se je gostilo Ljubljancane v Montparisu. Na glasovanju za občino smo v tistem odboru pogoreli z nogometnim rezultatom 7 : 5, pokopala sta nas baje ravno ljudska poslanca, ki sta se čez noč premislila in dvignila roke proti planinski občini. Jaz sem našim fantom tako že prej povedala, da je naš vlak za občino že davno odpeljal in da naj raje v miru božjem počakajo na nov režim, kajti kolo zgodovine se itak že obrača. Žal se je ta zgodba o volku in kozu pri nas tako razpletla, da je volk ostal lačen, kože pa tudi nikjer ni več. Ne razumete? Vam bom iakoj razložila. Ker je bilo Šentjursko županstvo tako neznansko ljubosumno zaradi naših osamosvojitvenih načrtov, nam je namerno zapackalo prostorske načrte, mi se jim bomo pa maščevali na jesenskih volitvah, kar pomni, da bodo oni brez funkcij, mi pa brez te gospodarske infrastrukture in občine. Tako, Lucija, upam, da sem ti pokazala, kaj je to prava dolgoročna politična analitika!

Pa bi mi skoraj zmanjkalo prostora za najpomembnejši planinski dogodek od osamosvojitve sem. Imeli smo pravo pravcato praznovanje dneva mladosti, rojstnega dne ljubljene tovariša Tita in celo tudi Titovo štafeto. Sem najprej mislila, da je to hec, pa ni bil. Naši mladinci so mislili čisto resno in so dokazali, da so pravi nasledniki Sergejev in drugih medvojnih planinskih skrivačev, pardon, herojev. Povabljeni so bili mnogi brigadirji in mladinski funkcionarji, igral pa jim je popularni ansambel Orlek. Za denar baje sploh ni bil problem, ker občinske finance obvladujejo bivši kadri.

V KS je stanje nespremenjeno. Razen, da si je predsednik Roman zlomil roko. Ker ima še nekaj dodatnih modric, se vsi smejijo, ko jim razlaga, da je padel preko metle. Roke za podpis prenosnih nalogov pa itak ne potrebuje, ker so krajevno blagajno že docela prepredli pajki. Ko bodo scagali še trije zadnji krajevni svetniki, večina je namreč že onkraj te črte, bodo menda dostojanstveno in slovesno razglasili programiran stečaj KS.

Vaša Pepca

DESANT na PLANINO

text: Ludwig

POZOR, Mladinski klub KLUM.P (beseda s petimi črkami) nam bo mimogrede za uverturo v letne zabave sestavil celovečerni žur- *out of city*. KLUMPOVANJE je mladinski pojav, ki se je rodil že pred leti in še vedno živi in deluje na Planini pri Sevnici. Strjeno zelo na kratko: obeta se nam uničujoče-dobri nabor izvajalcev: **TINKARA KOVAČ, ZAKLONIŠČE PREPEVA, MI 2, YOGURT**, v predtekmovalnem programu pa bosta pozno popoldan mlajše pionirje reševala še **SPIDI & GOGI**. Po dnevu mladosti, ko so rokodelski ORLEKI že malo pozabljeni, bo ta koncert dodobra pretresel ex-občino. Radoživa Tinkara utegne kot kafra razbliniti klientelo pod odrom, ki bi jo slučajno zajela melanhonija, kajti punca se použije v enem kosu. Naslednji- Zaklonišče Prepeva so že poskrbeli za maličenje v Šentjuru, tako da se totalni rasturanciji tudi MontPreise ne bo ognila. Ni kaj dodat, samo »slušati« jih je treba. Zajebanti iz Rogatca MI 2 so bodo na Planini pojavili v tretje, skoraj so že udomačeni, vendar bo užitek v živo slišali njihov novi komad »Ko sm bil še mali pizdun«. Jogurt napoveduje raznovrstne prijeme, ki jih pljuva njihov raztrgan vokal. Brez šminke. Kar niti ni tako slabo.

MI2 - Mali pizduni

Kaj najraje posluša
ŠPUR ROBERT
član ans. MRK
1.Mambo Kings
2.Đorđe Balašević
3.Adi Smolar

Kaj najraje posluša
MATEJA SPOLENAK
predsednica DRŠO
1.Tina Turner
2.Tinkara Kovač
3.U2

Kaj najraje posluša
UROŠ URLEB
naj športnik občine
1.Nuša Derenda
2.Ivana Banfić
3.Bon Jovi

LOJTRA

1 (2) Samo ljubezen	SESTRE
2 (0) Ko bil sm še mali pizdun	MI2
3 (5) Sretan sam	ZAKLONIŠČE PREPEVA
4 (0) Nate nor	6 PACK ČUKUR
5 (4) Klinik	SIDDHARTA
6 (9) Pištola	SAUSAGES
7 (1) Perkmandeljc	ORLEKI
8 (0) Budala	NUDE
9 (7) Lover boy	NIOWT
10(0) Totalni debil	ZABLUJENA GENERACIJA

KLUMPOVANJE

PLANINA PRI SEVNICI

6. JULIJ 2002 OB 19:00

Spidy & Gogi **MI2**

Tinkara Kovač

Zaklonišče prepeva

Yogurt

Obvestilo

Glasbena šola Skladatelj Ivanc bo vpisovala otroke v GLASBENO PRIPRAVNICO in MALO GLASBENO ŠOLO za šolsko leto 2002/2003 od 3. do 7. junija med 7. in 16. uro v pisarni šole.

Šentjurske

NOVICE

za vsakega Šentjurčana

Razpis

10. srečanje muzikantov

PGD Dolga gora razpisuje 10. srečanje muzikantov v Dolgi gori, ki bo 7. julija 2002.

Prireditve je tekmovalnega značaja in se nanjo lahko prijavijo posamezniki in skupine. Kasete s posnetki dveh skladb pošljite na naslov PGD, Dolga gora 50a, Ponikva (za Arzenaka) do 23. junija. Strokovna komisija bo opravila izbor in prijavljene obvestila do 29. junija.

Nastopajoči bodo razvrščeni v mlajšo (do 15 let) in starejšo skupino. Obe skupini pa se še delita v skupino za posameznike in duete ter skupino ansamblov.

Ocenjevali bosta strokovna žirija in žirija poslušalcev.

Po prireditvi vas bo zabavala **Natalija Verboten** s svojo skupino.

Informacije na telefonih 57 63 566 in 031 326 063 v večernih urah.

ŠKMS športne igre 2002

Bil je enajsti maj in bile so na sporedu že pete športne igre, ki so se tudi letos odvijale v športnem parku pod vodstvom Študentskega kluba mladih Šentjur.

Reviální fajt

Dan poprej so se v dvorani OŠ Hruševca na revialni tekmi pomerile selekcije poslancev Državnega zbora, direktorjev (selektor Jani Jenšterle, Ljubečna d.d.), novinarjev (selektor Primož Škerl, Delo, in strateg Uroš Krajnc, TV Celje) in šentjurskih študentov (selektor David Koželj).

V prvi tekmi so se pomerili direktorji in študenti, v drugi pa državnozborci in novinarji. Tretja tekma je veljala za neuradno tretje mesto, ki so ga v boju z novinarji osvojili direktorji. Četrta tekma je bila napeta do zadnje sekunde, saj je prav v zadnji sekundi igralec državnozbornske ekipe Marko Diaci naredil osebno napako nad Robijem Vukmaničem - Vucotom, ki mu je uspelo zadeti tretji prosti met in zmage so se veselili študentje.

Sobotni spored

Lanska novost, ženska košarka, na žalost ni preživela. Pa se zdi, kot da je bila ženska košarka nekoč priljubljena tod okoli... Časi se pač spreminjajo! Upajmo, da »novorojenega« badmintonu ne bo odneslo tako hitro.

Ni bilo pričakovane gneče kot prejšnja leta. Razlog neznan, a na koncu smo vendarle našli enajst ekip v košarki, štiri nogometne, dvajset tenisačev in osem igralcev, ki so se preizkusili v badmintonu. Obisk žal tudi zunaj igrišč ni bil pretirano pester. Nekaj gledalcev so prestrašile tudi prve dežne kaplje, ki so pricurljale izpod oblakov okoli trinajste ure in za nekaj trenutkov prekinile boje in ohladile razgreta telesa. Najbolj zagrizenim pa tudi dež ni mogel do živga in so še naprej divjali po igrišču.

Nogomet

Prvi je bil zaključen turnir v malem nogometu, kjer so se med seboj pomerile štiri ekipe. Nepremagljivi so bili FK Šefle, drugo mesto so si

pribrali Črički, tretja pa je bila ekipa Budućnost.

Badminton

Čeprav se nova disciplina med gledalci še ni uveljavila, saj le-teh ni bilo, je bilo vzdušje med tekmovalci čudovito in v športno prijateljskem duhu so se vzpodbujali do zadnje točke.

Prestičen naslov zmagovalk prvega turnirja v badmintonu sta si priigrali Barbara Murk in Špela Lubej, drugi sta bili Katja Zalar in Patrizia

Kresnik, za njima pa najmlajša udeleženca turnirja, Janez in Gašper. Četrtovrščen Jasn Drešček in Lidija Murk pa sta že napovedali napad na stopničke prihodnje leto.

Tenis

V tekmovalnem sistemu izžrebanih dvojic sta si naslov zmagovalcev nadela Gorazd Hernaus in Aleš Šporn, ki sta tesno premagala drugouvrščeno dvojico, Jožeta Hernausa in Jerneja Pepevnika, tretja sta bila Miloš Turnšek in Dušan Šporn. V tolažilni skupini sta slavili Melita Stropnik in Renata Selčan.

Trojke

Prijavilo se je enaindvajset tekmovalcev, z vso konkurenco pa je v drugem krogu tekmovalja, ko

Športne igre 2002 so omogočili: ŠOUM, Alpos d.d., MS servis - Šentjur, Zavarovalnica Slovenica, Občina Šentjur, Športna zveza Šentjur,

Hidrosvet, Ljubečna d.d., GAZ, KS Šentjur - mesto, Kemoplast, Klasje, Inexa,

Elba, Resevna d.d., Vladimir Grdina s.p., KOB, SMS LO Šentjur, ZLSD OO Šentjur, LDS OO Šentjur, Ambulanta Čolović, Slom, Foto 5-er

Nagrade so prispevali:

Picerija Macarena, Gostišče Kajzler, Picarija Kamra, Gostišče Bohorč, Slom.

ŠKMS se zahvaljuje za sodelovanje: Teniskemu klubu Šentjur, OŠ F.Malgaja, OŠ Hruševca.

so ostali le štirje najbolj natančni, gladko opravil Di (Bogdan Rahten) in si zadel nagrado, ki ga je že čakala v prtljajniku.

Košarka

Med oblaki se je še vedno nekaj kuhalo, pod koši pa je že skoraj vrelo, saj se je turnir v košarki bližal vrhuncu. Ostale so le še štiri najboljše ekipe. Za tretje mesto so igrali Miha in ostali (Miha Bračun, Samo Gazvoda, Aleš Petek in Matevž Raztočnik) proti Jabučkom (Grega Arčan, Luka Benčan in Grega Jug), ki so Mihata in ostale premagali z rezultatom 15:9. Na končnega zmagovalca pa je bilo potrebno še počakati na razplet med ekipama BAMF (Grega Hudohmet, Rok Hudohmet, Urban Palčnik, Miran Slokan) in ŽRKV (Kristian Martinovič, Lovro Perčič, Vojko Sotlar, Robi Vukmanič). Slednja je po tesnem izidu 14:15 klonila pred mlajšimi nasprotniki, ki so veselo slavili naslov prvakov in prejete nagrade.

Kljub nekaj dežnim kapljam, slabši udeležbi tekmovalcev in navijačev kot pretekla leta in za odtonek slabši organizaciji so igre potekale v pravem športnem vzdušju, brez večjih poškodb in brez »trdih prijemov« in navsezadnje: bilo je druženje, bil je šport, bile so igre!

MK

Prehlajeni dogodki

Poslanci, direktorji, novinarji, študentje...

Ko sem gledal košarkarske spopade teh štirih kot dan in noč različnih ekip, sem se hočeš nočeš spomnil na nekoliko sorodne spektakle izpred pol stoletja: za 1. maj so se v Zrečah igrale nogometne tekme med debelimi in suhimi. Ob igrišču se je zbralo in nakrohotalo vse živo. Suhi in debeli so se seveda zavedali, da gre za cirkus in so se tako tudi trudili obnašati.

Škmševce, ki so praviloma zelo občutljivi, ko gre za njihovo kožo, bo ta asociacija užalila, kar pa ne pomeni, da ni upravičena. Kljub temu, da gre za veliko razliko; suhi in debeli so hoteli zabavati, študentje pa predvsem »služiti«. Ne tolarjev, temveč vpliv. Ne vem, v kolikšni meri so uspeli, nekaj pragmatičnih kontaktov in znanstev pa so verjetno le vzpostavili.

Do tu je vse v redu. Kljub temu, da v poslanski ekipi ni bilo veliko poslancev, v direktorski ne veliko domačih direktorjev, med novinarji ne domačih pisunov, na tribunah pa ne gneče. Polnokrvna je bila le študentska ekipa. Že pri prvi tekmi se je ukresalo nekaj iskric, ki so kasneje, ko je zlasti direktorjem in novinarjem zlezla utrujenost v nestrenirane noge, postajale vse bolj žareče. Košarka je pač prezahteven kontaktni šport za supermaterje. Ekipi poslancev in študentov, videlo se je, da so eni in drugi takorekoč profesionalci, ki imajo žogo v krvi, so igrali hudo zares. Nazadnje je kompletna ligaška ekipa ŠKK za eno točko strla povsem enakovredne »poslance«. Skratka, šlo je za športni dogodek, ki pa za gledalce ni bil niti vrhunski niti zabaven. Upam, da so se zabavali vsaj akterji na igrišču?

Vsaj delno v stilu suhih in debelih so igrali direktorji in novinarji, vsaj večji del obeh ekip. In so poželi nekaj prepotrebnihih salv smeha. Žal je vsaka od ekip imela tudi po enega oziroma dva »profesionalca«, ki sta igrala zares in heca je bilo takoj konec. Ko pa začnejo igrati zares tisti igralci, ki niso »vsak dan na igrišču«, so na vrsti kaj hitro tudi grobosti. In teh smo videli kar preveč; izmučenim in ponižanim Žvižju, Škerlu in še komu so v lastni nemoči počasi popuščali živci. Celo do pretepa ni veliko manjkalo. Kot gledalec daleč na varni tribuni, se nisem počutil najbolje, o užitkih tistih na parketu pa lahko le ugibam. Spikerju, ki je nihal med košarko in »dogodkom«, se ni najbolje izšlo; njegovim »brzostrelskim« komentarjem ni bilo lahko slediti, kot poznavalec šentjurske »folklore« pa se sploh ni izkazal. Dobil sem občutek, da je dogajanje nekako ušlo z vajeti in se začel ozirati proti izhodu. A le zdržal do konca. Tudi zato, da morda zadnji hip polno doživim smisel teh gladiatorskih bojev.

Ni mi uspelo. Upam, da so ga študentje in njihovi gostje uresničili na družabnem srečanju.

Da ne bo nesporazuma, škmševcem velja vsa pohvala. Trudijo se vnesti v šentjursko sceno prepotrebno pestrost. Le sprašujem se, če se ne bi dalo narediti še kako drugače.

F.K.

Končana druga prvoligaška sezona

Sedmi v Sloveniji

Minulo sredo so košarkarji Alpos Kemoplasta z gostovanjem pri Krki v Novem mestu zaključili drugo sezono v elitni slovenski ligi. Ki je bila rekordna v večih pogledih. Trajala je namreč kar sedem mesecev, Šentjurčani pa so v tem času odigrali 32 prvoligaških tekem in kljub težavam, predvsem finančne narave, dosegli sijajen uspeh. Po lanskem osmem mestu, so letos še napredovali in na koncu Hypolige zaključili kot sedmi.

V obdobju od 20. oktobra do 22. maja so šentjurski košarkarji zmagali na petnajstih tekmah. V prvem delu lige, ki je potekala brez štirih najboljših slovenskih ekip, je Alpos Kemoplast dosegel 11 zmag in bil celo na drugem mestu lestvice. V nadaljevanju so sledili še štirje uspehi in končno sedmo mesto. Nedvomno velik uspeh.

Liga za prvaka

Že sama uvrstitev med osem najboljših slovenskih moštev in s tem zagotovitev obstanka, je za mnoge poznavalce košarke pomenila veliko

Mlajše selekcije

Najmlajši selekciji letnikov rojstva 89 in 90 nastopata v štajerski ligi. Pionirji so v prvi ligi zaenkrat še brez poraza in upajo na uvrstitev na zaključni turnir četverice. B ekipa pionirjev nastopa v drugi ligi. Prav tako ima Šentjur dve moštvi v kadetski konkurenci, obe ekipi pa sta se pred kratkim uvrstili v drugi krog kvalifikacij za prvo ligo, katere čez 14 čakajo tudi ekipo mladincev. Konec junija in začetku julija se bodo štirje igralci in dva trenerja udeležili kampa KZS v Postojni, poleti pa se bodo mladi košarkarji pod ugodnimi pogoji udeležili košarkarske kolonije v Novem gradu.

presenečenje. Toda Šentjurčani so se solidno držali tudi v tekmah s favoriziranimi ekipami, ki so v prvem delu igrane v Jadranski ligi. Najvišji poraz jim je v zadnjem krogu prizadejala Krka iz Novega mesta, ko je bilo plus 44 za Dolenjce. Nedvomno pa največji uspeh v drugem delu tekmovanja

predstavlja zmaga nad Geoplinom Slovanom, po kateri so bili Šentjurčani še v resnih kombinacijah celo za uvrstitev med štiri najboljše ekipe. Toda nesrečno so za dve točki izgubili na Polzeli, brez obolelega Petroviča in poškodovanega Kahvedžiča pa niso mogli resneje na domačem terenu ogroziti Pivovarne Laško.

Finančne težave...

...so tudi letos nekajkrat močno zamajale šentjursko barko. In jo pravzaprav še vedno majo. Igralcem in trenerjem je klub po zadnjih podatkih izplačal obveznosti za februar, torej še dolgujejo plače za tri mesece in nekaj premij. Predsednik Lapornik zagotavlja, da bodo vse dolgove poravnali. Nekateri sponzorji naj bi zamujali z izplačili, toda zagotavljajo, da bodo obljubljeno "skompenzirali" do konca. S podobnimi težavami naj bi se srečevale tudi mnoge druge ekipe, tako da šentjurski primer ni tako hud, kot naj bi ga po mnenju šentjurske uprave prikazovali nekateri mediji, ki so Alpos Kemoplast razglasili kar za klošarje. Seveda pa se je vse skupaj na nekaterih tekmah vendarle tudi poznalo na igri ekipe, kar je pravzaprav razumljivo, saj bi bilo iluzorno pričakovati, da bi košarkarji na tem nivoju tekmovanja igrali zgolj iz lastnega veselja.

V klubu tudi letos niso bili ravno navdušeni nad prispevkom šentjurske občine, ki je v primerjavi z drugimi prvoligaškimi ekipami prav mizeren. Toda to je stara zgodba. Zdajšnje politično vodstvo pač svojo karizmo gradi na asfaltu, vodi in orglah. Šport je zanje nujno zlo. Največ povedo beseda našega župana ob nekem sprejemu nogometašev, ko je menda dejal, da se od vseh športov še najbolj spozna na karte in šah.

Kako naprej?

Praktično vsem igralcem prvega moštva so letos potekle pogodbe, tako da je sestava ekipe za

prihajajočo sezono zaenkrat popolna neznanka. Jasno je, da so nekateri igralci postali zelo zanimivi za nekatera bogatejša moštva. Na košarkarski borzi je najbolj "iskan" Ilija Petrovič, zagotovo trenutno eden najboljših organizatorjev igre v slovenski ligi, ki naj bi imel nekaj mamljivih ponudb. Jasno še

Nekaj statistike

Najboljši strellec Šentjurčanov je bil Damjan Novakovič, ki je bil po prvem delu prvenstva s povprečjem 22,4 točke celo najstrellec Hypolige, hkrati pa je bil tudi deseti "trojkar". V ligi za prvaka je njegova učinkovitost nekoliko padla, povprečje 17,2 točke na tekmo in šesto mesto na lestvici strelcev pa je še vedno zavidljivo. Med najboljšimi najdemo tudi Ilijo Petroviča, ki je bil prvi podajalec (s povprečjem 4,1 asistencije) drugega dela Hypolige, torej pred Lakovičem, Udrihom, Zdovcem in drugimi evropskimi zvezdniki. Ilija je bil v ligi za prvaka četrti trojkar in drugi po izgubljenih žogah. V statistiki prvega dela ga najdemo na prvem mestu tako pri pridobljenih kot izgubljenih žogah. Med najboljših deset se nahajata tudi Husein Kahvedžič kot peti skakalec in deveti asistent ter Boštjan Kočar kot deveti trojkar.

tudi, če bo Šentjurčane s klopi še naprej vodil Igor Pučko, ki praktično vsako leto dosega boljše rezultate.

Vsa vprašanja v zvezi s sestavo moštva za tretjo sezono med prvoligaši naj bi bila razjasnjena do konca junija, ko bodo znane tudi finančne "perspektive".

L. H.

Tekmovanje matematikov

Zrcalce, zrcalce na steni povej, kdo je najboljši matematik v deželi tej

Tako smo se dopoldne, ko je tu in tam kdo še spal, mladi matematiki potili ob težkih matematičnih testih. Težka, delovna sobota bi lahko rekli, a vendar ni bilo točno tako. Že res, da je imela prste vmes matematika, vendar smo se kljub temu vsi zabavali, če ne toliko pred testom, pa po njem.

Vse skupaj pa je potekalo nekako takole:

Vse tekmovalce, zbrane v šolski avli, je najprej pozdravil vedno nasmejani ravnatelj Robert Gajšek, ki je miril visoko napetost in tišino v prostoru. Na koncu svojega govora pa je vsem zaželel veliko uspeha pri reševanju nalog.

Tako smo se počasi vsi tekmovalci odpravili v razrede, kjer so nas čakala manjša darila. Kmalu za tem pa sta v vsak razred vstopila dva nadzorna

učitelja, ki sta nam razdelila testne naloge in z budnim očesom pazila na nas.

Časa za reševanje nalog smo imeli več kot dovolj in verjemite, da je marsikdo kar z veseljem in dobrim občutkom oddal testne naloge z rešitvami.

Naš trud je bil poplačan, saj nas je po tekmovanju čakalo okusno kosilo, ob katerem smo si v miru lahko izmenjali mnenja o težavnosti testa.

Čeprav je marsikdo potarnal, da je bil test težak, je nekaterim šlo zelo gladko od rok. Posebej pa je potrebno pohvaliti naslednje mlade matematike, ki so se uvrstili na državno tekmovanje in tiste, ki so osvojili srebrno priznanje, to so:

6.razred: Andreja Jernej(OŠ FM), Nejc Rosenstein (Slivnica) - oba srebrno Vegovo priznanje

7.razred: Jernej Leskovar (OŠ FM), Matej Zelič (Slivnica) -srebrno priznanje in uvrstitev na državno tekmovanje.

Andrej Kladnik (Slivnica), Matej Mirnik (Dramlje), Pavli Mlaker (Hruševac) - srebrno priznanje.

8.razred: Polona Podkrajšek (Ponikva), Barbara Klanjšek (FM), Špela Kopinšek (Dramlje), Petra Špan (Planina) - srebrno priznanje in državno tekmovanje Andrej Hvalc (Planina), Buser Goran (Ponikva), Matej Bombač (Planina), Alenka Leskovšek (Hruševac) - srebrno priznanje.

Tako je minilo tekmovanje iz matematike, na katerem smo dokazali, da za nas matematika res ni ken-gu-ru (kenguru v jeziku avstralskih domorodcev pomeni ne razumem).

Andreja Slomšek, OŠ Hruševac

LIGA MALEGA NOGOMETA Šentjur 2002

ZAKLJUČNI BOJI V SPOMLADANSKEM DELU

ŠENTJUR: Ekipe Radia Fantasy krepko vodi na lestvici. Čeprav ekipo sestavljajo "zvezdniki", se morajo za vsako zmago krepko potruditi. Na drugo mesto se je v zadnjem kolu uvrstila ekipa Šentvida-Roki Klub z zmago nad tretjeuvrščnim ŠD Cezarjem. Ekipa Dramlje je z dvema zmagama še vedno na zadnjem mestu, vendar pa ji na repu lestvice družbo delajo še ekipe Jakoba, Makrokoma-Gos. Bohorč in Maratonika-M.P..

PREDSTAVLJAMO VAM EKIPO: KOVAL LOKA

V ekipi igrajo: Gobec, Hrovatič, Bogatin, Štor, Kresnik, Krajncar, Krašovec, Pangerl, Vojsk, Peperko, Kovačič, Žafran, Zebič, Svetelšek.

Ekipa trenutno zaseda četrto mesto, vendar pa se lahko z igrami, ki jih je pokazala v zadnjih kolih spomladanskega, dela uvrsti še višje.

REZULTATE SLOVENSKE NOGOMETNE REPREZENTANCE NAPOVEDUJE:

Matjaž Zendzianowsky
Igralec Radia Fantasy

SLOVENIJA : ŠPANJA 1:1
SLOVENIJA : PARAGVAJ 1:0
SLOVENIJA : J.A.R. 2:1

Lestvica (točke, gol - razlika)

I. Liga (9. Kolo):		
RADIO FANTASY	21	18
ŠENTVID Roki Klub	15	7
ŠD CEZAR	15	7
KOVAL LOKA	14	23 (-1)
GREMLINI	13	1
OBRATNA ZBORNICA	13	-2
ŠVEDI Montpreis	9	-3
MARATONIK Marco Polo	9	-16
MAKROKOM	8	-13
JAKOB Gostišče Bohorč	8	-13
DRAMLJE	6	-13

Maratonik : Obrt. Zbor. 3:2, Koval Loka : Dramlje 10:4,
ŠD Cezar : Šentvid 2:4, Gremlini : Jakob 4:5, Švedi :
Radio Fantasy 2:3, Makrokom PROSTI.
Rumeni kartoni: Vojsk(Loka), Zvonar(Cezar),
Rajh(Švedi), Inkret, Vrečko(Radio Fantasy).

II. Liga (9. Kolo):		
SOKOLI-ŠKMŠ	22	19
MLADI FORUM ZLS	20	13
ELEKTRO SELIČ	18	32
KMN PONIKVA	18	23
MILJONARJI	13	14
SAMORASTNIKI	13	6
SIMPL ŽEGAR	10	-4
KELTI	6	-25
POTEPUIH	4	-22
MIKI MIŠKE	4	-40
GRAFOPLAST	3	-18

Miki Miške : KMN Ponikva 3:7, Simpl Žegar : Miljonarji 4:4,
Kelti : Sokoli-ŠKMŠ 3:3, Grafoplast : Mladi Forum 12:3, Potepuhi
: Elektro Selič 2:6, Samorastniki PROSTI
Rdeči kartoni: Planko Sandi (prepoved igranja 2 tekme)

EKIPA MESECA

Najmlajši »malgajevci« prvi

Sredi maja se je v Šmartnem pri Litiji dogodil tradicionalni šolski kros časopisa Dnevnik, ki se ga je udeležilo več kot 2700 mladih, med njimi tudi ekipa OŠ Franja Malgaja. In to uspešno.

Navdušili so predvsem učenke in učenci letnik 1990 in mlajši. V konkurenci 47 šol so namreč dosegli ekipno zmago. Med dekleti sta se odlično odrezali Anja Mauer s sedmim in Maja Rajh z desetim mestom, pri fantih pa sta levji delež k skupnemu zmagoslavju pritekla

David Skamen z desetim in Aljaž Polutnik s petnajstim mestom.

Nekoliko slabše so nastopile učenke in učenci letnikov 89 in 87, solidno ekipno 15. mesto pa si je pritekla ekipa letnika 1988, kjer je najboljši rezultat na 28. mestu dosegla Nina Kukovič.

Upoštevaajoč rezultate vseh kategorij, je šentjurska šola skupno zasedla 24. mesto med 54. sodelujočimi šolami.

Šentjur ostaja v celjski ligi

Minuli petek so nogometaši Šentjurja 2001 z domačim remijem nad ekipo Posavja iz Brežic zaključili sezono v celjski medobčinski ligi. S sedmimi zmagami, osmimi remiji in petimi porazi so osvojili končno tretje mesto in bodo tako naslednjo sezono še naprej nastopali v četrtoligaški konkurenci.

Nazadnje smo poročali, da imajo Šentjurčani še možnosti za uvrstitev v tretjo ligo, vendar je pri tem tudi ostalo. V treh majskehih tekmah z Oplotnico, Kozjim, Laškim in nazadnje Brežicami so namreč kar štirikrat zapored igrali 1 : 1, njihovi največji tekmeci iz Brežic pa so dvakrat visoko zmagali in si tako že dva kroga pred koncem zagotovili uvrstitev v tretjo ligo. Zadnja petkova tekma je bila zelo solidna, redki gledalci pa so videli dva lepa gola, za Šentjurčane je zadel Vareško.

Uvodno sezono po izstopu iz druge lige in s propadom članske ekipe lahko ocenimo za solidno. Ekipa, ki so jo sestavljali takorekoč sami šentjurski nogometaši, se je jeseni še nekoliko lovila, v spomladanskem delu pa je zablestela, saj se je v desetih tekmah poražena vrnila le iz Laškega. Jasno in povsem razumljivo

Najboljša šentjurska strelca sta s štirimi goli bila Vukosavljevič in Zvonar.

pa je, da v organizaciji v klubu še marsikaj manjka. Morda bi lahko kdaj na primer izobesili kakšen plakat, saj veliko šentjurskih ljubiteljev nogometa večkrat ni vedelo, kdaj so tekme. Seveda pa je vsak začetek težak.

Do začetka prihodnje sezone konec poletja bo uprava skušala okrepiti svoje vrste, moštvo pa bo še naprej temeljilo na domačih igralcih.

L. H.

Tretje v Nemčiji

Ekipe ŽKK Šentjur ŠD Šmarje je odlično nastopila na turnirju Kreissparkasse Euro-cup 2002, ki je potekal v nemškem Recklinghausnu. »Mačkice« so med osmimi, leto dni starejšimi ekipami iz Nemčije, Nizozemske, Latvije in Poljske, osvojile tretje mesto.

Na turnirju je sodelovalo 19 moških in ženskih ekip iz osmih evropskih držav. Šentjurčanke pa so se nadvse izkazale. Najprej

so ugnale moštvo Old daddy basket z 43:32, nato izbubile proti visokim in močnim igralkam iz Dortmundu, v odločilni tretji tekmi pa so z 39 : 30 premagale poljski Uks mosm bytom in se tako uvrstile v polfinale.

Tam so se srečale z odličnimi Latvijkami, kasnejšimi zmagovalkami, katerim se niso uspele resneje upirati. Tako so se pomerile za tretje mesto z nemško ekipo Bg Dorsten in po pravi »rokorbi«, predvsem v prvem delu, na koncu zanesljivo slavile z 52 : 26 in tako dosegle odmeven mednarodni uspeh. Maša Šket se je udeležila tudi All star tekme, ki je bila na sporedu zadnji dan turnirja.

To je bilo najlepše in nepozabno darilo, ki so si ga mlade košarkarice zaslužile z odličnimi igrami v državnem prvenstvu.

NAGRADNA KRIŽANKA

NEKDANJI SLOVENSKI POLITIK	POKRAJINA V ITALIJI	MEMBRANA	RIMSKA 5	TIP TISKARSKIH ČRK	SLIKARSKA ZVRST	INJA	UMRLI FRANCOŠKI IGRALEC	100 M2
NAŠA DOMOVINA								2
KANON	14		BIVŠI AVST. TENISAČ ŠPANJUA	4				
IZGUBA SPOMINA							11	DRŽAVA V AFRIKI
AMERIŠKA KOŠARKAŠKA LIGA	1		IGRALKA (LINDA) GOST NA POROKI					
EMIL ADAMIČ		POMOŽNI GLAGOL KANADSKI PEVEC (PAUL)				JAPONSKA IGRA		
VRSTA ŽIVALI						GOSTITELJ. NOGOMETA		
SESTAVIL: FRANC PEŠEC	BURKEŽ	IGRA PRI TAROKU	DRUŽINA FRANC. TISKARJEV	AMPER	NASPROTNO OD BOLNI	6	PREŠERNOVA PESEM	12
KILO VOLT			MAKARSKA HR. KOMENTATOR (ŽELJKO)	3	ZNAMENJE HOROSKOPA		EDEN IN DRUGI	8
SVINEC					RIMSKA 500		VRSTA DREVEŠA	
MODRO				PREKRŠEK, PRESTOPEK	10	DRESURA		5
				OSEBNI ZAIEMK		ŽENSKO IME		
HITER ŠPANSKI PLES			13	BREZPRAVNO LJUDSTVO		PRIZORIŠČI ERBIJ		
	ŽENSKO IME	9				USTANO. VITELJ RIMA GRAM	JOD	
	AVSTRIJA						NEMČIJA	
GR. VELIKAN ANTEJ					OGLJIK	7	POKRAJINA V ŠPANJI	

SLOVARČEK: ANTALOS - GRŠKI VELIKAN; ELZEVIR - TIP TISKARSKIH ČRK

Šentjurske
NOVICE
Nagrada križanka
MAJ 2002

Izpišite geslo po zaporednih številkah in nam ga skupaj s kuponom pošljite na naš naslov!

Izžrebani reševalci Aprilske križanke so: **Ksenija Kruljč** iz Sv. Štefana, **Mateja Gobec** iz Šibenika in **Frida Operčkal** prav tako iz Šibenika! Vsem nagrajencem čestitamo!

Lahko bi bilo res

Slivniški šolarji niso ob kaseto

Pri odvzemu kasete z med poukom posnetimi zvočnimi metodami ene od »tovarišic« sploh ne gre za maščevalno zaplembo. Ko bo kaseta razmnožena in na voljo vsem ravnateljem in staršem, jo bodo dobili nazaj. Verjetno skupaj s poimensko pohvalo v spričevalu?

Občinska zastava rešila državno čast

Ne le podžupan, župan in oropani upokojenci, tudi organizatorji jurjevanja imajo težave z državnimi zastavami. Ob svečanem prevzemu gasilskega avtomobila se je državna himna igrala le pod občinsko zastavo.

Kdor zna, njemu E-šport in še kaj

Z E-športom skorajda ni problemov. Nasledniku Thunderju je šentjurski župan Malovrh kupil stroje, dobjanski dal skoraj zastoj streho nad glavo, Romč pa je primaknil svojih dobrih 20 milijonov SIT. Osole sploh ni po župci priplaval.

EU prihaja...

Ampak zaenkrat šele v prostore, kjer se pišejo in oddajajo vloge za kmetijske hektarske državne subvencije. Pred KS Planina je te dni stala tako dolga vrsta, da so nekateri mislili, da delijo registracijske nalepke za motorna vozila.

Slivniški problem

Ni še tako dolgo, kar se je od Slivnice moral posloviti nezaželeni župnik, že se je ljudsko nezadovoljstvo obrnilo proti ravnatelju šole. Ker so odpisali tudi že sedanjega predsednika sveta KS, je nastal resen problem - ker nimajo več nikogar, ki bi ga lahko še zrušili.

Lučka v glavah

Bleščeči poslovni podvigi ljubljanskih rdečih križkarjev so uspešno zasenčili Godlerjevo Lučko v očeh. Zvite vrvi se boji, kogar je pičila kača.

Nista bolana

Vse, ki se zaskrbljeno sprašujete, kam je te dni izginil občinski dvojec Jurij & Janez, lahko pomirimo: le delo na polju in v vinogradu je pritisnilo.

Če že ne bo občine, bo vsaj župan

Ker so Planinčani prepričani, da so jim občino odžrli Šentjurski, so skovali maščevanje: novi šentjurski župan bo Planinčan.

Še en rekordni dosežek

V svoje kronike si ga bodo zapisali naši vrli občanarji: kvadratni meter občinske ceste od mostu čez Voglajno do bifeja Palma so kupili 50% dražje, kot je vredna enaka površina slovenskega avtocestnega križa.

Vse za zdravje

Že, že, toda kako bi preverili, če se neuradni županski kandidat zdravnik Tisel spozna tudi na zdravljenje bolanih občin?

OPTIKA

gleščič

OČESNA AMBULANTA tel.: 03 492 34 10

Gosposka 23, 3000 CELJE - Ul. Leona Dobrotinška 6b, 3230 ŠENTJUR

**Največja in najkvalitetnejša izbira okvirjev
z ENO do DESET LETNO GARANCIJO!**

GUCCI
ANNE KLEIN
VERSACE

VALENTINO
GIANFRANCO
FERRE
LUNETTES

Christian Dior

VOGUE

Ray-Ban

radio 93,7 87,6
Štajerski val

NAJBOLJ POSLUŠANA REGIONALNA RADIJSKA POSTAJA

(Mediana 1994-2001)

RADIO ŠTAJERSKI VAL d.o.o. Šmarje pri Jelšah, Aškerčev trg 21, 3240 Šmarje pri Jelšah

RENAULT

Na zalogi
še nekaj
vozil po
ZELO
UGODNIH
cenah!

Scenic Air ali Fairway

Clio Air ali Extreme

Megane Air ali Fairway

AKCJA Thalia
"Conquete"
že za 1.518.000 SIT

Twingo Air
ali Flamingo

Laguna Sport Way

Zelo ugodno:
CLIO z alu platišči,
klimatsko napravo,
avtoradijem in spojlerem
po zelo nizki ceni!

**Posebno
ugodno
TESTNA
VOZILA:
CLIO in
LAGUNA.**

**Posebna ponudba novih Dci dizelskih motorjev LAGUNA, MEGANE, CLIO, KANGOO
MAJ-MESEC NIZKIH CEN SERVISOV IN KLEPARSKIH STORITEV**

ŽGAJNER

ROGAŠKA SLATINA - na obvoznici

tel.: 03 818 22 52, gsm: 050 646 441, 041 817 056

• prodaja vozil • servis • avtoelektrika • rezervni deli • kleparstvo • ličarstvo • ročno pranje • montaža gum •
Kredit, Kredit na položnice, Leasing, Staro za novo, Staro za staro.

Pizzerija - Špagetarija
Macarena
Šentjur

Makarena d.o.o., Tovarniška 22, Zreče

**NOVE,
DRUGAČNE,
ŠE BOLJŠE
PIZZE!**

**Drofenikova 3, Šentjur
V prostorih LIPE
(nasproti KEMOPLASTA)**

Delovni čas:
PON-ČET 9.00 - 22.00
PET-SOB 9.00 - 24.00
NED in PRAZ. 12.00 - 22.00

PONUDBA:

MALICE

HALO PIZZA
tel.: 03/749 12 10

PON-ČET
10.00 - 22.00
PET-SOB
10.00 - 23.00
NED in PRAZ.
12.00 - 22.00

**Osvežite
se na našem
LETNEM
VRTU!**

PREVOZI - TRGOVINA

TRGOVINA Z GRADBENIM IN IZOLACIJSKIM

ODSLEJ VSE NA ENEM MESTU!

Cesta pod Rifnikom 27, ŠENTJUR

DELOVNI
ČAS

pon - pet
7.00 - 18.00
sob
7.00 - 13.00

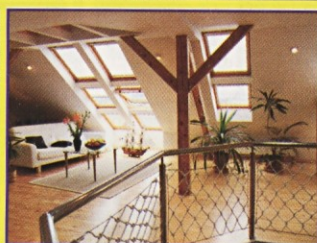

Peter Jeršič s.p.,
Cesta pod Rifnikom 27,
3230 Šentjur

Tel.:
03/ 749 18 77
fax:
03/ 749 18 78

NUDIMO VAM:

- PVC cevi
- betonske zidake
- vse vrste opek
- Schidel dimnike
- cement, apno, mivko
- različne vrste betonskih plošč in tlakovcev - Podlesnik in Stavbar
- nosilce in polnila
- barve Jupol, Belton in Beltop
- demit fasade, stiropor
- kombi plošče
- izolacije Novoterm in Tervol
- opeko Bramac
- opeko modul

**MOŽNA DOSTAVA
NA DOM TER
RAZKLADANJE Z
AVTODVIGALOM**

TRGOVINA pri Wiharju SELIČ LEON

Trgovina Selič s.p., Ul. Kozjanskega odreda 55, 3230 Šentjur,
tel.: 03/ 749 14 80

**ZA NAKUPE
KI SE SPLAČAJO!**

**Vse za Vaš
piknik!**